

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ЧАКАМ ТЕ В СОРЕНТО

Превод от английски: Христо Кънев, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

I

През един горещ юлски следобед дремех в службата си, настроен миролюбиво към всички и без важни задачи за деня, когато звънът на телефона ме стресна и пробуди.

Вдигнах слушалката.

— Да, Джина?

— На телефона е мистър Шъруин Чалмърс — изрече задъханата Джина.

Моят дъх също пресекна.

— Чалмърс? За Бога! Да не е тук, в Рим?

— Обажда се от Ню Йорк.

Възстанових донякъде дишането си, но не напълно.

— Окей, свържи го с мен — казах аз и се наклоних напред в стола, не по-спокоен от стара мома, открила мъж под леглото си.

Вече четири години завеждах римския филиал на „Ню Йорк Уестърн Телеграм“, но това беше първият ми контакт с Чалмърс — собственика на вестника.

Той беше мултимиллионер, диктатор в своята област и блестящ журналист. Да ти се обади Шъруин Чалмърс по телефона е все едно Президентът да те покани на чай в Белия дом.

Долепих слушалката до ухо и зачаках. Чувах се обичайното щракане и пукане, после студен женски глас изрече:

— Мистър Досън ли е насреща?

Потвърдих.

— Изчакайте да ви се обади мистър Чалмърс.

Казах, че ще изчакам и се запитах как ли би реагирала, ако бях казал, че няма да изчакам.

Последваха още щраканици и пукания, след което един глас, който прозвуча като удар на чук върху наковалня, излая:

— Досън?

— Да, мистър Чалмърс.

Настъпи пауза и аз се запитах за какво ли ще получа ритник в задника. Непременно щеше да бъде ритник. Не можех да си представя,

че голямото началство ще се обади по друг повод, освен недоволство.

Но по-нататъшните му думи ме гръмнаха.

— Виж какво, Досън — каза той, — дъщеря ми пристига утре в Рим със самолета в единайсет и петдесет. Искам да я посрещнеш и да я откараш в хотел „Екселсиор“. Секретарката ми е уредила резервацията. Ще го направиш ли?

За пръв път чувах, че има дъщеря. Знаех, че се е женил четири пъти, но тази дъщеря бе новост за мен.

— Тя ще учи в университета — продължи той, а думите се отрониха тежко, сякаш тази тема му бе досадна и гледаше да приключи с нея възможно по-бързо. — Ако ѝ е нужно нещо, казал съм ѝ да се обърне към теб. Не искам да ѝ даваш пари. Това е много важно. Ще получава от мен шейсет долара седмично, което е напълно достатъчно за едно младо момиче. Чака я работа и ако я върши така, както аз искам, няма да ѝ са нужни много пари. Но искам да съм сигурен, че край нея ще има човек, към когото да се обърне, в случай че заболее или изникне нещо друго.

— Значи тя няма никакви познати тук? — попитах аз, защото тази перспектива никак не ми беше по вкуса. Нямам високо мнение за себе си като бавачка и болногледачка.

— Дал съм ѝ препоръчителни писма, за да се представи на някои хора, но тя ще бъде в университета, така че ще има възможност да опознае не един и двама души — добави Чалмърс. Долових нетърпеливост в гласа му.

— Окей, мистър Чалмърс. Ще я посрещна и ако има нужда от нещо, ще се погрижа.

— Точно това искам. — Настъпи пауза, после той рече: — Там при вас нещата в ред ли са? — Ала в гласа му не долових особен интерес.

Казах, че нещата вървят малко мудро. Настъпи нова дълга пауза. Чувах как диша тежко. Представих си го: нисък и дебел човек с едра долна челюст като на Мусолини, с очи като остриета на ледокопи и уста като капан за мечки.

— Хамърсток ми говори за теб миналата седмица — изрече ненадейно той. — Изглежда, смята да те върне тук, в Щатите.

Поех си дъх продължително и бавно. Жадувах да чуя тази новина вече десет месеца.

— Хм, ако се уреди въпросът, ще бъда неизказано доволен.

— Ще помисля по въпроса.

Изщракването в ухото ми подсказа, че е затворил телефона. Поставих слушалката на мястото ѝ, отгласнах стола си назад, за да поотдъхна от напрежението, и се загледах в отсрещната стена, като същевременно си мислех колко хубаво ще бъде да се прибера в родината след четири години, прекарани в Италия. Не че Рим не ми харесваше, но знаех, че докато заемам тази длъжност, няма да получа нито увеличение на заплатата, нито имам изгледи за повишение. Ако щях да постигна напредък в службата, това можеше да стане единствено в Ню Йорк.

След като размишлявах напрегнато няколко минути, без да намеря отговор на вълнуващите ме въпроси, отидох в канцеларията на Джина.

Джина Валети — тъмнокоса, хубава, жизнена, двадесет и три годишна — беше моя секретарка и момиче за всичко, откак заех длъжността си в Римския ни филиал. Винаги съм недоумявал как е възможно едно хубаво момиче с чудесна фигура да бъде и толкова умно.

Тя спря да пише на машината и ме погледна изпитателно.

Казах ѝ за дъщерята на Чалмърс.

— Звучи страхотно, нали? — попитах, седнал на края на бюрото ѝ. — Преливаща от енергия дебела студентка, която се нуждае от съветите и вниманието ми: ето какво ще върша за „Уестърн Телеграм“!

— Може да е красива — изрече Джина с хладен тон. — Много американки са красиви и привлекателни. Може да се влюбите в нея. Ако тя стане ваша съпруга, ще бъдете в много благоприятно положение.

— Все женитби са ви в главата — отбелязах аз. — Всички италианки мислят за едно и също. Не си виждала Чалмърс, но аз съм го виждал. Няма начин да е красива, щом произхожда от неговата конюшня. Освен това той не би ме допуснал за зет. Сто на сто смята да омъжи дъщеря си за човек с положение.

Джина ме изгледа продължително и бавно иззад изящно извитите си черни клепки, после повдигна хубавите си рамене.

— Почакайте, докато я видите — каза.

Джина като никога се излъга, но аз също. Хелън Чалмърс не ми се видя красива, ала не беше и дебела, нито преливаше от енергия. Изглеждаше съвсем различна от моите очаквания. Беше руса, носеше очила с рогови рамки, размъкнато облекло и обувки с нисък ток. Косата ѝ беше прибрана отзад. На вид беше убийствено безинтересна, колкото безинтересна може да бъде всяка прекалено сериозна възпитаничка на колеж.

Посрещнах я на летището и я откарах до хотел „Екселсиор“. Казах ѝ обичайните любезности, които се казват на непознат човек, тя също отговаряше любезно. До момента, в който я оставих в хотела, успя толкова да ми досади, че нямах търпение да се отърва от нея. Казах ѝ да ми се обади в службата, ако има нужда от нещо, дадох ѝ телефонния си номер и ѝ кимнах за сбогом. Бях убеден, че няма да се обади. Стори ми се достатъчно оправна, за да се измъкне без моя помощ или съвет от всяко положение.

Джина ѝ изпрати в хотела цветя от мое име. Беше съчинила и телеграма до Чалмърс, в която го известяваше, че момичето е пристигнало благополучно.

Чувствах, че няма какво повече да върша в тази насока и тъй като по същото време се случиха няколко интересни събития, аз изличих от съзнанието си мис Чалмърс.

След десетина дни Джина ми намекна, че е редно да се обадя на момичето и да разбера как живее. Така и постъпих, но от хотела ми съобщиха, че мис Чалмърс е напуснала „Екселсиор“ преди шест дни и не е оставила адреса си.

Джина ме посъветва да откроя къде живее, в случай че шефът поиска да узнае.

— Окей, но ти ще издириш адреса — отвърнах аз. — Нямам време.

Тя получи информацията от Главното полицейско управление. Оказа се, че мис Чалмърс е наела тристаен мебелиран апартамент на една пряка на виа „Кавур“. Джина взе телефонния номер и аз се обадох.

Стори ми се изненадана и трябваше два пъти да повтора името си, преди да падне монетата. Изглежда ме беше забравила напълно, както аз нея, и това неизвестно защо ме подразни. Каза, че всичко е наред, че живее добре и ми благодари за проявеното внимание. В гласа

й се долавяше припряност, от която си направих извода, че й е неприятно, задето я разпитвам, и използваше онзи любезен тон, с който дъщерите на големите богаташи разговарят с подчинените на своите бащи, а това направо ме вбеси.

Претупах разговора, като не пропуснах да повторя, че ако има нещо, което бих могъл да направя за нея, ще го направя, и затворих.

Джина, досетила се какво е положението по израза на лицето ми, каза тактично:

— В края на краищата тя е милионерска щерка.

— Да, зная — отговорих. — Отсега нататък сама да се грижи за себе си. Защото тя фактически ме разкара.

Оставихме въпроса на тази фаза.

През следващите четири седмици не чух нищо повече за нея. Имах доста работа в службата, защото смятах да изляза в отпуск за един-два месеца и исках да оставя всичко в отлично състояние за Джек Максвел, който щеше да дойде от Ню Йорк да ме смени.

Възнамерявах да прекарам една седмица във Венеция, а после да отида на юг, в Иския, за още три седмици. Това бе първият ми продължителен отпуск за тези четири години и го очаквах с голямо нетърпение. Смятах да пътувам сам. Обичам самотата, когато мога да си я осигуря, обичам да променям плановете си къде да спра и колко дълго да остана, а ако съм с друг, няма да имам тази свобода на действията.

Четири седмици и два дена след разговора ми с Хелън Чалмърс ми се обади Джузепе Френци, мой добър приятел, който работеше в „Д’Италия дел пополо“. Покани ме на един вечерен прием, който Гуидо Лучино, собственик на киностудия, давал в чест на някаква кинозвезда, постигнала голям успех на фестивала във Венеция.

Обичам италианските приеми. Те са приятни и забавни, а храната е винаги чудесна. Казах, че ще го взема към осем часа.

Лучино имаше голямо жилище край Порта Пипчана. Когато пристигнахме на приема, цялата алея за коли бе задръстена от кадилаци, ролс-ройси и бугати, при вида на които моят буик, модел 1954 година, се присви от срам, докато го провирах в най-крайното място на паркинга.

Приемът се оказа на ниво. Познавах повечето от присъстващите. Половината бяха американци, и Лучино, който си падаше по

американците, поднасяше силен алкохол. Към десет часа, след като бях изпил внушителен брой чисти уискита, излязох в патиото^[1] да се полюбувам на луната и да се разхладя.

Там заварих самотна млада жена в бял вечерен тоалет. Голият ѝ гръб и рамене изглеждаха на лунната светлина като изваяни от порцелан. Беше облегла ръце на каменния парапет и, отметнала глава, се взираше в луната. От лунните лъчи русите ѝ коси изглеждаха като излети от стъкло. Приближих се, спрях до нея. И аз се загледах в луната.

— Много е приятно тук след лудницата вътре — казах.

— Да.

Не се обърна да ме види. Хвърлих ѝ поглед крадешком.

Беше красива. Чертите ѝ бяха дребни, устните блестяха, яркочервени; лунният светлик се отразяваше в очите ѝ.

— Мислех, че познавам цял Рим — обадох се пак. — Как е възможно да не ви познавам?

Тя извърна глава и ме погледна. После се усмихна.

— Би трябвало да ме познавате, мистър Досън — промълви. — Толкова ли съм се променила?

Взрях се в нея и усетих как внезапно пулсът ми се ускори и нещо стегна гърдите ми.

— Не ви познавам — настоях аз, като си мислех, че тя е най-прелестната жена, която съм виждал в Рим, тъй млада и възхитителна.

Красавицата се засмя.

— Напълно ли сте сигурен? Аз съм Хелън Чалмърс.

[1] Патио (исп.) — открит вътрешен двор, често ограден с галерии; широко разпространен е в средиземноморските страни и в Латинска Америка. — Б.пр. ↑

II

Първата ми реакция беше да ѝ кажа колко се е променила, колко съм изненадан, че я намирам така красива, и други неща от този род, но след като погледнах в озарените ѝ от луната очи, бях обзет от други мисли. Разбрах, че ще сбъркам, ако изтъкна очевидното.

Прекарах половин час с нея в патиото. Тази неочаквана среща ме извади от равновесие. Ясно съзнавах, че е дъщеря на моя шеф. И тя беше предпазлива, но не и сучна. Поддържахме разговора на неутрална плоскост. Говорихме за приема, за присъстващите, за това, че оркестърът свири добре, и за прекрасната нощ.

Тя ме привличаше, както топлийка се привлича от магнит. Не можех да сваля очи от нея. Не можех да повярвам, че това прелестно създание е същото онова момиче, което посрещнах на летището; просто отказвах да го повярвам.

Изведнъж насред непохватния ни разговор тя каза:

— С кола ли сте?

— Ами да. Отвън е на алеята.

— Ще ме откарате ли до апартамента ми?

— Какво... сега ли? — изпитах разочарование. — След малко приемът ще стане по-задушевен. Не бихте ли искали да потанцуваме?

Тя се взря в мен. Сините ѝ очи ме опипваха смущаващо.

— Съжалявам. Не искам да ви откъсвам от приема. Не се безпокойте; мога да взема такси.

— Няма да ме откъснете от приема. Ако наистина искате да си тръгнете, ще бъда щастлив да ви откарам. Мислех обаче, че ви е забавно тук.

Тя повдигна рамене и се усмихна.

— Къде е колата ви?

— На края на редицата... един чер буик.

— Ще ви чакам до колата.

Отдалечи се и когато се опитах да я последвам, вдигна ръка в недвусмислен жест. Този жест говореше, че не бива да ни видят заедно.

Оставих я да набере преднина, запалих цигара. Познанството ни ненадейно се бе превърнало в заговор. Забелязах, че ръцете ми треперят. Изчаках една-две минути, после се върнах в просторния салон, претъпкан с хора, озърнах се за Лучино, но не успях да го открия, и реших да отложам благодарностите си до утре сутринта.

Слязох по стълбите и поех по дългата алея за коли.

Намерих Хелън седнала в буика. Заех мястото до нея.

— Живея на една пряка недалеч от виа „Кавур“.

Поех по виа „Виторио Венето“. По това време тежкият трафик обикновено намалява и ми бяха необходими само десет минути, за да достигна улицата, на която живееше. Докато пътувахме, никой не изрече нищо.

— Спрете тук, моля — обади се тя.

Спрях и слязох от колата. Заобиколих отпред и отворих нейната врата. Тя слезе, озърна се нагоре-надолу по безлюдната улица.

— Ще се качите ли? Сигурна съм, че има за какво да си поговорим — рече.

Помислих си отново, че е дъщеря на шефа ми.

— Бих искал, но може би не трябва — отвърнах аз. — Късно е. Не искам никого да безпокоя.

— Няма да ме безпокоите.

Тя тръгна по улицата, аз изгасих фаровете и я последвах.

Обяснявам това подробно, защото не искам да създам погрешна представа за първите ми отношения с Хелън. Може да изглежда трудно за вярване, но ако знаех, че няма никой в апартамента ѝ — нито приятелка, нито прислужница, никой, и дяволите нямаше да успеят да ме вкарат там. Не знаех. Предполагах, че има поне прислужница.

И въпреки това се чувствах притеснен, задето влизах в жилището ѝ в този късен час. Не преставах да се питам какво ще си помисли Шъруин Чалмърс, ако някой му каже, че са ме видели да влизам в апартамента на дъщеря му в десет и четирийсет и пет вечерта.

Бъдещето и всичко, което то означаваше за мен, беше в ръцете на Чалмърс. Само една негова дума и можех да бъда изхвърлен завинаги от журналистическата професия. Да играя игри с дъщеря му щеше да е не по-малко опасно от заиграване с гърмяща змия.

Като си мислех за това по-късно, разбрах, че Хелън също не желаше да рискува. Беше ми забранила да я придружа от патиото на

Лучино до колата, а после поиска да спра на двеста метра от входа на блока, в който живееше, за да не би някой от досетливите ми приятели да види колата и да сметне колко прави две и две.

Качихме се с автоматичния асансьор, без да срещнем жива душа във фойето. Влязохме в апартамента, без никой да ни види.

Когато тя затвори входната врата и ме въведе в голямата си, приятна всекидневна, осветена от лампа с плътни абажури и украсена с цветя в ниски вази, изведнъж почувствах, че сме сами в жилището ѝ. Тя смъкна коженото си наметало на един стол и отиде до изисканото си коктейлно барче.

— Какво ще пиете: уиски или джин?

— Не сте тук сама, нали? — попитах аз.

Тя се обърна и ме изгледа. На светлината на засенчените лампи ми се стори, че въпросът ми я слиса.

— Защо, сама съм... това да не е престъпление?

Усетих как дланите ми овлажняха.

— Не мога да остана. Трябваше да знаете това.

Тя продължи да ме фиксира, повдигнала вежди.

— Толкова ли се боите от баща ми?

— Не става дума за страх от баща ви — отговорих, подразнен от ловкия начин, по който беше сложила пръст на болното място. — Не мога да остана тук насаме с вас, трябва да го знаете.

— О, не бъдете глупав — изрече раздражено. — Нима не можете да се държите като зрял човек? Това, че един мъж и една жена са сами в квартира, означава ли, че не могат да се държат цивилизовано?

— Въпросът не е там. Важното е какво ще помислят другите.

— Кои другите?

Тук отново ме постави натясно. Знаех, че никой не беше ни видял на влизане в апартамента.

— Може да ме видят на излизане. Освен това въпросът е принципен...

Тя изведнъж избухна в смях.

— О, за бога! Престанете да се държите като викторианец^[1] и седнете.

Трябваше да си грабна шапката и да изляза. Ако бях постъпил така, щях да си спестя много неприятности, при това меко казано. Но имам в характера си склонност към безразсъдни и безотговорни

постъпки, което понякога пречи на иначе обмислените ми и трезви преценки; точно това се случи тогава.

Седнах, взех чашата с уиски и натрошен лед, която тя ми даде, и я загледах, докато си приготвяше джин с тоник.

Бях изръшкар цял Рим през тези четири години и не бях водил монашески живот. Италианките са хубави и интересни жени. Бях имал красиви мигове с тях, но сега, както седях тук, загледан в Хелън с бялата рокля, знаех, че това ще бъде най-красивият момент от всички: нещо по-особено, от което замираше дъхът ми и ми се замайваше главата.

Хелън отиде до камината и се облегна на поличката над нея. Наблюдаваше ме с полуусмивка.

Знаех, че този поглед е опасен и няма да ми трябва голямо поощрение, за да прекрача в опасността, затова казах:

— Е, как преуспявате в университета?

— О, това беше просто шега — изрече тя нехайно. — Трябваше да измисля за пред баща ми някаква история, иначе нямаше да ме пусне да дойда тук сама.

— Искате да кажете, че не ходите в университета?

— Разбира се, че не ходя.

— А ако той открие?

— Защо му трябва? Прекалено е зает, за да се интересува от мен — отвърна тя и долових огорчение в гласа ѝ. — Баща ми се вълнува единствено от себе си и от последната си жена. Чувствах, че съм му пречка, затова казах, че искам да уча архитектура в Римския университет. И тъй като Рим е далеч от Ню Йорк, не мога ненадейно да нахълтам в стаята му, където се опитва да убеди някоя малка златотърсачка, че е по-млад, отколкото изглежда. Затова побърза да ме изпрати в Рим.

— Значи роговите очила, обувките с нисък ток и прибраните назад коси са част от играта? — казах аз, съзнавайки, че като ми отговори утвърдително, тя ще ме превърне в съучастник, а ако Чалмърс открие измамата, сатърът ще се стовари не само върху нейния врат, а и върху моя.

— Разбира се. У дома винаги се обличам така. Това убеждава баща ми, че съм сериозна в науката. Ако ме види както съм сега, ще наеме някоя почтена стара дама за моя постоянна придружителка.

— Не намирате ли, че сте доста хладнокръвна?

— Защо не? — Отдели се от камината и се отпусна в един фотьойл. — Майка ми почина, когато бях десетгодишна. Баща ми е имал три други съпруги: две от тях бяха само с две години по-възрастни, отколкото съм аз сега, а другата беше по-млада. Радвах ми се като на епидемия от детски паралич. А аз обичам да съм самостоятелна, обичам да се забавлявам.

Като я погледнах, повярвах, че наистина доста се е забавлявала: навярно повече, отколкото ѝ е било полезно.

— Вие сте още дете и не бива да живеете по този начин — казах. Тя се разсмя.

— Аз съм на двайсет и четири години и съвсем не съм дете, а точно този е начинът, по който искам да живея.

— Защо ми казвате всичко това? Какво ми пречи да изпратя тревожна телеграма на баща ви, която да му разкрие какво става тук?

Хелън поклати глава, че не ми вярва.

— Няма да го направите. Говорих с Джузепе Френци за вас. Мнението му за вас е отлично. Щях ли да ви доведа в апартамента си, ако не бях сигурна във вас?

— Но защо все пак ме доведохте?

Тя се вгледа в мен; изражението на очите ѝ ме накара да изгубя дъх. Изключено бе да се заблудя какво е това изражение: тя ме приканваше да продължа смело и да я ухазвам.

— Харесвате ми — каза. — Италианците убийствено досаждат. Те са прекалено темпераментни и непосредствени. Помолих Джузепе да ви доведе на приема, и ето че сме заедно.

Не мислете, че не се изкуших. Знаех, че единственото, което трябва да направя, е да я взема в обятията си — тя нямаше да се противи. Но всичко беше малко по-вулгарно, отколкото бе нужно, малко по-хладнокръвно, отколкото беше необходимо, и това нейно отношение ме отблъскваше. А съществуваше и проблем със службата ми. Бях по-заинтересуван да си запазя мястото, отколкото да се забърквам с Хелън. Станах.

— Разбирам. Но вече е късно. Имам работа, която трябва да свърша, преди да си легна. Най-добре да си тръгна.

Тя се вгледа в мен, присвила устни.

— Не можете да си отидете сега. Едва дойдохте, а вече ще си ходите.

— Съжалявам. Трябва да си вървя.

— Искате да кажете, че не желаете да останете?

— Въпросът не е какво желая, а какво ще направя.

Тя вдигна ръце и прокара пръсти през косите си. Това е може би най-предизвикателният жест, който може да си позволи една жена. Ако фигурата ѝ е достатъчно съблазнителна, за нея няма по-изразително движение от това да вдигне ръце и да погледне мъжа така, както Хелън гледаше сега мен. Почти се предадох, но не съвсем.

— Искам да останете.

Поклатих отрицателно глава.

— Наистина трябва да си вървя.

Изглежда ме изпитателно и дълго, с безизразни очи. После присви рамене в недоумение, свали ръцете си и стана.

— Добре, щом такова е желанието ви. — Отиде до вратата, отвори я и излезе в коридора. Последвах я и си взех шапката, оставена на един стол в коридора.

Тя отвори входната врата, огледа площадката и се отстри да мина.

Не ми се искаше да си тръгна. Насилих се и пристъпих навън.

— Навярно бихте пожелали да отидем на вечеря някой ден или да ви заведе на кино.

— Би било чудесно — отвърна тя учтиво. — Лека нощ.

Усмихна ми се отчуждено и затвори вратата под носа ми.

[1] Човек с нрави, присъщи на деветнайсети век в Англия, по името на кралица Виктория. — Б.пр. ↑

III

Разбира се, нещата не останаха така. Бих искал да останат, но отношенията между мъж като мен и момиче като Хелън рано или късно неизбежно се усложняват.

Опитах се да я забравя, но не успях. Пред мен беше постоянно изразът в очите ѝ в момента на раздялата и не ме оставяше на мира. Знаех, че си навличам сериозна неприятност, ала непреодолимото привличане, което Хелън излъчваше за мен, правеше всяка неприятност нереална. В по-трезви моменти си казвах, че за мен тя е истинска отрова, но в по-малко трезвите си казвах: „Кой го е грижа?“

Цели шест-седем дни тя не ми излизаше от главата. Не казах на Джина, че съм срещнал Хелън на приема, но Джина има странното умение да отгатва до известна степен какво става в главата ми и на няколко пъти забелязах, че ме наблюдава озадачено и изпитателно.

На шестия ден бях парцал. Така дълбоко беше влязло в главата ми това русо, хубаво момиче, че просто не можех да се съсредоточа в работата си. Реших да намаля напрежението и като се прибрах в квартирата си, позвъних на Хелън.

Никой не отговори. Звъних ѝ три пъти същата вечер. При четвъртия опит, около два часа през нощта, чух как слушалката се вдига и гласът ѝ казва:

— Ало?

— Обажда се Ед Досън — отвърнах аз.

— Кой?

Усмяхнах се в микрофона. Очевидно преиграваше. Това ми подсказа, че тя се интересува от мен, както и аз от нея.

— Позволете да ви припомня. Аз съм човекът, който отговаря за римския филиал на „Уестърн Телеграм“.

Тогава тя се разсмя.

— Здравейте, Ед.

Това звучеше по-добре.

— Страдам от самота — казах. — Има ли възможност да излезете с мен утре вечер? Ако нямате по-добра идея, бихме могли да

вечеряме в „Алфредо“.

— Почакайте един момент. Трябва да погледна в бележника си.

Почаках, като знаех, че това е номер, но нехаех. След двуминутна пауза гласът ѝ прозвуча отново в слушалката:

— Не мога утре вечер. Имам среща.

Трябваше да кажа, че много съжалявам, и да затворя, но бях отишъл твърде далеч.

— В такъв случай кога ще можете?

— Хм, свободна съм в петък.

След цели три дни!

— Окей, значи петък вечер.

— Бих предпочела да не съм в „Алфредо“. Няма ли друго спокойно място?

Тази забележка ме сепна. Ако аз не мислех за опасността да ни видят заедно, тя мислеше.

— Да, добре. Какво ще кажете за онова ресторантче срещу фонтана „Треви“?

— С удоволствие. Да, би било чудесно!

— Ще ви чакам там. По кое време?

— Осем и половина.

— Окей; довиждане засега.

До петък животът ми беше безвкусен. Виждах как Джина се тревожи за мен. За пръв път от четири години бях сприхав с нея. Не можех да се съсредоточа, нито да се изпълня с ентузиазъм за работата, която вършех. В ума ми беше само Хелън.

Вечеряхме в ресторантчето. Вечерята не беше лоша, но не мога да кажа какво ядохме. Разговорът не ми спореше. Единствено исках да я съзерцавам. Тя се държеше хладно, сдържано, но и предизвикателно. Ако ме беше поканила в апартамента си, щях да отида и да върви по дяволите Шъруин Чалмърс, но тя не ме покани. Каза, че ще се прибере с такси. Когато ѝ намекнах, че мога да отида с нея, тя елегантно ми отказа. Заставах на входа на ресторантчето, загледан в таксито, което с мъка си пробиваше път по тясната улица, докато го изгубих от очи. После се прибрах, а умът ми вреше и кипеше. Срещата не ми помогна: напротив, нещата се влошиха.

Три дни по-късно отново се обадох.

— Много съм заета — каза тя, когато ѝ предложих да я заведе на кино. — Мисля, че няма да имам възможност.

— Надявах се да можете. Излизам в отпуск след една седмица. Няма да ви виждам цял месец.

— Наистина ли цял месец ще отсъствувате? — В гласа ѝ прозвучаха остри нотки, сякаш изведнъж бе проявила интерес.

— Да. Отивам във Венеция, а оттам в Иския. Смятам да остана за около три седмици.

— С кого отивате?

— Сам. Но както и да е? Какво ще кажете за киното?

— Добре, съгласна съм. Но не мога да кажа кога. Ще ви се обадя. А сега трябва да изляза. Чакат ме на вратата. — И тя затвори.

Не ми се обади цели пет дни. Сетне, тъкмо когато се готвех аз да я потърся, тя ми позвъни.

— Смятах да ви се обадя по-рано — отекна гласът ѝ по жицата, — но все нямах време. Зает ли сте с нещо в момента?

Беше двайсет минути след полунощ. Тъкмо се готвех да си лягам.

— В този момент ли?

— Да.

— С нищо по-специално. Смятах да си лягам.

— Бихте ли дошли у дома? Не оставяйте колата си пред блока.

Нямаше място за колебания.

— Естествено. Идвам веднага.

Вмъкнах се в жилищната сграда като същински крадец, взел предпазни мерки никой да не ме види. Входната врата на апартамента ѝ беше открената и единственото, което трябваше да сторя, беше да прекося площадката от асансьора до коридора на апартамента.

Намерих я във всекидневната да подрежда купчина дългосвирещи плочи. Носеше бял копринен халат и русите ѝ коси бяха разпилени по раменете. Изглеждаше добре, и тя го знаеше.

— Лесно ли се ориентирахте за етажа? — попита тя, остави плочите настрана и ми се усмихна.

— Не беше особено трудно. — Затворих вратата. — Знаете ли, не бива да правим това, само ще си навлечем големи неприятности.

Тя сви рамене.

— Не е нужно да оставате.

Приближих се до нея.

— Нямам намерение да оставам. Защо ме повикахте?

— За бога, Ед! — възкликна, изгубила търпение. — Не можете ли да се отпуснете поне за миг?

Сега, насаме с нея, предпазливостта отново се възцари в съзнанието ми. Едно беше да си представям, че съм насаме с нея, но при положение, че служебният ми пост зависеше от това дали ще бъде открит, истинското присъствие тук беше нещо съвсем различно. Съжалявах, задето съм дошъл.

— Мога да се отпусна — отвърнах. — Но вижте, трябва да мисля и за работата си. Ако баща ви открие, че се навъртам около вас, свършено е с мен! Сериозно го говоря. Той ще се погрижи да не получа никъде журналистическа работа, докато съм жив.

— Наистина ли се навъртате около мен? — попита тя, разтвори широко очи и придоби учуден израз.

— Знаете какво имам предвид.

— Той няма да открие... защо му трябва?

— Може да го узнае. Ако ме видят на идване или докато се измъквам, непременно ще научи.

— Тогава внимавайте да не ви видят. Не е толкова трудно.

— Тази работа означава всичко за мен, Хелън. Това е моят живот.

— Не бих казала, че сте романтичен тип — изрече тя и се разсмя.

— Моите италианци не мислят за работата си, те мислят за мен.

— Нямам предвид вашите италианци.

— О, Ед, моля ви да седнете и се отпуснете. Нали сте тук сега, защо трябва така да се вълнувате?

Седнах, но си казах, че съм се побъркал, щом съм тук.

Хелън отиде до шкафчето с напитки.

— Шотландско или ръжено?

— Предпочитам шотландско.

Наблюдавах я и се питах защо ли ме повика посред нощ. Защото не се държеше предизвикателно.

— Ед, докато не съм забравила: бихте ли погледнали тази кинокамера? Вчера я купих, но не работи устройството за освобождаване. Разбирате ли от кинокамери?

Махна с ръка към камерата в скъп кожен калъф, окачена на един стол. Станах, отворих калъфа и извадих шестнайсет милиметрова

камера „Пейар болекс“ с троен обектив.

— Хей! Това е великолепа вещь! — възкликнах. — Какво, за бога, възнамерявате да правите с нея, Хелън? Трябва да е безумно скъпа?

Хелън се разсмя.

— Наистина се оказа скъпа, но винаги съм искала да имам кинокамера. Всяко момиче трябва да си има поне едно хоби, не мислите ли? — Пусна бучки лед в две чаши. — Искам да си осигуря спомени от Рим за стари години.

Заобръщах камерата в ръце. Изведнъж ми хрумна, че Хелън, както по всичко личеше, живее доста нашироко за средствата, които ѝ осигуряваше баща ѝ. Беше ми казал, че ще ѝ изпраща по шейсет долара седмично. И беше подчертал, че не желае тя да разполага с повече. Като знаех цената на квартирите в Рим, наемът за тази би бил около четирийсет долара седмично. Погледнах към барчето, натъпкано с какви ли не напитки. Как можеше да живее така нашироко? И после тази скъпа камера, която неочаквано е купила...

— Да не би някой да ви е завещал богатство?

Очите ѝ премигнаха и за миг тя като че ли се обърка, но само за миг.

— Де да беше така. Защо питате?

— Не че ми влиза в работата, но всичко това струва доста пари — махнах с ръка, оглеждайки апартамента.

Тя сви рамене.

— Сигурно. Баща ми ми отпусна щедра издръжка. Държи да живея по този начин.

Не ме погледна, докато говореше. Дори да не знаех колко точно ѝ дава, лъжата беше съвсем очевидна. Макар да се озадачих, всичко това не ми влизаше в работата, затова промених темата.

— Какво ѝ има на камерата?

— Устройството за освобождаване не работи.

Докато ми посочваше, пръстът ѝ докосна ръката ми.

— Ключалката на предпазителя е разтворена — казах аз и ѝ показах. — Ей това тук. Натискате го и освобождаването ще задейства. Поставена е, за да не тръгне ненадейно моторът.

— Господи! Днес насмалко да я върна в магазина. Добре ще е да прочета инструкцията. — Взе камерата от мен. — Не ме бива с

техниката. Вижте колко филми си купих! — И ми посочи към бюрото, където стояха десет големи кутии шестнайсетмилиметрови филми.

— Нали няма да използвате всичко това за Рим? Ще ви стигне за цяла Италия.

Хелън ми отправи странен поглед, който ми се стори малко лукав.

— Ще запазя повечето за Соренто.

— Соренто ли? — изненадах се аз. — Ще ходите в Соренто?

Тя се усмихна.

— Не сте единственият, който излиза в почивка. Били ли сте в Соренто?

— Не. Не съм ходил толкова далеч на юг.

— Наех една вила в покрайнините на Соренто. Прекрасна е и много, много уединена. Преди ден-два ходих до Неапол със самолет и уредих всичко. Дори наех жена от съседното село да идва да ми помага.

Внезапно усетих, че тя не ми казва това току-така. Изгледах я проницателно.

— Звучи прекрасно — казах. — Кога заминавате?

— По същото време, когато и вие отпътувате за Иския. — Остави камерата на масата, върна се и седна до мен на канапето. — И също като вас отивам сама.

Погледна ме. Поканата в очите ѝ накара сърцето ми да задумка. Наведе се към мен с леко разтворени, плътни червени устни. Преди да разбере какво правя, тя бе в обятията ми и аз я целувах.

Тази целувка продължи около двайсет секунди и вече губех контрол над себе си, но изведнъж усетих, че Хелън отблъсква гърдите ми, и този упорит, настойчив натиск ме накара да се опомня. Пуснах я и се изправих.

— Това е безумие, не бива така — казах аз, задъхан като старец, тичал по стълбите. Изтрих червилото от устата си.

— Не бива така в Рим — отвърна тя, отпусна се назад и усмихната додаде, — но не и в Соренто.

— Вижте какво... — започнах аз, но тя вдигна ръка в знак, че трябва да замълча.

— Зная какво чувстваш към мен. Не съм дете. И аз чувствавам същото към теб — каза. — Ела с мен в Соренто. Всичко е уредено.

Зная колко са важни за теб отношенията с баща ми и работата ти, но обещавам, че всичко ще бъде напълно безопасно. Наех вилата на името на мистър и мисис Дъглас Шерард. Ти ще бъдеш мистър Шерард, американски бизнесмен, пристигнал на почивка. Там никой не ни познава. Не искаш ли да прекараш един месец с мен... да бъдем само двамата?

— Но ние не бива в никой случай... — казах аз, макар да знаех, че няма причина, която да ни попречи, а и горях от желание да го направя. — Не може така главолмно да се впуснем в такова нещо...

— Стига си бил толкова предпазлив, мили. Няма да се впуснем в нищо. Най-старателно съм обмислила всичко. Ще отида дотам с колата. Ти ще пристигнеш на другия ден с влак. Мястото е чудесно. Разположено е на висок хълм, с изглед към морето. Няма друга вила поне на половин километър разстояние. — Скочи и грабна едромащабната карта, която лежеше на масата. — Ще ти покажа точно къде е. Виж, отбелязано е. Нарича се Бела Виста^[1] — не е ли чудно? От терасата се виждат заливът и Капри. Има и градина с портокалови и лимонови дръвчета и лози. Наоколо няма жива душа. Ще ти хареса.

— Надявам се, Хелън — отвърнах аз. — Признавам, че много ми се иска да дойда. Няма да съм нормален, ако не искам, но какво ще стане с нас след края на този месец.

Тя се засмя.

— Ако те е страх, че ще очаквам от теб да се ожениш за мен, успокой се. Смятам още дълго да си остана неомъжена. Това е заложено в природата ми. Не зная дори дали те обичам, Ед, но знам, че искам да бъда сама с теб един месец.

— Не бива да го правим, Хелън. Не е редно...

Тя докосна лицето ми с пръсти.

— Сега ще бъдеш ли така мил да си тръгнеш? — Потупа ме по лицето и се отдръпна. — Току-що се върнах от Неапол и съм много уморена. Няма за какво повече да говорим. Уверявам те, че няма нищо опасно. Зависи само от твоето желание да прекараш месец с мен. Обещавам ти, че няма да има никакви последствия. Помисли си. И нека не се срещаме до двайсет и девети. Ще бъда на гарата в Соренто да те посрещна от влака в три и половина от Неапол. Ако те няма, ще разбере и няма да се сърдя.

Прекуси хола и открехна входната врата.

Последвах я.

— Виж какво, Хелън...

— Моля те, Ед. Нека не казваме нищо повече. Ти или ще бъдеш във влака, или не. С това се изчерпва целият проблем. — Устните й погалиха моите. — Лека нощ, мили.

Погледнах я, погледна ме и тя.

Когато пристъпих на площадката, вече знаех, че ще бъда в този влак.

[1] Красива гледка (ит.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

I

Имах пет дни до заминаването ми за Соренто. Работата, която трябваше да свърша в тези пет дни, беше много, а аз трудно се съсредоточавах.

Приличах на хлапак, който очаква с трепет първата си среща. Това ме дразнеше. Бях си въобразявал, че съм достатъчно светски мъж, за да се справя с лекота със създалото се положение, но на практика се оказа съвсем друго. Мисълта, че ще прекарам един месец с това вълнуващо момиче, властно владееше съзнанието ми. В по-трезвите моменти — а те не бяха много — си казвах, че само един безумец може да си позволи подобно нещо, но се утешавах с мисълта, че тя знае какво върши. Беше ми казала, че всичко ще е безопасно, и аз ѝ вярвах. Казвах си, че ще бъда глупак, ако не се възползувам от шанса, който тя ми предоставя.

Два дни преди отпътуването Джак Максвел пристигна в Рим да поеме работата ми, докато отсъствам.

Бяхме работили заедно в Ню Йорк навремето, през 1949 година. Беше стабилен журналист, но не показваше особени качества, освен в новините. Не ми допадаше особено. Беше твърде хубав, твърде гладък, твърде добре облечен и твърде какво ли не.

Имах чувството, че и неговите симпатии към мен не са големи от моите към него, но това не ми попречи да го посрещна крайно радушно. След като прекарахме един-два часа в службата, говорейки по бъдещата работа, аз му предложих да вечеряме заедно.

— Чудесно — каза той. — Да видим какво може да ни предложи този древен град. Предупреждавам те, Ед, че очаквам само най-доброто.

Заведох го в „Алфредо“, един от най-реномираните ресторанти в Рим, и му поръчах „поркета“ — прасе сукалче, печено на шиш, частично обезкостено и с плънка от чер дроб, мляно месо за наденици и подправки — превъзходно ястие.

След като се нахранихме и стигнахме до третата бутилка вино, той се отпусна и стана задушевен.

— Ти си щастливо момче, Ед — каза той, приел цигарата, която му предложих. — Може да не ти е известно, но в родината си си всеобщ любимец. Хамърсток има високо мнение за материалите, които изпращаш. Ще ти кажа неофициално, само че нито дума никому! Хамърсток смята да те върне в Щатите до един-два месеца. А аз да те заместя тук, защото ти ще оглавиш Международния отдел.

— Не вярвам — казах аз и се взрях в него. — Шегуваш се.

— Това е факт. Не бих се шегувал за такова нещо.

Опитах се да не показвам вълнението си, но не мисля, че успях. Да получа Международния отдел в Централата на вестника бе върхът на моите амбиции. Това не само означаваше много повече пари, но беше и най-желаната длъжност в „Уестърн Телеграм“.

— Ще бъде официално известно след ден-два — допълни Максвел. — Старият вече го е одобрил. Голям си късметлия.

Не отрекох.

— Няма ли да съжаляваш за Рим?

— Ще свикна — казах и се ухилих. — Подобна длъжност си заслужава раздялата с Рим.

Максуел сви рамене.

— Не зная. Лично аз не бих я пожелал. Работата е твърде тежка и ще ми бъде убийствено противно да работя толкова близо до стария. — Потъна по-дълбоко в креслото. — Прасенцето не беше лошо. Мисля, че Рим ще ми хареса.

— Друг град не може да се мери с него.

Той сложи цигара в устата си, драсна клечка кибрит и пуфна дима в лицето ми.

— Впрочем, как я кара тук необузданата Хелън?

Въпросът му ме стресна.

— Коя?

— Хелън Чалмърс. Нали си нещо кат гувернантка?

Червеният сигнал засвятка. Максвел имаше усет за скандали. Ако хранеше и най-малкото подозрение за връзка между Хелън и мен, ще човърка, докато изясни нещата докрай.

— Бях ѝ гувернантка един-единствен ден — изрекох с престорено нехайство. — Оттогава почти не съм я виждал. Старият ме помоли да я посрещна на летището и да я отведе до нейния хотел. Доколкото ми е известно, учи в университета.

Той повдигна вежди.

— Тя... какво?

— Учи в университета — повторих аз. — Посещава занятията по архитектура.

— Хелън? — Максвел се наведе напред, изгледа ме, а после избухна в смях. — Нищо по-смешно не съм чувал! Хелън да учи архитектура! — Облегна се назад и се затресе от гръмогласен смях. Присъстващите започнаха да се обръщат към нас и да ни зяпат. Максвел наистина приличаше на човек, който току-що е чул най-смешния виц. А аз не намирах нищо смешно в това. Едва се сдържах да не скоча от стола си и да смажа с юмрук красивото му лице.

Когато се насмя до насита, улови погледа ми. И може би едва сега видя, че не ми е чак толкова забавно, защото си наложи да бъде по-сдържан и махна извинително с ръка.

— Прощавай, Ед. — Извади носна кърпа и изтри очи. — Ако познаваше Хелън, както аз я познавам... — И отново избухна в смях.

— Не разбирам кое е чак толкова смешно — изрекох рязко. — Каква е работата?

— Наистина е смешно. И не ми казвай, че не те е сваляла. Засега единственият в „Телеграм“, който не я е разбрал що за стока е, е старият, баща ѝ. Така че не ми казвай, че още не си минал през ръцете ѝ.

— Не разбирам. За какво намекваш?

— Хм, ти явно не я познаваш. Бях убеден, че ще прояви интерес към теб: тя си пада по едрите, яки мъжаги. Не ми казвай, че се е появила в Рим с нисък ток, очила и опъната назад коса.

— Все още не те разбирам, Джак. Каква е тази история?

— Тази история ли? — Той се ухили. — Май ще се окажеш пощастлив, отколкото допусках, или по-нешастен: зависи от гледната точка. Всички момчета в Щатите добре познават Хелън. Тя е прочута. Когато научихме, че заминава за Рим и че старият иска ти да я държиш под око, веднага ни стана ясно, че рано или късно с теб е свършено. Тя търчи подир всичко, обуто в панталони. Само не ми казвай, че не се е опитала да те сваля!

Почувствах как ме облива гореща вълна, сетне студена.

— Това е ново за мен — отново се помъчих да звуча равнодушно.

— Тя е направо напаст за мъжете. Добре, признавам, че си има всичко. Има външност, мамещи очи и тяло, което ще съживи и мъртвец, но си ги бива и неприятностите, които може да ти навлече! Ако Чалмърс не беше най-властният във вестникарския бранш, всеки нюйоркски вестник щеше да пише с едри букви за нея поне веднъж седмично. Тя избягва публичност само защото никой вестник не иска да си навлече гнева на стария. Има пръст в почти всяка каша. Разкара се от Ню Йорк само защото се замеси в убийството на Меноти.

Стоях втрещен, впил поглед в него. Меноти беше прочут нюйоркски гангстер, нечувано богат, властен и едновременен убиец. Беше свързан с профсъюзите, наркотиците и проституцията, та познанството с него беше крайно нездравословно.

— Какво общо е имала с Меноти? — попитах аз.

— Носеха се слухове, че му е била любовница — отвърна Максвел. — Навсякъде се влачеше с него. Едно птиченце ми каза, че са го пречукали в нейната квартира.

Преди около два месеца Меноти бе убит жестоко в тристайното жилище, което бил наел за любовни срещи. Жената, която посещавал там, бе изчезнала и полицията така и не успя да я открие. Убиецът също бе изчезнал. Според общественото мнение Меноти е бил премахнат по нареждане на Франк Сети, съперничей си с него гангстер, депортиран от страната като трафикант на наркотици, и се предполагаше, че живее в момента някъде в Италия.

— Кое птиченце? — полюбопитствах аз.

— Андрюс, който, както знаеш, има уши и на гърба си. Почти винаги знае какво се шушука наоколо. Може този път да се е излъгал. Единствено знам с положителност, че тя наистина се влачеше с Меноти. И замина за Рим наскоро след убийството му. Портиерът на блока, където беше удушен Меноти, даде на Андрюс много точно описание на жената и то пасна на Хелън Чалмърс като ръкавица. Но нашите хора затвориха устата на портиера, преди полицията да се добере до него, така че всичко се потули.

— Разбирам — казах аз.

— Е, ако нямаш нещо пикантно, което да ми разкажеш за нейния живот в Рим, излиза, че здравата са я наплашили и тя най-сетне се държи прилично. — Ухили се. — Откровено казано, разочарован съм. Признавам, че като чух за преместването си тук на твоето място си

рекох, че може и аз да се опитам при нея. Тя си заслужава. Говореше се, че ти ще я наглеждаш, затова се надявах да чуя от теб сега, че сте вече нещо повече от стари приятели.

— За толкова зелен ли ме мислиш, та да се захвана с дъщерята на Чалмърс? — изрекох аз разпалено.

— Защо не? Тя си струва захващането и взема добри мерки старият никога да не научи. Тя се занимава с мъже, откак навърши шестнайсет години, а Чалмърс представа си няма. Ако не си я виждал без очилата и тази нейна отвратителна прическа, значи изобщо не си я виждал. Тя е страхотна и нещо повече: много, много я бивало. Ако реши да си поиграе с мен, няма да ѝ попреча.

Успях някак да го отклоня от темата за Хелън и да го върна към работата. След още един час в компанията му го откарах в хотела му. Каза, че на сутринта ще дойде в службата, за да навлезе в работата, и ми благодари, задето съм го забавлявал тази вечер.

— Ти наистина си голям късметлия, Ед — каза той, когато се разделяхме. — Международният отдел е може би най-добрата служба във вестника. Има момчета, които биха дали да им отсекаат лявата ръка, за да се докопат до този пост. Аз лично... не бих го пожелал. Означава твърде много и тежка работа, обаче за теб едва ли... — не се доизказа и се ухили. — Момче, което позволи да му избяга от ръцете маце като Хелън... о, господи! Какво друго му остава, освен да се захване с Международния отдел?

Реши, че е страшно остроумен, и като ме шляпна по гърба, тръгна разсмян към асансьорите.

Аз обаче не оцених шегата му. Влязох в колата си и поех през натоварения трафик към квартирата си. Докато шофирах, се отдадох на мисли. Информацията, която получих от Максвел за Хелън, ме смая. Не се съмнявах, че казаното е самата истина. Знаех също, че Андрюс никога не греши. Значи наистина е била замесена с Меноти. И внезапно започнах да се питам с кого ли е замесена тя тук. Щом има вкус към опасните гангстери в Ню Йорк, би могла да продължи да развива този вкус и тук. Това ли беше обяснението за високия стандарт на нейния живот? Някой мъж ли я финансираше?

Докато се събличах и лягах, непрекъснато се питах дали наистина ще взема онзи влак за Соренто. Наистина ли исках да се замеся с момиче като нея? Ако ще стана шеф на Международния

отдел, а бях сигурен, че Максвел нямаше да ми предаде новината, ако не е сигурен във фактите, ще бъде лудост да поема и най-малкия риск, който би провалил назначението ми. Защото, както вече споменах, това беше най-желаната от всички длъжности в нашия вестник. Ако Чалмърс научи, че ние с дъщеря му сме в любовни отношения, край: не само ще си изгубя тази работа, но ще бъда и завинаги изхвърлен от играта.

— Не — казах на глас и загасих лампата. — Да върви сама в Соренто. Без мен. Там ще си намери друга жертва. Отивам в Иския.

Но два дни по-късно бях във влака от Неапол за Соренто. Повтарях наум, че съм глупав и умопобъркан, ала колкото и да се самоупреквах и да твърдах сам на себе си, че няма да отида, беше безполезно. Бях поел на път. И ми се струваше, че влакът едва-едва се влачи.

II

Преди да хвана влака за Неапол, се отбих в службата към десет сутринта за последна проверка и да разбера дали няма писма лично до мен.

Максуел беше излязъл, но там беше Джина, която тъкмо подреждаше купчина телеграми.

— Нещо за мен? — попитах и седнах на ръба на бюрото ѝ.

— Няма лични писма. Мистър Максуел ще се погрижи за ей това — каза тя, като прелистваше телеграмите с грижливо маникюрирания си нокът. — Не трябваше ли вече да сте на път? Мислех, че искате рано да заминете.

— Имам време.

Влакът за Неапол тръгваше чак по обед. Бях казал на Джина, че заминавам за Венеция и имах главоболия заради настойчивостта ѝ да ми резервира място в експреса Рим — Венеция.

В този миг телефонът иззвъня и Джина вдигна слушалката. Наведох се напред и се загледах разсеяно в телеграмите.

— Кой се обажда? — попита Джина. — Мисис... коя? Бихте ли почакали? Не знам дали е тук. — Погледна ме намръщена и в очите ѝ се появи учуден израз. — Някоя си мисис Дъглас Шерард ви търси.

Тъкмо се канех да кажа, че за пръв път чувам това име и не желая да говоря с нея, когато нещо прозвъни в главата ми като алармен сигнал. Мисис Дъглас Шерард! Това беше името, под което Хелън каза, че е наела вилата в Соренто. Възможно ли е тя да ме търси по телефона? Възможно ли е да бъде толкова неразумна, че да ми се обажда тук?

Опитвайки се да прикрия вцепенението си, аз се пресегнах напред и взех слушалката от ръката на Джина. Полуизвит гърбом към нея, за да не наблюдава лицето ми, изрекох предпазливо:

— Ало? Кой се обажда?

— Здравей, Ед! — Беше наистина Хелън. — Зная, че не бива да ти се обаждам в службата, но в квартирата те нямаше.

Искаше ми се да ѝ кажа, че е лудост да ме търси тук. Искаше ми се да ѝ затворя телефона, но знаех, че Джина ще се чуди каква е тази работа.

— Какво има? — попитах рязко.

— Слуша ли ни някой?

— Да.

Нещата се усложниха още повече, защото в този миг входната врата се разтвори и вътре се втурна като хала Джак Максвел.

— Хубава работа! Още си тук? — възкликна той, като ме видя.
— Мислех, че вече си тръгнал за Венеция.

Махнах му с ръка да мълчи и казах в микрофона:

— Има ли нещо, което да трябва да свърша?

— Да, ако обичаш. Ще имаш ли нещо против да ми донесеш един филтър марка „Ротън“, осми номер? Ще ми трябва, а тук, в Соренто, не се намира.

— Дадено — казах. — Ще го направя.

— Благодаря ти, мили. Нямам търпение да те видя колкото може по-скоро. Гледката тук е разкошна...

Боях се да не би ниският ѝ, но звънък глас да стигне до слуха на Максвел. Той очевидно слушаше. Погрижих се разговорът да приключи.

— Ще уредя въпроса. Довиждане засега. — И затворих телефона.

Максуел ме изгледа изпитателно.

— Винаги ли се държиш така с дамите, които ти се обаждат? — попита, като преглеждаше телеграмите върху бюрото. — Беше малко рязък.

Опитах се да не покажа досадата си, но бях сигурен, че Джина ме наблюдава озадачена, а като се отдръпнах от бюрото, и Максвел взе да ме зяпа.

— Отбих се само да проверя дали няма лични писма за мен — обясних на Джак и запалих цигара в стремежа да прикрия смущението си. — Вече тръгвам.

— Трябва да се научиш да се разтоварваш — посъветва ме той.
— Ако не беше толкова стабилен, благовъзпитан журналист, по гузното ти поведение щях да заключа, че ти предстои да извършиш някаква лудория. Така ли е?

— О, не дрънкай щуротии! — възкликнах аз, безсилен да възпра промяната в гласа си.

— Хей! Малко си кисел тази сутрин. Защо? Аз просто се шегувам. — И тъй като не отговорих, той продължи: — Вземаш ли колата си?

— Не. Пътувам с влак.

— Няма да бъдеш сам, нали? — попита той и ме изгледа хитро. — Дано си си намерил някоя руса красавица, която ще те утешава, когато времето е лошо.

— Пътувам сам — казах аз, като се мъчех да не изглеждам толкова разгорещен, колкото се чувствах.

— Виж ти! За разлика от теб аз зная как да постъпя, когато ми предстои едномесечен отпуск!

— Излиза, че двамата не разсъждаваме еднакво — отбелязах аз и отидох при Джина. — Наглеждай това момче. Не му позволявай да прави твърде много грешки, а ти самата не се преуморявай — казах. — Ще се видим с вас на двайсет и девети.

— Приятно прекарване, Ед — изрече тихо тя. Не се усмихна. Това ме обезпокои. Нещо я беше разстроило. — Не се тревожи за нас — допълни. — Всичко ще е наред.

— Не се съмнявам. — Обърнах се към Максвел. — Довиждане и наслука!

— По-добра слука за тебе, братко — отвърна той, докато си стискахме ръце за сбогом.

Оставих ги, слязох до партера с асансьора, извиках такси и казах на шофьора да ме откара до Барберини. Там купих фото филтъра, за който ме помоли Хелън, и отидох с друго такси до квартирата. Довърших прибирането на багажа, проверих дали всичко е заключено и взех такси за гарата.

Не съжалявах, че не тръгвам с колата, защото Хелън щеше да вземе нейната и нямаше смисъл от две коли в Соренто. Не очаквах с нетърпение пътуването от Рим до Неапол. След като платих таксито, отказах с жест на един носач, който искаше да ми грабне куфара, и побързах да се потуля сред голямата гара.

Взех си билет до Неапол, проверих дали влакът не е вече композиран и отидох да си купя много вестници и списания. През

цялото време си отварях очите на четири, да не ме изненада появата на някое познато лице.

Болезнено съзнавах, че имам твърде много приятели в Рим, за да си позволя да бъда спокоен. Всеки миг някой познат можеше да цъфне отнякъде. А после до Максвел ще стигнат приказки, че вместо да взема влака в единайсет за Венеция, са ме видели да се качвам на обедния влак за Неапол.

Тъй като имах още десет минути чакане, отидох до една закътана пейка и седнах. Зачетох един вестник, като се прикривах зад разтворените му страници. Тези десет минути бяха изпълнени с нервно очакване. Когато най-сетне се запровирах към моя перон, още не бях срещнал някой познат. Трудно си намерих място във влака и отново се прикрих зад вестника.

Взех да дишам спокойно едва когато влакът потегли от гарата.

„Засега всичко върви благополучно“, казах си аз. Можех вече да смятам, че отпускът ми започва без премеждия.

Но още изпитвах безпокойство. Хелън не биваше да се обажда в службата. Дано Джина не е запомнила името мисис Дъглас Шерард. Съжалявах, че нямам по-силна воля — тогава нямаше да се влюбя така безумно в това русо, вълнуващо момиче. Сега, след като знаех малко за миналото ѝ, съзнах, че Хелън не би могла да бъде моят тип. Едно момиче, което е ходило с мъж като Меноти, не би могло да бъде моят тип. Казах си, че привличането в случая е чисто физическо. Показах се като сластолюбив глупак и безумно се влюбих в Хелън.

Но тези разсъждения с нищо не ми помогнаха. Защото ми беше повече от ясно: това, което желая най-много от всичко на света, е да прекарам един месец с нея.

Или, казано с други думи, бях страхотно хлътнал!

III

Местният влак пристигна на гарата в Соренто с двайсет минути закъснение. Беше много претъпкан и ми бе необходимо още време, докато си пробия път през контролната бариера и се озова на площада отгатак гарата, където наредените таксита и файтони чакаха клиенти.

Спрях на жаркото слънце и се заозъртах за Хелън, но от нея нямаше и следа. Оставих багажа си на земята и отпъдих един нахален просяк, който искаше да ми отнесе куфара до едно такси, след което си запалих цигара.

Бях изненадан, че Хелън не е дошла да ме посрещне, но като имах предвид закъснението на влака, реших, че е отишла да позяпа магазините, за да убие времето. Облегнах се на стената на гарата и зачаках.

Тълпата, която се изсипа от влака, бавно се стопи. Едни бяха посрещнати от свои приятели, други се отдалечиха сами, трети си наеха таксита и файтони, докато накрая останах само аз. След около петнайсет минути без никаква следа от Хелън, започнах да се притеснявам.

Може би е седнала в някое кафене на площада, реших аз. Взех куфара и го отнесох до багажния гардероб, където го предадох на съхранение. После, облекчен от тежестта му, поех по улицата към центъра на града.

Вървях и се озъртах за нея, но никъде не можах да я зърна. Надникнах и на паркинга, но не видях кола като нейната. Отбих се в едно от кафенетата и си поръчах еспресо.

От мястото си можех да наблюдавам кой приближава гарата и да видя всяка кола, която пристига на площада.

Наближаваше четири и трийсет. Изпих си кафето, изпуших три цигари, а после, отегчен от чакането, попитах сервитьора дали мога да ползвам телефона. Малко трудничко получих номера на вилата, но след известно бавене телефонистката от централата го намери и след ново бавене ми съобщи, че постът не отговаря.

Разочарованието ми бе голямо.

Възможно беше Хелън да е забравила по кое време пристига влакът, току-що да е излязла от вилата и сега да е на път за гарата. Като се мъчех да сдържам нетърпението си, поръчах още едно еспreso и седнах да чакам, но към пет и десет вече бях не само нервен, а и обезпокоен.

Какво ѝ се е случило? Знаех, че се е настанила във вилата. Тогава защо не слезе на гарата да ме посрещне, както се бяхме уговорили?

Благодарение на картата, която ми беше показала, знаех горедолу къде се намира вилата. Грубо пресметнато, дотам имаше пет мили нагоре по хълма от Соренто. Казах си, че ще бъда по-спокоен, ако върша нещо, вместо да седя в кафенето, затова реших да тръгна пеша към вилата с надеждата да я пресрещна.

Тъй като само един път водеше към вилата, нямаше опасност да се разминем. Единственото, което се изискваше от мен, бе да следвам пътя и рано или късно трябваше да се срещнем.

Без да бързам, поех по дългия път за вилата. През първата миля трябваше да се провирам през тълпи туристи, които зяпаха по витрините, чакаха автобуси и, общо взето, задръстваха пейзажа, но щом излязох извън града и поех по змиевидния път, който навярно водеше за Амалфи, единствен мой съперник останаха превозните средства.

След две мили стигнах до едно разклонение, което водеше встрани от главния път нагоре към хълмовете. Беше вече шест и двайсет, а още нямаше следа от Хелън.

Усилих крачка и започнах продължително, криволичещо изкачване сред хълмовете. Като изминах една миля, все още без да видя някаква следа от Хелън, бях вече потен и угрижен.

Зърнах вилата, кацнала на един висок хълм, с изглед към залива на Соренто — до нея имаше най-малко още половин час път. Беше наистина прекрасна, както Хелън ми я бе описала, но точно в този момент не бях настроен да се възхищавам от красотата ѝ. Единствената ми мисъл беше да намеря Хелън.

Право ми беше казала, че вилата е уединена, но „уединена“ е било меко казано. Докъдето стигаше погледът, не се виждаше никаква друга къща.

Разтворих портата от ковано желязо и тръгнах по широката алея, оградена от двете си страни с гергини, високи по два метра, с глави по

двайсет сантиметра в диаметър и най-различни цветове.

Алеята преминаваше в настилка от асфалтобетон, където беше паркиран линкълнът на Хелън с подвижен покрив. „Е, поне не сме се разминали“ — рекох си аз, щом съзрях колата.

Изкачих стъпалата към вилата. Входната врата беше откряната и аз я бутнах леко, за да се доотвори.

— Хелън! Тук ли си?

Тишината, която лъхаше от къщата, упражни върху мен потискащо въздействие. Пристъпих в обширно преддверие, застлано с мраморни плочи.

— Хелън!

Поех бавно от стая в стая. Попаднах на голяма всекидневна с ниша за столова, кухня и голямо патио с изглед към морето, което беше на около петдесет метра под вилата. Горестрането имаше три спални и две бани. Вилата беше модерна, добре обзаведена и идеално място за почивка. Щеше да ми подежда много вълнуващо, ако Хелън бе тук да ме посрещне. Но при създаването се положение намерих време само да се убедя, че тя не е във вилата, преди да изляза в градината и да започна да я търся там.

Нямаше отговор на многократните ми викове и вече се чувствах силно смутен.

Открих в дъното на една от градинските алеи вратичка, която стоеше притворена. Отвъд вратичката имаше тясна пътека; тя водеше към билото на хълма, което се възвишаваше над вилата. Би ли могла да отиде натам? Колебаех се. Реших да не я чакам тук с надеждата, че тя ще се появи отнякъде. Тази пътека беше единственият изход от вилата, като изключим главния. Знаех, че не съм я пропуснал по пътя от Соренто. Имаше вероятност да е отишла на разходка по тази пътека и да е забравила по кое време ще пристигна, а може и да ѝ се е случило нещо непредвидено.

Втурнах се към вилата да оставя бележка за в случай, че Хелън е още в Соренто и съм я пропуснал там. Не исках, като се върне, да полети обратно за Соренто, защото не ме е намерила във вилата.

Намерих няколко печатни бланки в едно от чекмеджетата на бюрото и ѝ надрасках кратка бележка, която оставих на масата във всекидневната; после излязох и закрачих бързо към вратичката.

Бях изминал може би половин километър и започнах да си мисля, че Хелън не би могла да дойде насам, когато видях под мен, врязана в самия склон на хълма, голяма бяла вила. Тя се намираше на най-недостъпното място, на което съм виждал построена къща. Единственият достъп до нея бяха стръмните стъпала, които водеха от върха на една скала надолу към вилата. Единственият по-удобен начин да се достигне до нея беше откъм морето. Тази вила не ме интересуваше и дори не спрях да я разгледам, но все пак ѝ хвърлих бегъл поглед, като вървах по криволичещата пътека. Видях голяма тераса с маса, шезлонги и голям червен чадър. Долу, по други стълби, се достигаше до пристан, към който бяха привързани две моторни лодки. Вървах и си мислех на кой ли милионер е това разкошно място. Едва ли бях изминал триста метра и напълно бях заличил от съзнанието си мислите за вилата, когато на пътеката пред себе си съзрях калъфа от камерата на Хелън.

Веднага го познах и спрях като закован, със замряло сърце.

Дълго се вирах в него; сетне пристъпих напред и се наведох да го взема. Нямахше съмнение, че това е нейният калъф. Освен формата и лъскавата, нова свинска кожа върху капака бяха изписани със златни букви инициалите на Хелън. Калъфът беше празен.

Втурнах се напред с калъфа в ръка. Сред още петдесет метра пътеката изведнъж зави под прав ъгъл и рязко се насочи към вътрешността, към гъста гора, през която минаваше останалият половин километър разстояние до билото на хълма.

Острият завой на пътеката се намираше в опасна близост с надвисналия ръб на пропастта и като спрях там, надникнах по самия отвесен склон към морето, което се плискаше о масивните заоблени скали на петдесет метра под мен.

Рязко затаих дъх, когато забелязах нещо бяло; то лежеше полупотопено в морето и беше проснато като счупена кукла върху скалите.

Стоях поразен, взрян напрегнат надолу, с разтуптяно сърце, с пресъхнала уста.

Ясно виждах как дългите руси коси леко се носят по водата. Полите на бялата рокля се полюшваха при въртеливото движение на морските вълни около смазаното тяло.

Нямаше нужда да се правят смели догадки. Знаех, че мъртвата жена там долу е Хелън.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I

Нямаше начин да не е мъртва.

Не би могла да оцелее при това падане, нито да лежи в съзнание така, както лежеше — водата ѝ покриваше главата, — но не исках да приема мисълта, че е мъртва.

— Хелън!

Гласът ми прозвуча дрезгаво.

— Хелън!

Ехото повтори гласа ми: зловещ звук, от който се разтреперих.

„Не може да е мъртва“ — казах си аз. Трябваше да се убедя в това. Не можех да я оставя там. Може би се давеше сега, докато я гледах.

Проснах се по корем и се придвижих напред, докато главата и раменете ми излязоха извън ръба. Височината ме замая. Да паднеш оттук беше ужасяващо.

Огледах трескаво варовиковата повърхност на склона, за да намеря начин да сляза долу до нея, но беше изключено. Все едно да се опитам да се спусна по огромна гладка стена. Единственият начин беше с въже.

Сърцето ми туптеше лудо, челото ми бе обляно в студена пот, когато се приближих напред с още няколко опасни сантиметра.

Сега можех да я видя по-ясно. Забелязах, че лицето и главата и са напълно потопени в плискащото се море и когато сноп лъчи от залязващото слънце озари водата, видях, че около русите ѝ коси има червен ореол.

Значи няма съмнение — мъртва е.

Изпълзях заднишком обратно на пътеката и приклеках на пети отмалял и разтреперан. Питях се откога ли лежи тя там долу. Може да е умряла преди часове.

Трябваше да намеря помощ. Нали има телефон във вилата. Оттам ще извикам полицията. Ако побързам, ще успеят да се доберат до нея, преди да е станало прекалено тъмно, за да я намерят.

Изправих се, направих две несигурни, олюляващи се крачки в обратната посока и рязко спрях.

Полицията!

Изведнъж съзнах какво ще означава за мен едно полицейско разследване. Полицията лесно ще открие, че Хелън и аз сме възнамерявали да прекараме един месец заедно във вилата. А малко по-късно новината ще стигне и до Чалмърс. Извикам ли полицията, цялата скандална история ще излезе наяве.

Докато стоях разколебан, видях една рибарска лодка бавно да навлиза в малкия залив под мен. Веднага разбрах, че силуетът ми рязко се откроява на фона на небето. Макар че екипажът на лодката беше твърде далеч, за да различи чертите ми, вълна на ужас ме обля и ме накара да се сниша на ръце и крака, за да не бъда забелязан.

С мен беше свършено. Намирах се в адско затруднение. Не бях забравил нито за миг, че с влюбването си в Хелън ще си навлека неприятности, а сега това бе станало реалност.

Докато клечах така, си представих израза, който ще се появи на грубото, едро лице на Шъруин Чалмърс, когато чуе новината, че дъщеря му и аз сме се уговорили да прекараме един месец в една вила в Соренто и че дъщеря му е паднала от висока скала.

Той ще бъде сигурен, че сме били в любовни отношения. Може дори да допусне, че тя ми е омръзнала и съм я бутнал от скалата.

Тази мисъл ме разтърси.

Има опасност и полицията да помисли същото. По всяка вероятност никой не беше я видял да пада. Не можех да докажа точното време на пристигането си тук. Бях слязъл от претъпкания влак сред още много други пътници. Бях оставил куфара си на гаровия служител, който обслужва гардероба за багажа, но пред очите му минават хиляди лица и надали щеше да си спомни за мен. Друг свидетел няхах. Не можех да се сетя да съм срещнал някого по дългия път нагоре от Соренто. Или поне някой, който би приел да се закълне за точното време, по което съм пристигнал на върха на скалата.

Много зависеше, разбира се, от времето, когато Хелън е умряла. Ако е паднала около един час след пристигането ми и полицията заподозре, че аз съм я бутнал, ще изпадна в много неприятно положение.

Нервите ми вече бяха опънати до скъсване. Единствената ми мисъл беше да се махна колкото може по-далеч оттук, без да бъда забелязан. Когато се обърнах, за да поема надолу по пътеката, се спънах в калъфа от камерата на Хелън, който бях изтървал, щом я зърнах долу край брега.

Взех калъфа, поколебах се, а после реших да го хвърля от скалата, но се възпрях навреме.

Не можех да си позволя нито една грешка повече. Отпечатъците от пръстите ми бяха по него.

Извадих носната си кърпа и изтрих грижливо целия калъф. Минах го четири-пет пъти, преди да се задоволя, че не съм оставил нито следа от отпечатък. Едва тогава го хвърлих от скалата.

Обърнах се и тръгнах бързо надолу по пътеката.

Дневната светлина вече гаснеше. Слънцето, голямо огнено кълбо, беше просмукало небето и морето с червено зарево. След половин час щеше да настъпи пълен мрак.

Вървях напред и почти не погледнах към самотната бяла вила, която бях зърнал на изкачване, но все пак успях да забележа, че сега в три-четири от нейните прозорци светят лампи.

С бързото ми слизване надолу по пътеката страхът понамаля. Това, че изоставям Хелън, гризеше съвестта ми, но бях сигурен, че тя е мъртва, и си казах, че сега трябва да мисля за себе си.

Когато стигнах градинската вратичка, бях вече превъзмогнал първия шок от смъртта ѝ и главата ми работеше отново.

Знаех, че единственото правилно нещо, което трябва да направя, е да уведомя полицията. Казвах си, че ако си призная чистосърдечно всичко, ако заявя, че съм имал намерение да прекарам един месец с момичето, и обясня как съм се натъкнал на трупа, полицията няма да има основание да не ми повярва. Най-малкото няма да може да ме уличи в лъжа. А ако премълча и някое нещастно обстоятелство насочи полицията по следите ми, тя ще има основание да ме подозира, че съм виновен за смъртта на Хелън.

Тези съображения щяха да бъдат убедителни за мен, ако не беше налице въпросът с новата ми служба: желях да стана шеф на Международния отдел повече от всичко друго на света. Знаех, че няма да получа тази длъжност, ако Чалмърс научи истината. Само един луд би провалил бъдещето си, като разкаже на полицията истината: по този

начин щях да изгубя всичко. А ако си мълча и имам малко късмет, имаше добра възможност да отърва кожата.

Всъщност между нас нямаше нищо, казах си аз. Не бяхме имали интимни отношения. Това бе глупав, безотговорен импулс. Нейната вина бе по-голяма. Беше ме поощрила. Беше уредила всичко. По думите на Максвел тя била обиграна прелъстителка. Прочута с неприятностите, които създавала на мъжете. Глупак ще съм, ако не се опитам да се избавя от тази история.

Това ми подейства разтоварващо и се успокоих.

„Окей — рекох си аз, — трябва да се убедя, че никой не знае за пребиваването ми тук. Трябва да си осигуря алиби.“

Бях стигнал до вратичката, която водеше през градината към вилата. Спрях да си погледна часовника. Беше осем и половина. Максвел и Джина мислеха, че в момента се намирам във Венеция. Нямаше надежда да се прехвърля за една нощ оттук във Венеция. Единствената възможност да си изградя алиби, беше да се върна в Рим. С малко късмет щях да пристигна там около три часа след полунощ. Ще отида рано сутринта в службата, ще обявя, че съм се отказал да ходя във Венеция и вместо това ще остана в Рим, за да завърша една глава от романа, който пиша.

Това не беше кой знае какво алиби, но беше най-доброто, което можех да измисля в момента. Същността му се криеше в следното: полицията лесно ще докаже, че не съм бил във Венеция, но нямаше да може да докаже, че не съм прекарал целия ден в моя апартамент на най-горния етаж на жилищната сграда. Имах отделно стълбище за квартирата и никой не виждаше кога влизам и кога излизам.

Ако си бях взел колата! Щеше да бъде съвсем лесно да се прибера в Рим. Не посмях да взема линкълна с подвижния покрив, който се откри пред погледа ми, щом преминах извивката на градинската пътека.

Селянката, която Хелън е наела да поддържа вилата, положително знае, че е пристигнала с колата. Ако тя изчезне, полицията ще направи извода, че смъртта на Хелън не е случайна.

Ще трябва да отида пеша до Соренто, а оттам да се опитам да взема влак за Неапол. Нямах представа по кое време заминава последният влак от Соренто за Неапол, но смятах, че е повече от вероятно, докато измина петте дълги мили пеша, последният влак да е

заминал. Знаех, че има влак в единайсет и петнайсет от Неапол за Рим, но ми предстоеше преди това да стигна до Неапол. Отново погледнах линкълна с подвижен покрив. Надвих изкушението да го взема. Каквото и да правех, не биваше да усложнявам още повече създалото се положение.

Като минавах покрай колата и се насочвах към алеята, погледнах назад към тъмната, потънала в тишина вила и изведнъж се сепнах.

Въобразих ли си, че виждам сноп светлина във всекидневната?

Придвижих се бързо и тихо, а сърцето ми оглушително туптеше. Приклекнах зад колата.

Взрях се продължително в прозорците на всекидневната и ето че отново зърнах проблясъка на бяла светлина, който веднага се изгуби. Зачаках, тежко задъхан, като надзъртах иззад капака на мотора. Светлината се появи отново. Този път тя се задържа по-дълго. Някой беше във всекидневната с фенерче в ръка! Кой би могъл да бъде?

Не е жената от селото. Тя нямаше да се прокрадва така в мрака. Щеше да запали осветлението.

Сега уплахата ми бе наистина голяма. Снишил се ниско, аз се отдалечих от колата, прекосих асфалтобетонната настилка и се отдалечих от вилата, докато стигнах успокоителното прикритие на един голям храст хортензия. Спрях зад него и отправих очи към вилата.

Светлината се движеше из всекидневната така, сякаш нахълталият там търсеше нещо.

Изпитах желание да разбера кой е. Блазнеше ме мисълта да припълзя дотам и да изненадам нашественика, който и да е той: навярно е дребен крадец; но знаех, че не бива да издавам присъствието си. Никой не бива да знае, че съм бил във вилата. Дразнещо беше да гледам как светлината шари из стаята, а аз нищо не мога да направя.

След около пет минути светлината угасна. Настъпи дълга пауза, после различих как една висока мъжка фигура минава през входната врата. Мъжът спря за миг на горната площадка. Но беше вече доста тъмно, за да видя нещо повече от призрачния му силует.

Тихо слезе по стъпалата, отиде до автомобила и надникна вътре. Запали пак фенерчето. Беше с гръб към мен. Видях, че носи черна шапка от филц с голяма периферия, а широчината на раменете му бе внушителна. Изпитах задоволство, че не бях влязъл вътре да го

изненадам. Изглеждаше така грамаден, че би могъл да се справи спокойно с двама противници.

Светлината изгасна и той се отдръпна от колата. Продължавах да клеча зад храста, очаквах да тръгне към мен и да поеме към изхода на края на алеята. Вместо това той бързо и безшумно прекоси моравата и преди да го погълне тъмнината, едва успях да видя, че тръгна по пътеката към далечната градинска вратичка.

Озадачен и разтревожен, аз продължих да се вирам след него, а после изведнъж се сетих, че времето тече и трябва да се върна в Рим. Напуснах укритието си и забързах надолу по алеята, минах през вратите от ковано желязо и продължих по шосето.

По целия път до Соренто се питах кой ли е този нашественик. Дали е дребен крадец? Или е свързан по някакъв начин с Хелън? Въпросът оставаше без отговор. Единствената ми утеха беше, че не ме забеляза.

Стигнах в Соренто в десет и десет. Бях тичал, ходил и пак тичал и почти залитах от умора, когато влязох в гарата. Последният влак за Неапол беше заминал преди десет минути.

Разполагах само с час и пет минути, за да се добера някак до Неапол. Взех си куфара от гардероба, като внимавах да държа главата си наведена, за да не може служителят да види добре лицето ми, след което се оттеглих към тъмното депо на гарата, където чакаше самотно такси. Шофьорът дремеше и аз влязох в колата, преди той да се събуди.

— Ще ви заплатя двойно над тарифата, плюс пет хиляди лири бакшиш, ако ме закарате до гарата в Неапол преди единайсет и петнайсет — казах на шофьора.

На света няма по-буйни, по-луди и по-опасни шофьори от италианците. Когато някой ги подтикне към това, единственото, което може да направи, е да стои скован, да си затвори очите и да се моли на бога.

Шофьорът на таксито дори не се обърна да ме погледне. Той се стегна съсредоточено, натисна с палец копчето на стартера, натисна амбреажа и отфуча на две колела.

В протежение на двайсет километра шосето от Соренто се вие като змия, навита на кълбо. Има остри завои и опасни места, а два автобуса могат да се разминат само ако спрат, шофьорите надвесят глави от прозорците и карат убийствено бавно.

Моят шофьор обаче премина тази отсечка така, сякаш беше равна и права като чертожна линия. Не свалеше ръка от клаксона и фаровете му даваха предупредителен сигнал, че приближава, защото имаше моменти, в които си мислех, че е настъпил последният ми час. Беше истински късмет, че не срещнахме местния автобус, който минава всеки час — тогава нямаше да избегнем сблъскването.

Щом излязохме на автострадата за Неапол, пътуването продължи спокойно и аз се поотпуснах. По това време нямаше особено движение и моето такси продължи да бучи и ръмжи със сто и трийсет километра в час, като измина разстоянието за малко повече от трийсет минути.

Достигнахме покрайнините на Неапол в единайсет без пет. Настъпи критичният момент от нашето пътуване, защото трафикът в Неапол по всяко време е невероятно претоварен и бавен. Точно сега моят шофьор доказва, че не само е опасен и луд човек, но и че е напълно безразличен към човешкия живот и тяло.

Пробиваше си път през трафика като нагорещен нож през масло. Страхът на другите италиански шофьори от него подчертаваше свирепата му безмилостност. Никой италиански шофьор не отстъпва доброволно на свой колега, но в този случай те като че на драго сърце му правеха път: целият ни маршрут до гарата бе огласен от свирене на гуми, когато другите коли отчаяно натискаха спирачки, от звуци на клаксони и гневни викове.

Изненадан бях, че полицията не се намеси. Може би защото таксито успяваше да се изгуби от погледа, преди полицаите да допрат свирки до устните си.

Пристигнахме на гарата в единайсет и пет и когато шофьорът удари с всичка сила спирачки и спря с поднасяне, едва тогава се обърна към мен и се ухили.

Бях нахлупил шапка ниско над очите си, а вътрешността на таксито беше тъмна. Знаех, че не би ме познал, ако ме срещне повторно.

— Какво ще кажете, синьор? — попита той, видимо възхитен от уменията си.

— Страхотно! — отвърнах аз задъхан, като пъхах в ръката му шепа мръсни банкноти от по хиляда лири. — Браво и благодаря.

Грабнах си куфара, напуснах таксито, притичах през тротоара и влязох в гарата. Купих си билет и закрачих по перона, на който влакът

чакаше.

След четири минути гледах от мръсен третокласен вагон как светлините на Неапол гаснат в далечината.

Бях на път за Рим!

II

Големите сини очи на Джина се разтвориха широко, когато ме видя да стоя на прага.

— О, Ед!

— Здравей.

Затворих вратата и отидох да седна на края на бюрото ѝ. Какво облекчение да си отново на своя територия. Имаш чувство за сигурност в този спретнат, добре подреден кабинет.

Бях прекарал шест ужасни часа, изстрадани в моя апартамент. Лошо беше да си сам, със смъртта на Хелън в съзнанието.

— Нещо да не би да не е в ред? — попита рязко Джина.

Бих искал да ѝ кажа колко не в ред са нещата.

— А, не, всичко е наред — отвърнах. — Не можах да наема стая във Венеция. Отбих се в Туристическата агенция и там ми казаха, че нямам никакъв шанс да получа стая веднага, затова реших да се откажа от Венеция. Реших да поработя върху романа си. И така се увлякох в собствената си умна идея, че работих до три часа през нощта.

— Но нали излязохте в отпуск? — учуди се Джина. В очите ѝ се появи загрижен, озадачен израз, който ме предупреждаваше за нейното съмнение, че ѝ казвам истината. — Щом няма да бъдете във Венеция, тогава къде ще отидете?

— Не ме притеснявай — отвърнах. Трудно ми беше да си послужа с шеговит тон и осъзнах, че може би е грешка да видя Джина толкова скоро след смъртта на Хелън. Споменах преди, че Джина имаше способността да отгатва до известна степен мислите в главата ми. От погледа ѝ разбрах, че подозира, че нещо е ужасно не в ред. — Паспортът ми е тук, при теб, нали? Не го намерих в квартирата.

В този момент вратата се отвори и влезе Максвел. Той спря на прага и ме изгледа любопитно. Очите му станаха враждебни.

— О, здравей — каза и пристъпи в стаята, като затвори вратата след себе си. — Не можеш ли да стоиш по-далеч от това място и не мислиш ли, че мога да се справя с работата сам?

Не бях настроен да чувам такива реплики от него.

— Ти нямаше да бъдеш тук, ако не мислех, че си годен да се справяш — отговорих рязко. — Отбих се за паспорта си. Опитах да се уредя във Венеция, но всички хотели са пълни.

Той се поотпусна, но виждах, че не му е приятно присъствието ми в службата.

— Имаше достатъчно време да разбереш това. Липсва ти организация. Какво прави вчера целия ден, за бога?

— Работих върху романа си — отвърнах аз, запалих цигара и се усмихнах.

Лицето му придоби суров израз.

— Не ми казвай, че пишеш роман.

— Наистина пиша. Всеки журналист трябва да има в главата си една добра книга. Възнамерявам с нейна помощ да забогатея. Опитай и ти: не се боя от конкуренция.

— Имам предвид по-интересни занимания за през свободното си време — изрече лаконично той. — Е, чака ме работа. — Взе ли си паспорта?

— Което, с други думи, ще рече, че аз ти преча, и ако обичам, да се махна — подхвърлих аз и пак се усмихнах.

— Имам да диктувам писма.

Джина беше отишла до класъора с папките. Върна се с паспорта ми.

— Ще бъда готов да ви диктувам след пет минути, мис Балети — каза Максвел, упътил се към стаята си. — Довиждане, Ед.

— Довиждане.

Когато влезе във вътрешната стая и затвори вратата, ние с Джина си разменихме погледи и аз й смигнах.

— Е, аз тръгвам. Ще ти се обадя, като си намеря хотел.

— Добре, Ед.

— До един-два дни няма да замина. Ще си бъда в квартирата до четвъртък сутрин. Ако възникне пожарна ситуация, знаеш къде да ме намериш.

Тя ме измери с очи.

— Но нали сте в отпуск? Не би могло нищо да възникне — мистър Максвел ще се справи с всичко.

Усмихнах се пресилено.

— Зная, но въпреки всичко, ако имаш нужда от мен, ще си бъда у дома. Довиждане засега.

Оставих я загледана недоумяващо след мен и слязох до колата си.

Не бях убеден, че съм постъпил умно, когато направих този намек, но знаех, че рано или късно новината за смъртта на Хелън ще се разчуе. Щом установи коя е тя, полицията ще се свърже с моята служба, а аз държах да присъствам на разследването от самото му начало.

Прибрах се в квартирата.

Нямах настроение да работя над романа. Смъртта на Хелън забулваше ума ми като с покривало. Колкото повече мислех за нея, толкова по-ясно съзнавах колко глупаво съм постъпил. Физическата ѝ привлекателност ме беше преизпълнила с възторг. Сега разбирах, че изобщо не съм я обичал. Смъртта ѝ, като изключим тревогите, които ми създаде с отражението си върху живота ми, не бе особено съществена за мен. Разбрах и друго: че не е трябвало да бягам. Трябваше да имам смелостта да се обадя в полицията и да кажа истината. Докато не приключи следствието и не бъде издадено заключение за смърт, настъпила при нещастен случай, знаех, че няма да имам нито един спокоен миг.

Положително ще бъде възбудено следствие относно загадъчния Дъглас Шерард. Хелън бе казала, че е наела вилата на това име. Агентът за недвижими имоти непременно ще даде на полицията това сведение. Ще бъдат задавани въпроси: кой е Дъглас Шерард? Къде е той? Полицията навярно няма особено да се озадачи. Тя ще научи, че Хелън не е мисис Дъглас Шерард. Ще се досети, че се е уговорила с някой мъж, а мъжът не се е появил. Ще се задоволи ли полицията да пренебрегне този аспект на следствието? Бях ли прикрил достатъчно добре следите си, за да остана неразкрит, ако полицията започне да издирва Шерард?

Седях в просторната си всекидневна с изглед към римския Форум и се обливах в пот. Когато към четири часа телефонът извънтя, с голяма неохота се надигнах от стола да вдигна слушалката.

— Ало? — казах аз, убеден, че гласът ми звучи като крякане на жаба.

— Ти ли си, Ед?

Познах гласа на Максвел.

— Да, аз съм. Кой друг може да бъде?

— Можеш ли да дойдеш тук веднага? — Стори ми се развълнуван и смутен. — Господи! Току-що научих нещо ужасно. Позвъниха от полицията. Твърдят, че са открили Хелън Чалмърс... мъртва!

— Мъртва! Какво се е случило?

— Ела тук, чуваш ли? Полицията ще пристигне всеки миг и искам да си тук.

— Идвам веднага — казах аз и затворих телефона.

Така значи. Започваше малко по-рано, отколкото бях очаквал. Прекосих стаята, налях си два пръста шотландско уиски и го изпих. Забелязах, че ръцете ми треперят, а като се погледнах в огледалото над барчето за спиртните напитки, видях, че лицето ми е бледо и подпухнало, а очите гледат уплашено.

Излязох от квартирата и слязох до подземния гараж. Когато се включих в тежкия трафик, уискито започна да оказва въздействието си. Вече не се чувствах толкова уплашен. Когато спрях пред сградата на „Уестърн Телеграм“, и ръцете ми бяха престанали да треперят.

Намерих Максвел и Джина във външното помещение. Максвел изглеждаше зле. Лицето му беше бяло като прясно навалял сняг. Джина също имаше угрижен вид. Тя ме изгледа смутено, когато влязох, а после отстъпи в дъното на стаята, но чувствах, че продължава да ме наблюдава.

— Много ми е драго да те видя! — възкликна Максвел. Враждебността и самонадеяността му се бяха изпарили. — Какво ще каже старият, като научи? Кой ще му съобщи новината?

— Успокой се — казах рязко. — Какво е станало? Казвай! Искам да го чуя!

— Не ми дадоха подробности. Казаха само, че са я намерили мъртва. Паднала от една скала в Соренто.

— Паднала от скала? — Започнах усърдно да играя ролята си. — Какво е правила в Соренто?

— Не зная. — Максвел запали нервно цигара. — Какъв късмет извадих: още в самото начало да ми се случи такова нещо! Виж какво, Ед, ти ще трябва да съобщиш на Чалмърс. Има да ругае!

— Не се безпокой. Аз ще му кажа. Не мога да разбера обаче какво е търсила в Соренто.

— Може би полицията знае. Господи! Точно на мен да ми се случи! — Удари юмрук с дланта си. — Ти трябва да се заемеш с тази работа, Ед. Знаеш какъв е Чалмърс. Ще иска следствие. Непременно ще поиска следствие. Защото ще очаква...

— Я млъкни! — извиках аз. — Стига си се самонавивал. Това не е наша вина. Като иска следствие, голяма работа.

Джак направи усилие да се стегне.

— Лесно ти е на теб да приказваш. Ти си му любимецът. Но от мен той няма особена полза...

В този миг вратата се отвори и влезе лейтенант Итола Карлоти от Криминалния отдел на римската полиция.

Карлоти беше нисък, чернокос мъж, със загоряло от слънцето сбръчкано лице и бледосини, пронизателни очи. Беше към четирийсет и пет годишен, но изглеждаше на трийсет. Познавах го от две-три години и добре се разбирахме. Беше енергичен и добросъвестен полицаи, но не и гений в професията си. Получаваше резултати след грижливо и мъчително упорство в работата.

— Мислех, че сте в отпуск — каза той, като се ръкувахме.

— Тъкмо се готвех да излизам, когато се чу това — отвърнах аз. — Познавате ли синьорина Балети? А това е синьор Максвел. Той ще ме замества, докато отсъствам.

Карлоти се ръкува с Максвел и кимна на Джина.

— Да пристъпим към работа — казах аз, като се настаних върху бюрото на Джина и му направих знак да седне. — Сигурен ли сте, че това е Хелън Чалмърс?

— Не мисля, че има основание за съмнение — отговори той, като се изправи срещу мен, а не седна в стола, който му бях предложил. — Преди три часа получих доклад от полицейското управление в Неапол, че е било намерено тялото на млада жена в подножието на една скала, на пет мили от Соренто. Предполагаше се, че е паднала, както е вървяла по една пътека, която минава по ръба на скалата. Преди половин час ми предадоха, че е била идентифицирана като синьорина Хелън Чалмърс. Оказва се, че е била наела вила близо до мястото, откъдето е паднала. Когато претърсили вилата, установили по

съдържанието на багажа ѝ коя е. Искам някой от вашата служба да дойде с мен до Соренто за идентифициране на тялото.

Не бях очаквал това. При мисълта да вляза в моргата да разпозная останките на прелестната Хелън ми се догади.

Максуел побърза да се обади:

— Ти си я посрещал, Ед. Ще трябва да отидеш там. Аз съм виждал само нейни снимки.

Карлоти каза, като ме погледна:

— Тръгвам за там веднага. Можете ли да дойдете с мен?

— Ще дойда — отвърнах аз и се изхлузих от бюрото. Обърнах се към Максуел и добавих: — Задръж нещата, докато ти се обадя. Може да не е тя. Ще ти се обадя веднага щом разбера. Бъди на разположение дотогава.

— Ами Чалмърс?

— Аз ще имам грижата — отвърнах, обърнах се към Карлоти и добавих: — Окей, да вървим.

Потупах Джина по рамото и последвах Карлоти към изхода. Не проговорихме нищо, докато не се понесохме с колата към римското летище. После казах:

— Имате ли идея как е станало?

Карлоти ме изгледа безстрастно.

— Нали ви казах: паднала е от една скала.

— Помня какво ми казахте. Има ли нещо друго?

Той повдигна рамене, както само един италианец може да го направи.

— Не зная. Наела е вилата под името мисис Дъглас Шерард. Не беше омъжена, нали?

— Доколкото ми е известно, не.

Карлоти запали една от онези ужасни италиански цигари и издуха дима от прозореца на колата.

— Има някои усложнения — каза след продължително мълчание. — Синьор Чалмърс е влиятелен човек. Не искам неприятности.

— Аз също. Той е не само влиятелен, а и мой шеф. — Отпуснах се на седалката. — Освен че се е представила за мисис Дъглас Шерард... какви други усложнения има?

— Знаете ли нещо за нея? — Студените му сини очи се спряха изпитателно върху лицето ми. — Засега никой, освен вас, мен и неаполитанската полиция не знае за случилото се, но няма да е възможно то да се запази дълго в тайна. Изглежда е имала любовник.

Смръщих лице.

— Хубава новина за Чалмърс, ако научи! Трябва да внимавате какво говорите за печата, лейтенанте.

Той кимна.

— Давам си сметка. Според това, което чух, тя е наела вилата на имената на мистър и мисис Дъглас Шерард. Мислите ли, че е била тайно омъжена?

— Би могла, но не ми изглежда вероятно.

— Аз също не допускам. Но може да е била на неофициален меден месец в Соренто. — Пак повдигна изразително рамене. — Случва се. Познавате ли човек на име Дъглас Шерард?

— Не.

Карлоти изтръска пепелта от цигарата си.

— Гранди, който се занимава със случая, е склонен да приеме, че това е неволно падане. Поиска от мен помощ, само защото синьор Чалмърс е доста влиятелен. Неблагоприятно обстоятелство е, че в случая е замесен любовник. Ако нямаше такъв, всичко щеше да е съвсем просто и обяснимо.

— Може би не е необходимо да споменаваме за него — казах аз, поглеждайки от прозореца на колата.

— Възможно е. Знаете ли със сигурност дали е имала любовник?

— Не зная почти нищо за нея. — Усетих как дланите на ръцете ми се изпотяват. — Не бива да правим прибързани заключения. Докато не сме видели тялото, не можем да бъдем сигурни, че е тя.

— Боя се, че наистина е тя. Всичките ѝ дрехи и багаж носят името ѝ. Имаше и писма в багажа. Описанието съвпада. Не мисля, че може да има съмнения.

Повече нищо не казахме до качването си в самолета за Неапол, после неочаквано той рече:

— Ще трябва да обясните положението на синьор Чалмърс. Фактът, че е наела вилата под фалшиво име, ще се разкрие при следствието. Надявам се, разбирате, че не можем да направим нищо, за да прикрием това.

Личеше, че се безпокои да не си създаде неприятности с Чалмърс.

— Разбирам — отвърнах. — В края на краищата това не е нито вашето, нито моето погребение.

Карлоти ме изгледа косо.

— Синьор Чалмърс има голямо влияние.

— Да, има, но е трябвало да повлияе на дъщеря си, преди тя да попадне в това положение.

Карлоти запали нова ужасна цигара, отпусна се на седалката и изпадна в кома на размисъл. Аз се унесох в своите мисли.

Бях изненадан, че Карлоти не спомена нищо повече за Дъглас Шерард. Това ми създаваше известно безпокойство. Познавах Карлоти. Той действаше бавно, но из основи.

Пристигнахме в Неапол около пладне. Очакваше ни полицейска кола. До нея стоеше лейтенант Гранди от неаполската полиция.

Беше среден на ръст, с продълговато, с остри черти лице, тъмни, сериозни очи и мургав тен. Ръкува се с мен, загледан над дясното ми рамо. Имах впечатлението, че не е във възторг от включването ми в групата. Упъти Карлоти към задната седалка, а мен настани отпред до шофьора. След това седна до Карлоти.

По време на дългото и бързо пътуване до Соренто долавях едва-едва бързата му италианска реч — говореше безспир, с глас, малко по-висок от шепот.

Опитах се да доловя какво казва, но шумът на вятъра и ревът на мотора правеха това невъзможно. Отказах се, запалих цигара и се загледах през предното стъкло в разгъващото се шосе, което непрестанно бягаше насреща ни. Мислех си за моето пътуване с таксито миналата нощ, което беше много по-бързо и много по-опасно.

Пристигнахме в Соренто. Шофьорът зави зад гарата към малка тухлена постройка, която изпълняваше функциите на градска морга.

Слязохме от колата. Карлоти ми каза:

— Това посещение няма да ви е приятно, но се налага. Трябва да бъде идентифицирана.

— Няма нищо — отговорих.

Но не беше нищо. Плувах в пот и сигурно страшно съм пребледнял. Ала не биваше да се тревожа за външния си вид. Всеки на мое място би изглеждал така при такива обстоятелства.

Последвах Карлоти през вратата по облицован с плочки коридор, който водеше към малка, гола стая.

В средата на стаята имаше плот, поставен на дървени магарета, върху който лежеше тяло, покрито с чаршаф.

Пристъпихме към плота. Сърцето ми биеше едва-едва. Чувствах се зле, имах усещането, че ще припадна. Видях как Карлоти се пресегна и отметна чаршафа.

III

Това несъмнено бе Хелън и тя бе мъртва.

Макар че някой с опитна ръка я бе почистил и я бе привел, доколкото е възможно, в някакъв ред, лицето ѝ все още носеше следите на страхотното падане от скалата.

Беше жестоко изпитание за нервите да стоиш там и да гледаш мъртвото, разбито лице. Извърнах се, чувствах се ужасно. Гранди, застанал зад мен, ме улови за ръката, за да не падна, когато Карлоти покри отново с чаршаф мъртвата.

Изтръгнах се от Гранди и излязох в коридора. Свежият полъх, който струеше през отворената врата, доста ми помогна да се съвзема.

Двамата детективи излязоха тихо и тримата поехме бавно към колата.

— Да, това е тя — потвърдих аз, когато достигнахме колата. — Няма съмнение.

Карлоти повдигна рамене.

— Надявах се, че може да е и грешка. Сега ни чакат неприятности. Ще има широка публичност.

Виждах, че продължава да е силно обезпокоен за реакцията на Чалмърс. Знаеше, че старият има достатъчно влияние веднага да го отстрани от поста му, ако направи някоя погрешна стъпка.

— Да — отговорих. Не съжалявах за него. В момента главата ми гъмжеше от опасения за самия мен, за да мога да се тревожа и за друг човек. — Ще трябва да му изпратя телеграма.

Карлоти запали нова ужасна цигара. Докато захвърляше горящата клечка, каза:

— Сега ще отидем в Управлението. Може да използвате телефона там.

Качихме се в колата: Карлоти и Гранди отзад, а аз — до шофьора. Никой нищо не каза, докато се движехме по задръстената главна улица към Полицейското управление. Когато пристигнахме, вече се чувствах донякъде, както преди да ми се случат

неприятностите, макар още да изпитвах силно безпокойство. Оставиха ме в една канцелария, а те отидоха в друга стая да се съвещават.

Обадих се по телефона на Максуел.

— Няма съмнение — казах, когато чух гласа му. — Това е Хелън.

— Сега я оплескахме! Какво ще правим?

— Смятам да изпратя телеграма на Чалмърс. Ще му дам три часа, през които да се опомни от удара, а след това ще му се обадя по телефона.

Чувах го как диша като астматичен старец.

— Мисля, че друго не можеш да направиш — изрече след дълга пауза. — Окей, ако има нещо, което бих могъл...

— Гледай си своята работа — казах. — Не бива работата ни да спре, защото дъщерята на Чалмърс е паднала от скала.

— Ще си я гледам, ако ти се заемеш с Чалмърс — добави той. — Не е необходимо аз да се намесвам, Ед. Ти си за тази работа. Шефът те обича. Смята те за добър в работата. От мен той почти не се нуждае. Ще се грижа за делата тук, а ти имай грижата за Чалмърс.

— Окей. Дай ми сега мис Валети.

— Дадено. Един момент.

Облекчението в гласа му беше почти комично. След миг по жицата прозвуча спокойният глас на Джина.

— Значи е мъртва, Ед?

— Да. Извън всякакво съмнение. Взе ли си бележника? Искам да изпратиш телеграма на Чалмърс.

— Диктувайте.

Винаги съм се възхищавал от това качество на Джина. Колкото и спешна да е някоя задача, тя никога не изпада в смут.

Продиктувах телеграмата до Чалмърс. Съобщих му, че дъщеря му е претърпяла злополука. Изразих съболезнованието си. Споменах, че ще му съобщя подробностите по телефона вкъщи в 16.00 часа средноевропейско време. Това ми даваше три часа на разположение, през които да получа нужните сведения и да разбере докъде е стигнала полицията в разкритията си. Щях да имам време и да скалъпя моята версия за случая, ако се окаже необходимо.

Джина каза, че ще пусне телеграмата веднага.

— Действай — казах. — Има вероятност Чалмърс да се обади, преди аз да съм му позвънил. В такъв случай ти нищо не знаеш — ясно

ли е? Не се забърквай в това, Джина. Ще твърдиш, че нищо не знаеш. Кажи му, че ще му се обадя точно в четири.

— Добре, Ед.

Приятно ми бе да чувам спокойния ѝ, делови глас. Поставих слушалката на място и отгласнах стола си. В този момент при мен влезе Карлоти.

— Смятам да направя оглед на мястото на злополуката — каза той. — Искате ли да дойдете?

Станах от стола.

— Да, ще дойда.

Когато го последвах навън от стаята, видях, че Гранди чака в коридора. Може би страдах от гузна съвест, но имах притесняващото чувство, че погледът, който ми отправи, е изпълнен с подозрения.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

I

Полицейският катер взе завоя покрай високата скала. Аз седях на кърмата до Карлоти. Той беше със сини слънчеви очила и пушеше. Стори ми се странно полицай да носи слънчеви очила. Смятах, че трябва да стои над подобни екстравагантности.

Гранди беше в средната част на катера заедно с трима униформени полицаи. Гранди не носеше слънчеви очила: каквото и да вършеше, то винаги се вписваше в полицейския устав на поведение.

Веднага щом преминахме завоя, аз познах заливчето и масивните заоблени камъни, върху които беше паднала Хелън.

Карлоти се взря в горната част на скалата. Леко се смръщи. Разбрах, че в момента мисли какво ли е да паднеш от такава височина. Като погледнах нагоре и аз си помислих същото. Далечният връх на скалата високо над нас ме караше да се чувствам като пигмей.

Катерът запухтя в залива. Щом се изравни със скалите, ние скочихме на брега.

Гранди каза на Карлоти.

— Не сме пипали нищо. Искан, вие да видите пръв. Единственото, което направихме, беше да вдигнем тялото.

Той и Карлоти започнаха систематичен оглед на мястото. Аз и двама от полицаите седнахме встрани на една скала и ги наблюдавахме. Третият полицай остана в катера.

Не след дълго Гранди намери калъфа на камерата, който бях метнал от върха на скалата. Той лежеше полупотопен във водата между две обли скали. Той го извади от водата. Двамата с Карлоти го огледаха грижливо, както професори биха огледали нещо, паднало от Марс.

Забелязах колко щателно Карлоти оглежда калъфа и бях благодарен, че се отървах от всичките си отпечатъци.

Накрая той вдигна поглед към мен.

— Това трябва да е нейно. Интересуваше ли се от фотография?

— Не бих могъл да зная — отвърнах. — Когато посещават Италия, повечето американци носят камери.

Карлоти кимна и подаде калъфа на един от полицаите, който го пусна внимателно в една найлонова торбичка.

Двамата продължиха огледа. След десетина минути и след като се бяха изкатерили на известно разстояние от мястото, където седях, видях, че са направили ново откритие. Гранди се наведе и измъкна нещо измежду отвесната стена на скалата и един камък. Лейтенантите застанаха един до друг с гръб към мен, докато разглеждаха находката.

Аз чаках и пуших, а сърцето ми туптеше силно и устата ми бе суха.

Накрая, след цяла вечност, както ми се стори, Карлоти се упъти към мен. Станах от скалата и тръгнах да го пресрещна. Видях, че държи останките от камерата „Пейар болекс“ на Хелън. Тя очевидно се бе ударила о камък при падането си от върха на скалата. Телеобективът се бе откъснал и на мястото му имаше вдлъбнатина.

— Това може да ни обясни как е станала злополуката — каза Карлоти, показвайки ми камерата. — Навярно е правела снимки, държала е камерата ей така. — Повдигна камерата и погледна през визьора. — Ако е седяла на ръба на пътеката ей там, лесно е могла с това нещо, което ѝ е закривало погледа, да политне в пропастта при една погрешна стъпка.

Взех камерата от него и погледнах в малкото прозорче на гърба ѝ, което показваше колко метра филм са изразходвани. Цифрата беше четири ѝ половина.

— В нея има филм — казах. — По вида на камерата личи, че вода не е проникнала. Проявете филма и ще знаете със сигурност дали покойната е снимала нещо от върха на скалата.

Това, изглежда, му допадна като идея. През цялото време, докато пътувахме с колата за пристанището, а после с катера за мястото, където Хелън бе намерила смъртта си, знаех, че той тайно се тревожи за неприятностите, които Чалмърс може да му създаде.

— Ако не беше се представила като мисис Дъглас Шерард — каза той, като вземаше камерата от мен, — работата щеше да бъде проста и обяснима. Сега да отидем до вилата. Искам да говоря със селянката.

Върнахме се на пристанището на Соренто, като оставихме двама от полицаите да продължат издирването на улики. Те изглеждаха доста

унили, задето трябва да останат при скалите. Не ги упреквах. Беше много горещо, без никаква сянка наоколо.

На пристанището взехме полицейската кола и потеглихме за вилата.

Пътуването обратно от заливчето и нагоре по шосето за вилата отне малко повече от час и половина.

Оставихме полицейската кола при портата и продължихме пеша по алеята. Линкълнът с подвижен покрив още стоеше на мястото си върху асфалтобетонната настилка.

Карлоти попита:

— Тази кола нейна ли е?

Отговорих, че не зная.

Гранди се намеси припряно и каза, че вече е проверил регистрационните номера на колата. Хелън я била купила преди десет седмици, скоро след пристигането си в Рим.

Запитах се откъде е имала пари, за да я купи. Бях силно озадачен. Казах си, че е възможно да е телеграфирала на баща си и той да ѝ е изпратил парите, но като си спомних какво ми беше споменал той за скромната сума, която ще ѝ отпускат, не ми се стори правдоподобно да ѝ е дал парите.

Влязохме във всекидневната. Карлоти ме попита любезно дали бих седнал да почакам, докато той огледа вилата.

Седнах и зачаках.

Двамата с Гранди се позабавиха в спалнята. След известно време Карлоти се показа с малка кожена кутия в ръка: от онези, които купувате във Флоренция, когато непременно трябва да поднесете на ваш приятел в родината някакво подаръче.

— Най-добре ще е вие да поемете грижата за тези вещи — каза той, като остави кутийката на масата. — Те трябва да бъдат предадени на синьор Чалмърс. Ще ми дадете ли разписка за получаването им?

Повдигна капака. В кутийката имаше бижута. Два пръстена: единият с голям сапфир, другият — с три диаманта. Имаше диамантена огърлица и чифт диамантени обици. Нямам ясна представа за стойността на бижутата, но дори аз разбирах, че те са много скъпи.

— Толкова са красиви — рече Карлоти. Гласът му прозвуча с копнеж, сякаш и той желаше да притежава такива скъпоценности. — За щастие никой не е влизал, докато вилата не беше охранявана.

Спомних си високия широкоплещест нашественик.

— Къде ги намерихте? — попитах аз.

— Бяха на тоалетната ѝ масичка, готова плячка за всеки крадец.

— Истински ли са? Искам да кажа, да не са фалшиви?

— Разбира се, че са истински. — Погледна ме смръщено. — Бих казал, грубо пресметнато, че струват три милиона лири.

Докато той драскаше набързо разписката, която трябваше да подпиша, аз не откъсвах поглед от кутийката и нейното съдържание. На тоалетната ѝ масичка, готова плячка за всеки крадец! Усетих как по гърба ми полазват тръпки на притеснение. Значи е изключено нашественикът, когото видях, да е бил дребен крадец. Кой е бил тогава? Стресна ме неочакваният звън на телефона.

Карлоти взе слушалката.

— Си^[1]... си... си — каза. После дълго слуша мълчаливо, накрая изсумтя и затвори.

Гранди се присъедини към нас. Лицето му имаше очаквателно изражение.

Преди да се обърне към мен, Карлоти запали цигара и едва след това ми каза:

— Току-що са получили резултата от аутопсията.

Усещах, че нещо го смущава. Очите му издаваха неловкост.

— Е, нали знаете как е починала — казах аз в опита си да скъся някак дългата пауза, която настъпи.

— Да, няма съмнение в това.

Отдръпнах се от телефона. Чувствах неловкостта му осезателно като докосването на ръка в мрака.

— Има ли нещо ново?

Усетих, че гласът ми прозвуча остро. Гранди се обърна и ме изгледа.

— Да, има — добави Карлоти и се смръщи. — Била е бременна.

[1] Да (ит.). — Б.пр. ↑

II

Наближаваше три и трийсет, когато Карлоти завърши огледа на вилата и разпита на жената от селото. Аз не я видях.

Чувах слабите звуци на гласовете им по време на техния разговор в кухнята. Останах във всекидневната и пуших цигара след цигара, а главата ми се пръскаше от страхове.

Значи Хелън е била бременна.

Това щеше да прибави последния черен щрих в картината на моето обвинение, ако се установи кой е така нареченият Дъглас Шерард. Знаех, че нямам вина нито за смъртта ѝ, нито за бременността, но ако фактите излязат налице, никой няма да вярва в невинността ми.

Какъв безумен, безкрайно тъп глупак съм бил да се замеся с това момиче!

Кой ли е бил любовникът на Хелън?

Спомних си отново широкоплещестия, загадъчен нашественик, когото видях предишната нощ. Той ли е мъжът? Възможно. Сега беше ясно, че не е бил крадец. Никой крадец не би пропуснал да задигне бижута за три милиона лири, оставени върху тоалетна масичка.

Замислих се над тази ситуация и не свалях поглед от часовника върху поличката над камината, като знаех, че след още половин час ще трябва да дам на Чалмърс подробностите около смъртта на дъщеря му.

Колкото повече мислех за това, толкова по-остро съзнавах, че само една погрешна стъпка от моя страна ще ме довърши окончателно.

Карлоти влезе във всекидневната, когато стрелките на часовника над камината се придвижиха на три и четирийсет и четири.

— Има усложнения — изрече мрачно той.

— Зная. Казахте го вече.

— Мислите ли, че е била склонна към самоубийство?

Въпросът ме стресна.

— Не зная. Казвам ви, не зная нищо за нея. — Чувствах се задължен да продължа в тази насока, затова добавих: — Чалмърс ме помоли да я посрещна на летището и да я отведа в хотела ѝ. Това беше

преди около четиринайсет седмици. Оттогава почти не съм я виждал. И затова не зная нищо за нея.

— Гранди мисли, че е възможно да е била изоставена от любовника си — каза Карлоти. Стори ми се, че той почти не обърна внимание на думите ми. — Гранди е също така на мнение, че от отчаяние се е хвърлила от скалата.

— Американките не вършат такива неща. Те са твърде практични. Трябва да внимавате да не внушавате подобни теории на Чалмърс. Няма да му харесат.

— Не ги внушавам на синьор Чалмърс, а на вас — изрече кротко Карлоти.

Гранди довтаса в този миг при нас и седна. Загледа се в мен със студени, враждебни очи. Поради някаква причина той, изглежда, не ме харесваше.

— Внушавайте ми каквото искате — казах аз и изгледах настойчиво Карлоти. — То така или иначе няма да ви помогне, но внимавайте какво казвате на Чалмърс.

— Да — съгласи се с мен той. — Разбирам това. И разчитам на вас за помощ. Този случай ми прилича на любовна история. Жената ми каза, че момичето пристигнало тук преди два дни. Дошло само. Казало на жената, че очаква съпруга си на следващия ден, тоест вчера. Жената каза също, че без съмнение момичето го е очаквало. Било много весело. — Млъкна и се взря в мен. — Предавам ви думите на селянката. Жените често имат усет.

— Продължавайте — казах. — Както виждате, не ви противореча.

— Този мъж е трябвало да пристигне в Соренто от Неапол в три и трийсет. Синьорината й каза, че се готви да посрещне влака и че тя, жената, трябва да дойде в девет вечерта да разтреби след вечерята. Жената напуснала вилата в единайсет сутринта. Между това време и времето, необходимо на синьорината да излезе, за да посрещне влака, нещо се е случило, което или й е попречило да посрещне влака, или я е накарало да се откаже от намерението си да слезе до гарата.

— Какво е това нещо?

Той повдигна рамене.

— Може да е получила някакво известие. Не е записано да е получавала телефонно позвъняване и водила разговор. Не зная. Мисля,

че е много вероятно да е научила по някакъв начин, че любовникът ѝ няма да пристигне.

— Пак правите внушения — казах аз. — Внимавайте да не ги направите пред Чалмърс.

— Дотогава ще разполагаме с някои факти. Проверявам различни теории. — Раздвижи се неспокойно. Виждах, че е смутен и унил поради ситуацията. — Проверявам дали теорията на Гранди е убедителна за в случай, че синьорината е изпаднала в депресия и е посегнала на живота си.

— Има ли значение това? — казах аз. — Тя е мъртва. Не може ли да се представи случаят като злополука? Не е необходимо да се разгласява фактът, че е била бременна, нали?

— Съдия-следователят ще изготви заключението по аутопсията. Няма възможност то да се запази в тайна.

Гранди изрече припряно:

— Хм, предстои ми работа. Трябва да открия този Шерард.

Имах чувството, че някой докосва врата ми с парче лед.

— А аз трябва да се обадя на синьор Чалмърс — казах аз, като се опитах гласът ми да звучи нехайно. — Той ще иска да знае какво се върши в момента. Какво да му съобщя?

Двамата се спогледаха.

— Ще бъде тактично да му се каже колкото може по-малко на този етап от разследването — отговори Карлоти. — Няма да бъде разумно според мен да му се спомене за този Шерард. Не бихте ли могли да му предадете, че е паднала от скалата, докато е снимала с кинокамерата си, и че ще има дознание и пълно разследване, а дотогава...

Телефонът го накара да замлъкне. Гранди вдигна слушалката, послуша малко, сетне погледна към мен.

— Вас търсят.

Поех слушалката от ръката му.

— Ало?

Джина каза:

— Мистър Чалмърс позвъни преди десет минути. Каза, че отлита незабавно и трябва да го посрещнете утре в 18.00 часа на летището в Неапол.

Поех въздух дълбоко и бавно. Не бях подготвен за такава новина.

— Как звучеше?

— Беше много лаконичен и рязък — отвърна Джина. — Не мога да добавя нищо повече от това.

— Зададе ли въпроси?

— Не. Съобщи ми само времето, по което пристига, и помоли да го посрещнете.

— Окей, ще бъда там.

— Има ли нещо, което мога да направя?

— Не. Върви си къщи, Джина. Няма да имам нужда от теб сега.

— В случай на нещо, ще си бъда у дома цяла вечер.

— Окей, но не искам да те безпокоя. Засега довиждане. — И затворих телефона.

Карлоти ме наблюдаваше с намръщени очи.

— Чалмърс пристига в Неапол утре в осемнайсет часа — казах аз. — Дотогава се постарайте да изровите някои факти. Изключено е да му се каже колкото може по-малко. Той ще иска да знае всичко, и то подробно.

Карлоти направи гримаса, като ставаше от стола си.

— Ще можем до утре вечер да открием този Шерард — каза той и погледна към Гранди. — Оставете вашия човек тук. Трябва да остане, докато го сменят. Можете да ни откарате в Соренто. Не забравяйте бижутата, синьор Досън.

Взех кожената кутийка и я пъгнах в джоба си.

Когато поехме по стъпалата и по алеята към полицейската кола, Карлоти рече на Гранди:

— Ще ви оставя в Соренто. Опитайте се да установите дали някой познава Шерард и дали не е бил видян в Соренто. Проверете всички американци, които са пристигнали вчера; особено тези, които са пътували сами.

Въпреки горещината усетих как потта по лицето ми се вледени.

III

Пристигнах на неаполското летище няколко минути преди шест. Казаха ми, че самолетът от Ню Йорк лети по разписание и ще пристигне всеки момент.

Отидох до контролната бариера, запалих цигара и зачаках. Още четирима души чакаха самолета; това бяха две възрастни жени, третият — дебел французин, а четвъртият беше платинена блондинка с бюст, какъвто съм виждал само на страниците на „Ескуайър“. Носеше бял костюм от плътна синтетична тъкан и малка черна шапка с диамантено украшение под формата на китка, което е струвало на някого куп пари.

Погледнах към нея и тя се обърна към мен. Очите ни се срещнаха.

— Извинете, не сте ли мистър Досън? — попита тя.

— Да — отвърнах изненадан. И свалих шапка.

— Аз съм мисис Шъруин Чалмърс.

Вгледах се в нея.

— Така ли? Мистър Чалмърс още не е пристигнал, нали?

— О, не. През последната седмица бях на пазар в Париж — каза тя и тъмно теменужените ѝ очи огледаха лицето ми. Притежаваше натрапчивата хубост на нюйоркска статистка в мюзикъл. Не би могла да бъде на повече от двайсет и три или двайсет и четири години, но излъчваше житейска опитност, която я състаряваше. — Мъжът ми телеграфира да го посрещна. Това е ужасна новина.

— Да.

Въртях шапката си притеснено в ръце.

— Страшно нещо... Тя беше толкова млада.

— Лошо — допълних аз.

Нещо в начина, по който ме гледаше, ме караше да се чувствам неудобно.

— Познавахте ли я добре, мистър Досън?

— Почти никак.

— Не мога да разбера как е могла да падне.

— Полицията смята, че е снимала с камерата и не е внимавала къде стъпва.

Звукът на приближаващия самолет прекъсна този неприятен разговор.

— Мисля, че самолетът вече пристига — казах аз.

Стояхме един до друг и наблюдавахме как се приземява. След няколко минути пътниците започнаха да слизат. Чалмърс беше пръв. Мина бързо през бариерата. Отдръпнах се назад и му дадох възможност да поздрави жена си. Те поговориха няколко мига, сетне той се приближи и се ръкувахме. Взря се в мен, а после каза, че искат да се приберат в хотела, колкото може по-бързо и не желае да разисква за Хелън в този момент. Аз да уредя среща с полицията в хотела му в седем часа.

Двамата се качиха на задната седалка в ролс-ройса, който бях наел за тях, и тъй като не ми бе подсказано нищо друго, седнах отпред при шофьора.

Като пристигнахме в хотела, Чалмърс ме освободи с краткото: „Ще се видим в седем, Досън“, и тези думи, от които дъхът ми пресекна, бяха погълнати от потеглилия за четвъртия етаж асансьор.

Бях виждал снимки на Чалмърс, но на живо той беше много по-внушителен. Макар да беше нисък, пълен и кръгъл като варел, излъчваше нещо, което караше мен и хората около него да се чувстваме пигмеи. Най-доброто описание, което бих могъл да дам за него, е, че приличаше на Мусолини от дните на най-голямата му слава. Имаше същата жестока, издадена челюст, същото мургаво лице и очи, пронизващи като ледокопи. Изглеждаше невъзможно да е родител на момиче като Хелън, чиято крехка, нежна красота се бе оказала тъй фатално привлекателна за мен.

Когато в седем часа Карлоти, Гранди и аз влязохме в изискания салон, който хотел „Везувий“ беше осигурил за него, Чалмърс се беше преоблякъл, обръснал и взел душ, и сега седеше начело на голяма маса в средата на салона, с пура между зъбите и гневен, застрашителен израз на суровото лице.

До прозореца бе седнала жена му Джун. Тя бе с небесносиня копринена рокля, която прилягаше безупречно на тялото ѝ, кръстосала дългите си, добре оформени крака, чиито красиви колене привлякоха

погледа на Гранди и станаха причина обикновено мрачното му, мургаво лице забележимо да се оживи.

Представих него и Карлоти и седнахме.

Чалмърс дълго се вглежда напрегнато в Карлоти. После изрече с лаещия си глас:

— Окей, нека чуем фактите.

Познавах Карлоти доста отблизо вече три години. До този миг не бях имал особено добро мнение за него като полицаи. Знаех, че разчепква всичко до дъно и се справя с поверените му случаи, но никога не ме бе поразявал като особено талантлив криминалист. Сега обаче, като съдя от начина, по който той се изправи решително срещу Чалмърс през следващите двацет минути, аз си промених мнението за него.

— Фактите, синьор Чалмърс — каза спокойно той, — ще бъдат мъчителни за вас, но тъй като сам ги желаете, ще трябва да ви ги изложам.

Чалмърс седеше неподвижен, луничавите му, тлъсти ръце бяха склучени на масата, а пурата, която бълваше бавно плаващ дим пред суровото му лице, бе здраво стисната между зъбите. Малките му воднисти очички, остри като шило, се бяха впили в Карлоти.

— Няма значение колко ще са мъчителни — отвърна той. — Изложете ги!

— Преди десет дни дъщеря ви напуснала Рим и отлетяла за Неапол. Взела местния влак от Неапол за Соренто, където посетила един агент за недвижими имоти — изрече Карлоти така убедително и гладко, сякаш бе репетирал тези свои думи най-усърдно. — Представила му се като мисис Дъглас Шерард, съпруга на американски бизнесмен на почивка в Рим.

Хвърлих скришом бърз поглед към Чалмърс. Той седеше безстрастен, пурата му гореше, ръцете бяха отпуснати на масата. Преместих поглед към платиненорусата му жена. Тя гледаше през прозореца и не даваше признаци, че слуша.

— Дъщеря ви поискала да наеме вила за един месец — продължи Карлоти със спокойния си, чудесен английски. — Настояла да ѝ се предложи уединена къща, цената била без значение. Случило се така, че агентът разполагал с такава. Откарал синьорината до тази вила и тя се съгласила да я наеме. Пожелала някой да идва и да се грижи за

домакинството, докато тя е там със съпруга си. Агентът се уговорил с една жена от съседно село. Тази жена, Мария Кандадо, ми съобщи, че на двайсет и осми август отишла във вилата и там заварила синьорината, която била пристигнала няколко часа преди нея със своя спортен линкълн.

— Колата беше ли регистрирана на нейно име? — попита Чалмърс.

— Да — отговори Карлоти.

Чалмърс отръска бързо пепелта от пурата си, кимна и рече:

— Продължавайте.

— Синьорината каза на Мария, че съпругът ѝ ще пристигне на следващия ден. Според жената нямало съмнение, че синьорината е много влюбена в този мъж, когото наричала Дъглас Шерард.

Тук Чалмърс за пръв път загатна за чувствата си. Приведе широките си рамене и луничавите му ръце се свиха в юмруци.

Карлоти продължи:

— Мария отишла във вилата в осем и четирийсет и пет сутринта на двайсет и девети. Почистила след закуската, забърсала праха и помела. Синьорината ѝ каза, че ще ходи в Соренто да посрещне влака в три и трийсет от Неапол. Каза, че мъжът ѝ пристига от Рим с този влак. Към единайсет часа Мария си отишла. По това време синьорината подреждаше цветя във всекидневната. Според жената това било последният път, в който някой е видял синьорината жива.

Джун Чалмърс кръстоса отново краката си. Извърна красивата си глава и се взря в лицето ми. Обиграните ѝ теменужени очи ме измериха замислено: смущаващ поглед, който ме накара бързо да се извърна.

— Случилото се от този момент до осем и петнайсет вечерта е въпрос на предположения — каза Карлоти. — Това е нещо, което навярно няма да успеем да узнаем.

Чалмърс отпусна тежко клепачи и се наведе напред.

— Защо осем и петнайсет? — попита той.

— Това е времето, когато е починала — отвърна Карлоти. — Не може да има съмнения. Ръчният ѝ часовник се е разбил при падането. Той показваше точно осем и петнайсет.

Цял се бях превърнал в слух. Това бе ново за мен. То означаваше, че съм бил във вилата и съм търсел Хелън, а тя е била вече паднала от

скалата. Никой — в това число съдия или съдебен заседател — не би повярвал, че нямам нищо общо със смъртта ѝ, ако стане известно, че съм бил там, горе, по онова време.

— Бих желал да ви кажа — продължи Карлоти, — че смъртта на дъщеря ви се дължи на нещастен случай, но в момента не съм в състояние да направя това. Признавам, че всичко сочи към такъв извод. Несъмнено е носела със себе си кинокамера, когато е била на върха на скалата. Възможно е, когато се използва камера от този вид, така да се увлечеш, че да стъпиш съвсем в края на пътеката и да паднеш от ръба в пропастта.

Чалмърс извади пурата от уста и я остави в пепелника. Взря се напрегнато в Карлоти.

— Опитвайте се да ме убедите, че това не е било нещастен случай? — изрече той със стоманен глас, който ставаше за рязане на твърд хляб.

Джун Чалмърс престана да ме гледа и наклони глава встрани: за пръв път тя като че ли прояви интерес към това, което се говореше.

— Въпросът е от компетентност на съдия-следователя — отговори Карлоти. Той никак не се смути и срещна, без да трепне, погледа на острите като ледокопи очи на Чалмърс. — Има усложнения и някои подробности, които се нуждаят от уточнение. Очертават се две алтернативни обяснения на смъртта на дъщеря ви: едното е, че тя случайно е пристъпила и паднала от върха на скалата, докато е използвала камерата; а другото, е, че е извършила самоубийство.

Чалмърс приведе рамене и лицето му почервения от притока на кръв.

— И имате основание да твърдите такова нещо?

Той искаше да разбере дали Карлоти има сериозни основания за това твърдение.

Карлоти му изложи съображението си без всякаква деликатност.

— Дъщеря ви е била бременна от осем седмици.

Настъпи дълга, тягостна тишина. Не смеех да погледна Чалмърс. Бях впил очи в моите потящи се ръце, стиснати между бедрата.

Джун наруши тишината, като възкликна:

— О, Шъруин, не мога да повярвам, че...

Хвърлих бърз поглед към Чалмърс. Лицето му беше свирепо и кръвожадно като на слаб киноактьор, който изпълнява ролята на

гангстер, изпаднал в критична ситуация.

— Сдържай си езика! — изръмжа той на Джун с глас, който трепереше от ярост. После, когато тя се обърна да погледне през прозореца, запита Карлоти: — Това ли каза докторът?

— Имам екземпляр от заключението по аутопсията — отвърна Карлоти. — Можете да го видите, ако желаете.

— Бременна? Хелън?

Отдръпна стола и стана. Още изглеждаше страховит, суров и безжалостен, но някак си не пораждаше в мен чувството, че съм жалък пигмей; атмосферата на властност, която той пораждаше с присъствието си, се беше изпарила.

Тръгна бавно из салона, докато Карлоти, Гранди и аз си гледахме в краката, а Джун зяпаше през прозореца.

— Тя не би се самоубила — рече ненадейно Чалмърс. — Прекалено силен е характерът ѝ, за да го направи.

Тези думи ми се сториха напълно безпочвени: неочаквани думи от устата на човек като Чалмърс. Запитах се каква ли възможност е имал да установи дали Хелън изобщо е имала някакъв характер.

Никой не каза нищо.

Чалмърс продължи да се разхожда из салона, с ръце в джобовете, с напрегнато и смръщено лице.

След няколко неловки минути изведнъж се спря и зададе стария като света въпрос:

— Кой е мъжът?

— Не знаем — отговори Карлоти. — Дъщеря ви навярно умишлено е подвела агента за недвижими имоти и селянката, като им е казала, че той е американец. Няма американец в Италия с това име.

Чалмърс се върна на мястото си и седна отново.

— Изглежда, не е използвала истинското си име — рече той.

— Възможно е — потвърди Карлоти. — Разпитахме в Соренто. Имало е един американец, който е пътувал сам, с влака в три и трийсет от Неапол.

Почувствах как сърцето ми се сви: това бе ужасно чувство. Задъхвах се.

— Оставил е куфар на гарата — продължи Карлоти. — За съжаление очевидците дават различни описания на външността му. Никой не му е обърнал достатъчно внимание. Един минаващ шофьор

го е видял да крачи по шосето от Соренто за Амалфи. Единственото, в което съвпадат мненията на очевидците, е, че е бил със светлосив костюм. Служителят от гарата твърди, че е висок. Шофьорът казва, че бил среден на ръст. Едно момче от съседното село го описа като нисък и набит. Не разполагаме с ясно описание. Към десет часа вечерта си прибрал куфара и взел такси за Неапол. Много бързал. Предложил на шофьора пет хиляди лири бакшиш, ако го докара на гарата навреме за влака в единайсет и петнайсет за Рим.

Чалмърс бе седнал напред в стола, гледаше с напрегнати очи. Приличаше на хищник.

— Пътят за Амалфи съвпада ли с пътя за тази вила?

— Да. Има отклонение за там.

— Дъщеря ми е починала в осем и петнайсет?

— Да.

— И онзи човек е бързал да вземе такси към десет часа?

— Да.

— Колко време е необходимо, за да се стигне от тази вила до Соренто?

— Около половин час с кола, а пеша — доста повече от час и половина.

Чалмърс се замисли за миг.

Седях и дишах с полуотворени уста, чувствах се много зле. Очаквах Чалмърс да направи някакво съкрушително откритие след тези въпроси, но се излъгах. Вместо това той неочаквано сви рамене и каза:

— Тя не би се самоубила. Зная го. Изхвърлете от главата си тази история, лейтенанте. Защото е очевидно: паднала е от скалата, докато е използвала тази камера.

Карлоти не каза нищо. Гранди се размърда неспокойно и прикова поглед в ноктите си.

— Това е решението, което очаквам да чуя — изрече непоколебимо Чалмърс.

Карлоти отвърна спокойно:

— Мое задължение е да представя фактите на съдия-следователя, синьор Чалмърс. А неговото задължение е да издаде решението.

Чалмърс се втрени в него.

— Да. Кой е съдия-следователят?

— Синьор Джузепе Малети.

— Тук — в Неапол?

— Да.

Чалмърс кимна.

— Къде е тялото на дъщеря ми?

— В моргата в Соренто.

— Искам да я видя.

— Разбира се. Няма да представлява трудност. Ако ме уведомите кога желаете да отидете, ще ви заведе.

— Не е необходимо. Не обичам да вървят подире ми. Досън ще ме заведе.

— Както искате, синьор.

— Достатъчно е да го уредите с този, от когото зависи, за да мога да видя дъщеря си. — Чалмърс извади нова пура и започна да бели лентичката. За пръв път, откак бе влязъл в салона, погледна към мен. — Италианският печат отразява ли това произшествие?

— Още не. Задържахме информацията до вашето пристигане.

Той ме изгледа изпитателно, после кимна.

— Правилно. — След това се обърна към Карлоти. — Благодаря за фактите, лейтенанте. Ако има нещо друго, искам да го зная до започване на следствието и ще поддържам връзка с вас.

Карлоти и Гранди станаха.

— На вашите услуги, синьор — каза Карлоти.

Когато си отидоха, Чалмърс остана известно време мълчалив, загледан в ръцете си, а после каза тихо, но с ярост:

— Проклети жабари!

Реших, че сега е моментът да извадя кутийката с бижута, която ми беше поверил Карлоти. Сложих я на масата пред Чалмърс.

— Тези неща са на дъщеря ви — казах аз. — Бяха намерени във вилата.

Той се намръщи, отвори кутийката и се взря в съдържанието ѝ. Обърна я с дъното нагоре и бижутата се разпиляха по масата.

Джун скочи на крака и дойде да надзърне през рамото му.

— Не са от теб, нали Шъруин? — попита.

— Разбира се, че не! — отсече той, побутвайки диамантената огърлица с дебелия си пръст. — Не бих подарявал на едно дете такива неща.

Жена му посегна през рамото му да вземе диамантената огърлица, но той грубо отблъсна ръката ѝ.

— Не я пипай! — Резкият му глас ме стресна. — Върви си седни на мястото!

Присвила мълчаливо рамене, тя се върна на мястото си до прозореца и седна.

Чалмърс загреба бижутата, върна ги в кутийката и затвори капака. Докосваше я така предпазливо, сякаш бе направена от яйчени черупки.

Остана неподвижен известно време, загледан в кутийката. Наблюдавах го и се питах какъв ли ще бъде следващият му ход. Знаех, че ще предприеме нещо. Беше възвърнал властното си излъчване. Жена му гледаше навън, а аз в ръцете си; и двамата се чувствахме отново пигмеи.

— Свържи се с този Джузепе — какво му беше там презимето... по телефона — нареди ми Чалмърс, без да ме погледне. — Онзи... съдия-следователя.

Намерих номера на Малети в указателя и позвъних. Докато чаках да се свържа, Чалмърс продължи:

— Предай новината за печата без подробности. Кажу, че Хелън е паднала по време на ваканцията си от една скала и се е убила.

— Да — отговорих аз.

— Бъди тук утре сутринта в девет часа с кола. Искам да отида в моргата.

Един глас по телефона ме уведоми, че това е кабинетът на съдия-следователя. Помолих да ме свържат с Малети. Когато се обади, казах на Чалмърс:

— Съдия-следователят.

Той стана.

— Окей, Досън, действай — каза шефът ми, като поемаше слушалката. — Помни: никакви подробности.

Като излизах от салона, го чух да казва:

— Шъруин Чалмърс на телефона...

Изрече името си така, че то да прозвучи като най-влиятелното и най-внушителното на света.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

I

В девет часа на следващата сутрин бях пред хотел „Везувий“ с наетия ролс, както ми беше поръчано.

Италианският печат широко отрази смъртта на Хелън. Всеки вестник помести снимката ѝ; на нея тя бе представена така, както я бях видял за пръв път: с роговите очила, прибраните назад коси и интелигентния, сериозен израз на лицето.

Веднага щом се разделих с Чалмърс вечерта, позвъних на Максвел. Дадох му нареждания да действа — да пусне новината.

— Да не звучи сензационно — казах. — Нека изглежда съвсем обикновено. Била на почивка в Соренто, използвала кинокамера, увлякла се в обекта, който снима, и паднала от скалата.

— Кой според теб ще повярва на такива празни приказки? — попита той с възбуден глас. — Хората ще искат да знаят какво е правила там сама, защо е живяла в такава голяма вила?

— Прав си — отговорих аз, — но версията е такава и ти трябва да се придържаш към нея. Ако е нужно, по-сетне ще дадем по-пълна информация. Но засега желанието на стария е такова и ако искаш да си запазиш работата, отрази по този начин случилото се. — Затворих телефона, преди Максвел да успее да продължи спора.

Отдадох му заслуженото, когато видях сутрешния печат. Беше спазил съвсем точно указанията ми. Печатът следваше споменатата версия и поместваше снимка. Нищо повече. Никой самонадеян журналист не изразяваше мнението си по въпроса. Всички цитираха само известните факти — трезво и без истерика.

Към девет и десет Чалмърс излезе от хотела и се качи отзад в ролса. Стискаше куп вестници под мишница и пура между зъбите. Дори не ми кимна за добро утро.

Знаех къде иска да отиде, затова не губих време с въпроси. Качих се до шофьора и му казах да се насочи към Соренто, но да кара поживо.

Малко се изненадах, че Джун Чалмърс не е с нас. От мястото си виждах добре Чалмърс в огледалото на колата, както четеше

вестниците. Преглеждаше ги бързо и старателно, пускаше ги един след друг на пода на колата, щом привършеше с това, което искаше да прочете.

Докато стигнем в Соренто, той прегледа всички вестници. Седеше, пушеше си пурата, гледаше през прозореца и контактуваше с единствения бог, който признаваше — самия себе си.

Упътних шофьора към моргата. Когато ролсът спря пред малката постройка, Чалмърс слезе от колата, направи ми знак да остана на мястото си и влезе вътре.

Запалих цигара и се опитах да не мисля какво ще види той, но смазаното, контузено лице не ми излизаше от съзнанието, бях го сънувал миналата нощ и то ме преследваше със своята натрапчивост.

Чалмърс престоля вътре двацет минути.

Излезе със същата енергична походка, с която влезе. Пурата му, от която бяха останали три сантиметра, беше още стисната между зъбите. Реших, че да гледаш мъртвата си дъщеря с пура в устата, е все едно да играеш ролята на „железния човек“ до съвършенство.

Настани се на задната седалка на ролса, преди да успее да излезе и му отвори вратата.

— Окей, Досън, сега да отидем в онази вила.

Никой не проговори по пътя нагоре към вилата. Когато пристигнахме, аз слязох да отворя портата от ковано желязо, качих се отново и запълзахме по алеята; видях, че линкълнът още стои върху асфалтобетонната настилка пред входната врата на вилата.

Чалмърс слезе от ролса и попита:

— Това ли е нейната кола?

Потвърдих.

Той я погледна, пое по стълбите и влезе вътре. Аз го последвах.

Шофьорът ни наблюдаваше, без да показва интерес. Щом Чалмърс обърна гърба си към него, той посегна да си вземе цигара.

Стоях на почтително разстояние, докато Чалмърс оглеждаше вилата. Остави спалнята за края и се забави известно време там. Обзет от любопитство защо се бави толкова, аз пристъпих до прага и надникнах вътре.

Той седеше на леглото до един от куфарите на Хелън, заровил едрите си, месести ръце в найлоновото бельо на дъщеря си, и гледаше съсредоточено през прозореца.

Изразът на лицето му ме вледени и аз тихо се отдръпнах назад, докато се изгуби от погледа ми, сетне приседнах и запалих цигара.

Последните два дни бяха най-лошите в живота ми. Чувствах се хванат в капан, очаквах ловецът да дойде и да ме довърши.

Фактът, че Карлоти е установил движението ми от Соренто до вилата, че знаеше за сивия ми костюм, знаеше точно кога е починала Хелън и че аз, в качеството си на мъжа със сивия костюм, съм бил горе по същото време, ме караше да тръпна от страх.

Бях лежал буден почти цялата нощ, терзан от безпокойство и тревожни мисли, и сега, докато седях и чаках Чалмърс да престане да гледа вещите на дъщеря си, отново ме връхлетя.

Накрая той излезе и бавно се упъти към прозореца на всекидневната.

Наблюдавах го и се питах какви ли мисли витаят в главата му сега. Остана неподвижен няколко минути, а после се обърна, приближи се и седна на един стол недалеч от мен.

— Не си се виждал с Хелън, когато тя беше в Рим, нали? — попита той и ме изгледа с воднистите си очи.

Въпросът беше неочакван и аз усетих как настръхвам.

— Не съм. Обадох ѝ се два пъти, но тя, изглежда, нямаше особено желание да се навъртам около нея. Мисля, че гледаше на мен като на служител на баща ѝ.

Чалмърс кимна.

— И нямаш представа кои са били приятелите ѝ?

— Нямам, за съжаление.

— Очевидно е попаднала в много лоша компания.

Не отговорих.

— Предполагам, че този Шерард ѝ е подарил бижутата и колата — продължи Чалмърс, загледан в луничавите си ръце. — Явно допуснах грешка, като я оставих с толкова малко пари. Трябваше да ѝ давам повече и да пратя някоя жена, която да стои при нея. Когато изникне някой хубавец мръсник, тъпкан с пари, и почне да прави скъпи подаръци, дори порядъчно момиче трудно устоява на изкушението и налапва въдицата. Познавам достатъчно добре човешката природа, за да си правя илюзии. Не биваше да я излагам на опасността от такова изкушение. — Извади пура и започна да бели целофанената ѝ обвивка. — Тя беше порядъчно момиче, Досън —

продължи той. — Сериозна студентка. Искаше да учи архитектура. Затова я пуснах тук в Италия. Рим е средище на най-добрите архитекти!

Извадих носната си кърпа и си изтрих лицето. Не казах нищо.

— Имам високо мнение за теб — добави той. — Нямах да ти възложа Международния отдел, ако не те ценях. Оправих се със съдия-следователя: ще издаде решение за смърт поради нещастен случай. За бременността няма да се споменава. Говорих и с шефа на полицията. Той се съгласи да не засягаме неприятните въпроси. Печатът ще се придържа към същото. Говорих и в тази насока. Така че полето пред нас е чисто. Оставям цялата работа в твои ръце. Вдругиден трябва да си бъда в Ню Йорк. Нямам време сам да се ровя, но за теб е наложително да се заемеш с нещата. Отсега нататък, Досън, единствената ти грижа ще бъде да откриеш Шерард.

Взрях се в него вледенен.

— Да открия Шерард? — повторих глупаво.

Чалмърс кимна.

— Точно така. Шерард е прелъстил дъщеря ми и сега трябва да си плати за това. Но първо трябва да го открием. Такава ще е твоята задача. Ще имаш на разположение необходимите парични средства и всестранна помощ. Можеш да наемеш необходимия брой частни детективи. Ще ти изпратя някой от Ню Йорк, ако тукашните не ги бива. Няма да е лесно. Очевидно той не използва истинското си име, но все някъде по нишката може да е оставил някоя улика и щом откриеш такава, след нея ще откриеш и други, които в крайна сметка ще те отведат при него.

— Можете да разчитате на мен, мистър Чалмърс — намерих сили в себе си да изрека.

— Искам да зная как ще движиш тази работа. Ще ме осведомяваш за всеки ход, който предприемаш. Ако нещо ми хрумне, и аз ще те уведомя. Задачата е да го открием, и то бързо.

— Как ще постъпим, като го открием?

Трябваше да задам този въпрос. Трябваше да зная. Чалмърс ме погледна и в очите му се появи израз, от който устата ми пресъхна.

— Ето как аз виждам въпроса — каза. — Хелън е срещнала този мръсник наскоро след пристигането си в Рим. И не след дълго я е прелъстил. Докторът твърди, че е бременна от осем седмици. А тя

пристигна в Рим преди четиринайсет седмици, така че той е действал доста бързо. Тя навярно му е казала за своята бременност и като всички долни типове, той е започнал да я отбягва. Мисля, че Хелън е наела тази вила, за да го привлече отново към себе си. — Извърна глава и огледа всекидневната. — Доста е романтично тук, нали? Сигурно се е надявала обстановката да го размекне. По думите на онзи детектив-жабар Шерард или който и да е човекът под това име, е дошъл тук, но не се е размекнал.

Прехвърлих крак върху крак. Трябваше да направя нещо. Не биваше просто да си седя като треснат от гръм.

— Знаеш ли какво мисля? — продължи Чалмърс, насочил към мен пълната сила на голямата си шефска личност. — Мисля, че смъртта на Хелън не е нещастен случай. Мисля, че имаме две алтернативи: или се е опитала да го заплаши, че ще го принуди да се ожени за нея, иначе ще се самоубие, а когато той е рекъл да върви по дяволите и да скочи, ако ще от скалата, тя наистина е скочила, или, за да ѝ затвори устата, той я е бутнал оттам.

— Нима допускате... — започнах аз и не довърших. Гласът ми сякаш идваше от някакъв тунел.

— Не мисля, че е скочила — отвърна той, наведен напред, с напрегнато лице и заплашителни очи. — Мисля, че той я е убил! Знаел е, че е моя дъщеря. Знаел е, че рано или късно ще науча какво е направил с нея. Знаел е, че ако има работа с мен, няма отърваване за него. Затова я е отвел горе на върха на скалата и я е блъснал оттам.

— Но това е убийство — отбелязах аз.

Той оголи зъби в нерадостна усмивка.

— Разбира се, че е убийство, но това не е твоя грижа. От теб се иска само да го откриеш, а за останалото ще се погрижа аз. Нека всички си мислят, че е нещастен случай. Това е удобно за мен. По този случай няма да давам никаква информация. И никой няма да се киска зад гърба ми, че дъщеря ми е забременяла. Ако негодникът бъде арестуван и осъден за убийство, цялата мръсна история ще излезе наяве, а аз не желая това, но то не означава, че няма да го накарам да си плати за извършеното. Мога да го унищожа по мой специален начин и точно това смятам да направя. — Очите му заблестяха страховито. — Не си мисли, че ще го пречукам. Не съм побъркан, но мога да превърна живота му в такъв ад, че накрая той на драго сърце сам ще си пръсне

гадния череп. Имам и власт, и пари, за да осъществя това, и ще го осъществя. Но първо ще проуча основните неща в живота му. Мога да го изхвърля от къщата, апартамента, от всяко жилище, което обитава. Мога да му попреча да кара кола по пътищата. Мога да направя така, че да не го допускат в никой приличен ресторант. Мислиш, че това са дреболии, а? Представи си как на теб биха ти се отразили такива мерки. Освен това мога да вляза в следите на парите и да унищожа ценните му книжа. Мога да го лиша от работата му и да издействам никой никога да не го вземе на служба при себе си. Мога да наема главорези, които да го пердашат от време на време, докато така се наплаши, че да не смее да покаже нос по улиците вечер. Мога да направя и така, че да изгуби паспорта си. А когато животът започне да му опротивява, тогава истински ще се захвана с него. — Издаде челюст към мен, а лицето му стана мораво, с прашен оттенък. — Сегиз-тогиз попадам и на странни, жестоки типове: типове, които са леко откачени. Познавам един, който ще ослепи този мръсник само за сто-двеста долара. Ще му извади проклетите очни ябълки, без да му трепне ръката. — Усмихна се внезапно и тази усмивка ме смрази. — Ще го накарам да си плати, Досън, не се съмнявай в това. — Почука ме по коляното с дебелия си пръст. — Ти само го намери... останалото е моя грижа!

II

В един от шкафовете на бюфета, поставен до една от стените на всекидневната, намерих три бутилки с уиски и две с джин. Отворих една от бутилките уиски, намерих чаша в кухнята и си налях три пръста алкохол.

Отнесох питието на балкона и седнах на пейката. Изпих бавно уискито, загледан в прелестната панорама, без да я възприемам. Бях разтреперан, съзнанието ми беше вцепенено от уплаха.

Едва след като погълнах питието, очите ми започнаха отново да виждат. От мястото, на което се намирах, сведох поглед към далечното змиевидно шосе, което водеше надолу към Соренто. Видях големия черен ролс, който отвеждаше Чалмърс обратно в Неапол; той вземаше бързо завоите.

— Всичко е в твоите ръце, Досън — беше ми казал Чалмърс, когато го изпрацах до колата. — Дръж връзка с мен. За парите не дръж сметка. Не губи време да ми пишеш. Телефонирай ми. Щом откриеш нещо, веднага се обади; няма значение по кое време ще се случи. Ще уведомя секретарката си къде да ме търси по всяко време. Ще чакам известия. Искам бързо да намерим този мръсник.

Все едно, че ми даваше бръснач и ми казваше да побързам да си прережа гърлото.

В допълнение ми нареди да огледам вилата подробно, докато съм тук, горе, да направя щателна проверка и на мястото, където Хелън е намерила смъртта си.

— Използвай колата й. Когато си свършиш работата с нея, продай я и дай парите за благотворителна цел. Продай и всички вещи на дъщеря ми, които са тук във вилата. Не са ми нужни. Поверявам ги на теб. Уредих тялото й да бъде пренесено със самолет до Ню Йорк. — Стисна ми ръка, а воднистите му очи бяха приковани в лицето ми. — Искам да намериш онзи тип, Досън.

— Ще се опитам — казах аз.

— Виж какво: трябва не да се опиташ, а на всяка цена да го намериш. — Издаде челюст към мен. — Ще държа на твое

разположение Международния отдел, докато успееш, да откриеш онзи... разбираш, нали?

Което, иначе казано, означаваше, че ако не го открия, няма да получа Международния отдел.

Уискито ми подейства добре. След второто питие успях да се отърся от страха си и започнах да мисля.

Нито за миг не можех да приема, че Хелън е била убита или се е самоубила. Смъртта ѝ е настъпила случайно. Бях убеден в това.

Не бяхме в любовни отношения. Това беше нещо, което не можех да докажа, но поне го знаех. Чалмърс ми нареди да намеря Шерард, който според него е нейният любовник. Шерард бях аз, но не бях нейният любовник, от което следваше, че е замесен друг мъж. Ако исках да спася от руините перспективите за своето бъдеще, трябваше да намеря този тип и да докажа, че е бил неин любовник.

Запалих цигара, докато размишлявах в тази насока.

Този мъж не беше ли нашественикът, когото забелязах във вилата? Ако не е любовникът ѝ, тогава кой беше този мъж? И какво търсеше във вилата. Положително не кутийката с бижутата. Тя е била върху тоалетната масичка и е нямало начин да не я види. Тогава какво е търсил?

След като обмислях тези неща в продължение на пет минути, без да успея да стигна до някакъв извод, реших да изоставя за момента тази линия и да опитам друг аспект, който би могъл да се окаже плодотворен.

Хелън бе живяла в Рим в продължение на четиринадесет седмици. През това време е срещнала мъжа Х, който евентуално ѝ е станал любовник. Къде го е срещнала?

И тогава ми стана ясно, че не зная нищо за живота на Хелън в Рим през тези седмици. Няколко пъти бях излизал с нея, два пъти бях в квартирата ѝ и веднъж се срещнахме на прием, но извън това няха никаква представа как е прекарвала времето си.

Беше отседнала в хотел „Екселсиор“, а после наела скъп апартамент близо до виа „Кавур“. Чалмърс навярно бе платил сметката за хотела, осигурявайки ѝ малко разкош, докато тя се устрои в Рим. Вероятно след като е престояла няколко дни в хотела, тя е трябвало да се премести в някое университетско общежитие. Вместо това се е

настанила в апартамент, който е изсмуквал почти всичките ѝ шейсет долара за седмица, с които е разполагала.

Означаваше ли това, че е срещнала мъжа Х в „Екселсиор“ и той я е склонил да наеме апартамента и евентуално да плаща наема?

Колкото повече мислех по това, толкова по-ясно ми ставаше, че трябва да тръгна по този път и да издирвам Х в Рим. Знаех, че има една фирма на частни детективи, които се славеха с усърдието си. Без чужда помощ нямаше да успея да навляза в миналото на Хелън. Първата ми стъпка щеше да е консултиране с тях.

Станах и отидох в спалнята на Хелън. Бях само надникнал тук преди, но сега започнах подробен оглед.

Хвърлих поглед към двойното легло и усетих леко угризение на съвестта. Беше го предвидила за двама ни. Беше ми ясно, че любовната ѝ връзка с Х е отшумяла и като си е търсила нов любовник, Хелън се е спряла на мен. Ръководила ли се е от любовни чувства или е търсила баща за детето си? Тази мисъл беше обезпокоителна, но да се разсъждава върху нея беше губене на време. Само Хелън би могла да даде отговор, а тя бе мъртва.

После в главата ми проблесна друга идея. Спомних си какво ми беше казал Максвел за Хелън. Тя търчи подир всичко, обуто в панталони. Тя е истинска опасност за мъжете. Ако допуснем, че Х е бил още влюбен в нея, а тя се е отегчила от него? И ако той е открил, че тя е наела тази вила и възнамерява да живее тук с мен? Навярно е пристигнал да си разчисти сметките. И я е бутнал от скалата.

Чудесна версия за пред Чалмърс, който, вярваше безпрекословно, че Хелън е била порядъчно момиче. Не можех да му я лансирам, без да замеся себе си.

С тази идея в подсъзнанието прекарах цял час, ровейки из трите куфара на Хелън. Губене на време, защото знаех, че и Карлоти, и Чалмърс ги бяха пребъркали преди мен и не бяха открили нищо. Дрехите ухаеха на скъп парфюм, което пробуди много живо в паметта ми спомена за нея. Когато привърших повторното прибиране на вещите в куфарите, за да ги взема в колата на излизане, се чувствах доста потиснат.

Огледах цялата вила, но не намерих нищо, което да ми подсказва какво е вършила Хелън от момента, когато селянката я е оставила да подрежда цветята, до момента на смъртта ѝ.

Свалих куфарите по стълбите и ги натоварих на задната седалка на линкълна. Върнах се във вилата и си налях ново питие.

Казах си, че издирването трябва да започне от Рим. Тук не бях открил нищо и както си мислех за това, ми хрумна нещо. Замислих се за миг, после отидох до телефона и поисках Полицейското управление в Соренто. Когато ме свързаха, потърсих лейтенант Гранди.

— Обажда се Досън — казах аз. — Пропуснах да ви запитам дали проявихте онзи филм? Филмът в кинокамерата на синьорина Чалмърс?

— В камерата нямаше филм — отвърна кратко той.

— Нямаше филм? Сигурен ли сте?

— Сигурен съм.

Взрях се в отсрещната стена.

— Щом не е имало филм в камерата, тя не е снимала малко преди смъртта си — изрекох гласно мислите си.

— Не е логично. Би могла да забрави да сложи филм.

Спомних си, че индикаторът на камерата показваше, че са използвани три и половина метра филм. Разбирам нещо от тези камери и зная, че когато сложиш филм, захващащото устройство отваря процепа, през който се прокарва филма, и когато този процеп се отвори, индикаторът автоматично се установява на нула.

— Да, би могла и да забрави — отговорих аз. — Какво мисли по въпроса лейтенант Карлоти?

— Какво има за мислене? — тросна се Гранди.

— Хм, както и да е. Интересува ме също дали нещо не е взето от вилата. Като изключим бижутата.

— Нищо не сме вземали.

— Приключихте ли с камерата и с калъфа? Защото събирам вещите на синьорина Чалмърс. Ако се отбия при вас, ще мога ли да взема камерата?

— Тя не ни е нужна повече.

— Окей. Тогава ще намина. Довиждане, лейтенанте! — и затворих.

Индикаторът за използваната лента показваше три метра и половина. Това означаваше, че в камерата е имало филм и той е бил изваден от някой, който не е знаел как се борави с този вид камери. Филмът е бил изтръгнат със сила, измъкнат през процепа, без да се

освободи ключалката на процепа. Това означаваше и друго: че филмът е бил похабен по този начин, от което следва, че този, който го е извадил, не е имал интерес да го запазва. Единствената цел, за да се извади филмът, е той да бъде унищожен.

Защо?

Налях си още една чашка. Внезапно ме обзе вълнение. Тази ли улика Чалмърс имаше предвид, че трябва да открия, а след нея и друга?

Хелън не би изтръгнала филма от камерата. Това бе сигурно. Тогава кой го е направил?

И ето че втората улика се отрони бавно от съзнанието ми, както полита към земята лист, откъснал се от дърво.

Спомних си, че като бях в апартаментата ѝ в Рим, тя ми показа десет кутии филми за кинокамера. Спомних си и това, че се пошегувах, задето си е купила толкова много, а тя ми отговори, че смята да използва повечето в Соренто.

Но във вилата нямаше нито една кутия с филми, нямаше и в багажа на Хелън.

Нямало е филм и в самата камера. Полицията не е взела филмите. Гранди каза, че нищо не са вземали от вилата.

Такова ли беше обяснението за присъствието на нашественика, който се прокрадваше из вилата? Той ли ги е намерил и взел? Той ли е изтръгнал филма от камерата и после я е захвърлил от върха на скалата?

За да се убедя напълно, претърсих отново цялата вила за кутиите с филми, но не ги намерих. Доволен, заключих главния вход, пуснах ключовете в джоба си, а после, като оставих линкълна на мястото му, тръгнах по градинската пътека, минах през вратичката и поех към върха на скалата.

Беше вече малко след пладне и слънцето силно печеше. Достигнах недостъпната вила под мен. Този път спрях да я разгледам по-подробно.

На терасата, в сянката на чадъра, излегнала се в шезлонг, видях жена с бял бански костюм. Тя, изглежда, четеше вестник. Чадърът ми пречеше да я видя добре. Различих само дългите ѝ, хубави, загорели крака, част от банския костюм и от ръката със същия загар, която държеше вестника.

Леко се зачудих коя е, но имах твърде много други неща в главата си, за да проявявам интерес към нея, и продължих нагоре до мястото, откъдето Хелън беше паднала.

Грижливо огледах пътеката, острата трева и околните скали в радиус до трийсет метра. Не знаех какво търся, но бях сигурен, че трябва да го направя.

Работата беше досадна, но аз упорствах. Намерих един предмет, който би могъл да означава нещо, но можеше и да не е съществен. Това бе недопушена бирманска пура, отрязана в двата края.

Както стоях на горещото слънце и въртях между пръстите си угарката, усетих внезапно и безпогрешно, че някой ме следи.

Доста се уплаших, но имах благоразумието да не вдигам очи. Продължих да разглеждам угарката с разтуптяно сърце. Това бе зловещо чувство — да бъдеш там, горе, на тази опасна пътека и да знаеш, че някой, скрит наблизо, те следи.

Пъхнах незабелязано пурата в джоба си, изправих се и се отдръпнах от ръба на пропастта.

Все още имах чувството, че ме следят. Озърнах се предпазливо. Непроходимите храсталаци на петдесетина метра от мен, както и гъстата гора ме убедиха, че няма надежда да открия този, който се е скрил и ме следи.

Тръгнах обратно към вилата. По целия път до градинската вратичка усещах впитите в гърба ми очи. С голямо усилие на волята си наложих да не погледна назад през рамо.

Едва когато се качих в линкълна и се понесох по виещото се като змия шосе към Соренто, започнах лека-полека да се успокоявам.

III

Първата ми грижа, като пристигнах в Соренто, беше да връча ключовете от вилата на агента за недвижими имоти. Заплатих наема, който се дължеше, и му дадох адреса си в Рим, в случай че се получи някаква поща за Хелън до вилата. Помолих го да ми я препрати.

Той каза, че е много жалко една толкова красива млада жена да бъде сполетяна от тъй ужасна смърт. Каза, че е писал на собственика на вилата да постави ограда до пътеката в съседство с пропастта. Не бях в настроение да водя леки и безгрижни разговори за огради. Измънках нещо неопределено, ръкувах се за сбогом и се върнах в колата.

Отидох до Полицейското управление, където взех кинокамерата и калъфа. Гранди ме принуди да го чакам четвърт час пред кабинета му и чак тогава изпрати един сержант с камерата. Сержантът поиска да му подписа разписка, че съм я получил.

Излязох от Управлението и се запътих към колата, праметнал през рамо камерата, прибрана в калъфа. Влязох в колата, включих двигателя и навлязох бавно в задръстеното от превозни средства главно шосе.

Това, което ми се случи на върха на скалата, ме накара да бъда бдителен. Забелязах в огледалото за обратно виждане как едно тъмнозелено рено се отдели иззад друга паркирана кола и ме последва.

Ако не бях сигурен, че някой ме наблюдаваше там, горе, на върха на скалата, нямаше изобщо да се усъмня в поведението на това рено, но сега бях изпълнен с подозрения. Фактът, че горната част на предното му стъкло беше оцветена в тъмно, което не позволяваше да се види шофьорът, усили подозренията ми.

Насочих се към Неапол и карах с умерена скорост, като от време на време поглеждах в огледалото. Реното поддържаше прилична дистанция от стотина метра. Карах с шейсет километра в час, а реното упорито ме следваше със същата скорост.

Преди да се включа в магистралата, реших да проверя дали реното наистина ме следва или по съвпадение се влачи неотстъпно зад

мен.

Увеличих скоростта на деветдесет километра в час. Реното запази стометровата дистанция. Натиснах докрай педала за газта. Линкълнът се стрелна напред. Той имаше възможности за висока скорост и пъргавина и само след миг стрелката на скоростомера подскочи на сто и четирийсет.

Реното поизостана, но и то увеличи скоростта. Като погледнах в огледалото, видях, че отново скъсява разстоянието и вече бях напълно сигурен, че ме следва.

Нямаше възможност да се отърва от него по тази равна и права магистрала. Времето за номера щеше да настъпи, когато стигна Неапол.

Намалих скоростта до сто километра в час и продължих така до края на магистралата.

Реното не ме изпускаше и спазваше стоте метра разстояние, но когато намалих, за да връча билета си на служителя при изхода на магистралата, реното приближи плътно зад мен, сякаш водачът му се бе досетил, че щом навляза в неаполския трафик, ще бъде много трудно да ме следва. Възползвах се от възможността да запомня регистрационния номер на колата. Когато се влях в гъстия неаполски трафик, между нас имаше само около двайсет метра разстояние.

Направих опит да се отърва, но не успях. Шофьорът маневрираше много по-ловко от мен в гъстия трафик и когато направих опита си, само си навлякох цветистите ругатни на шофьорите от двете ми страни и оглушителното свирене на приближаващите насрещни коли.

Достигнах хотел „Везувий“, вкарах линкълна в единственото налично място за паркиране пред хотела, казах на портиера да не изпуска от око колата и влязох бързо във фоайето.

После спрях да погледна през въртящата се врата дали не се вижда реното, но от него нямаше следа.

Влязох в бара, поръчах си уиски и сода, а след това извадих от калъфа камерата „Пейар болекс“. Отворих я. Ролката на филма и поемащата ролка липсваха. Когато преместих лостчето за отваряне на процепа за филма, в ръката ми изпадна късче от изтръгнатия филм, десетина сантиметра дълго.

Това потвърди предположението ми. Някой е отворил камерата, извадил е двете ролки с филма, навит на тях, и е изтръгнал филма от процепа.

Върнах на мястото му късчето филм и оставих процепа в затворено положение. После прибрах камерата в калъфа.

Запалих цигара и се замислих.

По всяка вероятност мъжът Х беше изтръгнал филма. Единствената причина за това би била, ако Хелън е заснела нещо, което той не е желал никой да види. Х, изглежда, се е появил, когато тя е била на върха на скалата, а като се е приближил, тя е насочила камерата към него. Бил е наясно каква опасност крие оставянето на такъв материал в апарата. След като се отървал от Хелън, изтръгнал филма и го унищожил.

След като се отървал от нея.

Сега вече знаех, че смъртта на Хелън не е случайна — това показваше изваденият от камерата филм и филмите, взети от вилата. Този извод ми беше крайно неприятен, но трябваше да го приема.

Предположението на Чалмърс се беше потвърдило. Хелън не бе починала при нещастен случай. Нито се беше самоубила.

Оказах се в далеч по-тежко положение, отколкото очаквах. Хелън е била убита и ако не внимавах, суровият пръст на правосъдието неминуемо щеше да се насочи към мен.

ШЕСТА ГЛАВА

I

— Вие сте мистър Досън, нали?

Опомних се от кошмара си, едва не изпуснах камерата и вдигнах поглед.

Пред мен стоеше Джун Чалмърс. Беше със сива ленена рокля, подчертана от червен колан и копчета в същия цвят, червени обувки с много тънки токчета и малка червена шапка с бяло гъше перо.

Станах.

— Да, мисис Чалмърс.

— Съпруга ми ли търсите?

— Надявах се да го хвана, преди да е излязъл.

— Ще слезе след малко.

Тя се настани в един шезлонг до този, в който бях седял, праметна крак върху крак и разкри за мен красивите си колене.

— Моля ви, седнете, мистър Досън, искам да поговоря с вас.

— Желаете ли нещо за пиене?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря, току-що обядвах. Надяваме се да хванем самолета в три и четирийсет. Мистър Чалмърс надзирава прибирането на багажа. Обича сам да върши тази работа.

Седнах и обърнах поглед към нея.

— Мистър Досън, не разполагам с много време — предупреди ме тя. — Моля да не ме разбирате криво, ако ви се сторя коравосърдечна по отношение на Хелън, но трябва да ви кажа нещо за нея. Съпругът ми е суров, бих казала безпощаден човек, ала като повечето такива хора и той има сантиментална струна в характера. Щедро даряваше с топли бащински чувства и обич дъщеря си. Може да ви прозвучи невероятно, но той я обожаваше.

Размърдах се притеснено в шезлонга. Не схващах целта на тези нейни приказки. Помнех думите на Хелън за баща ѝ и колко огорчена бе от него. Беше казала, че не проявява никакъв интерес към нея, че мисли само за себе си и как да си намери нова жена, която да го

забавлява. Това, което Джун Чалмърс говореше сега, никак не съвпаднаше с казаното от Хелън.

— Чувал съм, че той съвсем не създава такова впечатление — изрекох предпазливо. — Повечето хора мислят, че просто е нямал време за нея.

— Зная. Той наистина създаваше такова впечатление, но всъщност беше абсурдно привързан към нея. Много държеше обаче да не го смятат за снисходителен баща и съвсем глупаво я държеше почти без пари. Мислеше, че многото пари ще я покварят и й даваше само дребни суми за джобни пари.

Потънах по-дълбоко в шезлонга. Не бих казал, че бях особено заинтригуван от този разговор.

— Вярвам, че сте нетърпелив по-скоро да се върнете в Ню Йорк и да получите новото си назначение... Това е Международният отдел, нали? — изрече рязко тя.

Превърнах се в слух.

— Да.

— И тази длъжност означава много за вас?

— Е, да...

— Мъжът ми има много високо мнение за вас — продължи тя. — Той сподели с мен какво ви е възложил да извършите. Във връзка с Хелън. Убеден е, че е убита. От време на време го обземат фикс идеи и каквото и да твърдят другите, не могат да му повлияят да промени мнението си. Полицията и съдия-следователят приемат извода, че това е нещастен случай. Сигурна съм, че вие също мислите така.

И ме погледна изпитателно.

Кой знае защо изведнъж изпитах неловкост от присъствието ѝ. Може би поради усещането, че приветливото ѝ спокойствие е фалшиво. По-скоро долавях, отколкото виждах в нея някаква потискана напрегнатост.

— Не зная — отговорих. — Това е нещо, което тепърва трябва да установя.

— Да, и точно затова искам да говоря с вас, мистър Досън. За да ви предупредя да внимавате колко надълбоко ще задълбаете в тази работа. Съпругът ми е луд за Хелън. Не обичам да хуля хора, които не са в състояние да се защитят, но в този случай нямам избор. Той я смяташе за добро, скромно и трудолюбиво момиче, ала тя не бе такава.

Тя би извършила всичко за пари, абсолютно всичко. Живееше само заради парите. А съпругът ми ѝ даваше едва по шейсет долара на седмица. Но зная със сигурност, че е харчила по двеста-триста долара на седмица, когато живееше в Ню Йорк. Нямахме никакви скрупули как ще се сдобие с пари, стига да си ги осигури. Тя бе една от най-светските, най-разюзданите, аморални и противни жени, които познавам.

Злобата в гласа ѝ ме изненада.

— Зная, че това, което казах, е ужасно — продължи тя, — но то е самата истина. Ако надникнете в миналото ѝ, сам ще се убедите. Тя беше напълно пропаднала. И тази бременност не ѝ е за пръв път: подобно нещо не би я разстроило. Тя знаеше какво да прави и при кого да отиде. Мъжете, с които се е влачила, бяха отрепки и престъпници. Ако някой някога е заслужавал да бъде убит, това беше тя!

Поех дъх бавно и дълбоко.

— И въпреки това не вярвате, че е убита? — казах аз.

— Не зная. — Взря се в мен. — Единственото, което ми е известно, е, че полицията приема версията за нещастен случай. А вие защо не я приемате?

— Съпругът ви ми нареди да направя разследване. Това е заповед.

— Ако разследвате смъртта ѝ като убийство, непременно ще разголите цяла поредица неприятни факти за нея. Сигурна съм, че поведението ѝ в Рим не е било различно от поведението ѝ в Ню Йорк. Ще бъде невъзможно да се скрият тези факти от мъжа ми. Той е твърдо убеден, че Хелън е била порядъчно, непорочно момиче. Фактите, които ще трябва да му съобщите, ще го поразят. Няма да ви прости, задето сте му разрушили илюзиите за дъщеря му, нито ще бъде склонен да назначи на най-важния пост във вестника си човек, който му е разкрил как се е мамил за една отрепка, каквато беше дъщеря му. Сега, надявам се, разбирате защо ви моля да не навлизате дълбоко в тази работа.

Протегнах ръка, взех си чашата и допих уискито.

— Откъде сте така осведомена за Хелън Чалмърс? — попитах.

— Не съм сляпа, нито глупава. Познавам я от няколко години. Виждала съм мъжете, с които се обвързваше. Поведението ѝ беше всеизвестно.

Като добавка към думите ѝ признах пред себе си, че съм сигурен в това, но не го изрекох.

— По този начин изпадам в неприятно, затруднено положение — отбелязах аз. — Мистър Чалмърс ми каза, че ако не разкрия фактите, няма да получа новия пост. А пък вие ми казвате, че ако го направя, няма да получа поста. Какво да правя в такъв случай?

— Не ги разкривайте, мистър Досън. Бавете нещата. След известно време мъжът ми ще превъзмогне шока, в който изпадна при известието за смъртта ѝ. В момента той е бесен и отмъстителен, но като се върне в Ню Йорк и работата отново го погълне, ще се успокои. След някоя и друга седмица ще можете спокойно да му съобщите, че разследването ви не напредва. Мога да ви уверя, че той ще се откаже да го продължи. И ви обещавам, че ако не започнете разследване, ще си получите Международния отдел, а ако го започнете, съм сигурна, че мъжът ми, като научи истината за Хелън, никога няма да ви прости.

— Значи ме съветвате да седя със скръстени ръце, да не предприемам нищо?

За миг усмивката, която не слизаше от устните ѝ, се стопи. Очите ѝ широко се разтвориха, в тях проблесна страх, от който се стреснах. Той се задържа там за част от секундата, а след това усмивката ѝ се възвърна, но вече бях видял страха ѝ.

— Разбира се, ще трябва да давате вид пред мъжа ми, че вършите всичко, което е по силите ви, мистър Досън. Ще трябва да му изпращате съобщения, но никой не би могъл да ви упрекне, задето не сте успели да се доберете до съществена информация. — Наведе се напред и сложи ръка върху ръката ми. — Моля ви, не проверявайте живота на Хелън в Рим. Аз трябва да живея със съпруга си. Зная как ще реагира, ако узнае истината. Не друг, а аз го убедих да я изпрати в Рим и той мен ще вини за това, така че не само заради самия вас ви моля да постъпите така, а и заради мен.

Седях с лице към приемния салон и видях как Чалмърс излиза от асансьора и се упътва към рецепцията. Издърпах ръката си от нейната ръка и станах.

— Мистър Чалмърс е тук.

Тя присви устни и се извърна да махне на Чалмърс, който дойде при нас. Бе праметнал през ръка лека върхна дреха и носеше кожено дипломатическо куфарче.

— Здравей, Досън, искаш да се видиш с мен ли? — попита той и остави куфарчето на земята. — Нямаме много време.

Бях решил да му разкажа за липсващите филми и за реното, което ме беше преследвало, но сега, след като чух какво ми каза Джун Чалмърс, реших, че ми е нужно време, за да премисля думите ѝ, а след това да пристъпя към действие. Изпитах затруднение да обясня защо съм тук.

Но Джун изобщо не се затрудни.

— Мистър Досън донесе камерата на Хелън — рече тя.

За миг се зачудих как е разбрала, че камерата е на Хелън, но като погледнах калъфа, разбрах, че е забелязала на него инициалите. Въпреки това проявената от нея бърза съобразителност ме увери, че е много по-находчива, отколкото допусках.

Чалмърс се смръщи, погледнал към камерата.

— Не я искам. Не искам нищо от нейните вещи — отсече той. — Гледай да се отървеш от тях.

Обещах да го направя.

— Откри ли нещо горе във вилата?

Улових тревожния поглед на Джун. Поклатих отрицателно глава.

— Нищо, което да е от полза.

Той изсумтя.

— Хм, очаквам резултати. Трябва бързо да намерим онзи мръсник. Ангажирай хора за целта. Очаквам да чуя нещо, като се върна в Ню Йорк... разбираш, нали?

Казах, че разбирам.

Чалмърс извади от джоба си ключ.

— Полицията ми го даде. Това е ключът от апартамента ѝ в Рим. Добре ще е да уредиш нещата ѝ да бъдат събрани и продадени. Оставям това на теб. Не искам нищо да ми се връща обратно в Щатите.

Взех ключа.

— Трябва да тръгваме, Шъруин — каза ненадейно Джун.

Той погледна часовника си.

— Да. Окей. Оставям това на тебе, Досън. Намери ми този мръсник и веднага щом го намериш, ми се обади.

Кимна за сбогом, взе си дипломатическото куфарче и тръгна от бара към приемния салон.

Джун ме изгледа продължително, след което го последва.

Изпратих ги до ролса.

— Искам да зная какъв план ще следваш — каза Чалмърс през отворения прозорец на колата. — Не се страхувай, че ще струва пари. Изразходвай толкова, колкото е нужно. Колкото по-бързо изясниш случая, толкова по-бързо ще станеш шеф на Международния отдел.

Казах, че ще направя максимума, на който съм способен.

Когато ролсът потегляше, Джун Чалмърс се обърна и ми отправи поглед през задното стъкло. Очите ѝ още бяха неспокойни.

II

Достигнах Рим към шест часа.

По пътя се озъртах за реното, но не го видях. Оставих линкълна на паркинга и изкачих отделното стълбище, което водеше пряко към моята квартира.

Отключих входната врата, внесох си куфара в спалнята, върнах се във всекидневната, смесих си уиски със сода и седнах до телефона. Поисках да ме свържат с Карлоти.

След кратко забавяне той се обади.

— Тук е Досън — казах аз. — Току-що се завърнах.

— Да? Синьор Чалмърс прибра ли се в Ню Йорк?

— Прибира се. Съдия-следователят, изглежда, приема, че това е нещастен случай.

— Не бих могъл да зная — отвърна Карлоти. — Резултатът ще бъде известен в понеделник.

— Чалмърс е говорил с него. Говорил е и с вашия шеф — допълних аз, загледан в отсрещната стена.

— И за това не бих могъл да зная — каза Карлоти.

Настъпи пауза, но тъй като той бе решил да се покаже предпазлив, продължих:

— Има едно нещо, което можете да направите за мен, ако желаете. Нужна ми е информация за контролния номер на една кола.

— С удоволствие ще ви услужа. Дайте ми номера и ще ви се обадя с отговора.

Дадох му номера на реното.

— Няма да се наложи да чакате дълго.

Затворих телефона и се настаних по-удобно в стола си. Държах в ръка уискито със содата и гледах надолу към гъмжащия трафик, който се движеше кръгообразно около Форума.

Останах в тази поза десет минути, без да мисля, и по този начин дадох на съзнанието си пълен отдых. После телефонът иззвъня.

— Сигурен ли сте, че не сте сгрешили номера на колата? — запита Карлоти.

Бях сигурен, че не греша.

— Не мисля... Но защо?

— Не е регистриран такъв номер.

Прокарах пръсти през косата си.

— Разбирам. — Не исках да повишавам любопитството му. — Извинете за това, лейтенанте. Възможно е да съм допуснал грешка.

— Сигурно имате причина да запитате. Навярно има връзка със смъртта на синьорина Чалмърс.

Усмихнах се, без да ми е смешно.

— Някакъв човек ме следваше по пътя доста плътно. Смятах да доложя за него.

След кратка пауза Карлоти каза:

— Никога не се колебайте да поискате помощта ми, когато ви е нужна. Нали такава ми е работата.

Благодарих му и затворих телефона.

Запалих цигара и продължих да зяпам през прозореца. Нещата се усложняваха.

Въпреки че Джун Чалмърс смяташе, че Чалмърс ще се настрои против мен, ако му разкрия каква е била всъщност любимата му дъщеря, в което имаше известна доза разум, знаех, че тя не мисли за мен, като ме моли да се откажа от разследването: боеше се, че нещо, свързано с нея, може да излезе наяве.

Знаех също, че ако бездействам, Чалмърс ще разбере, ще се отърве от мен и ще назначи друг на поста, който желях да получа.

От друга страна, ако Карлоти заподозре, че Хелън е била убита, никой, като изключим Чалмърс, не би го спрял в стремежа му да открие убицеца.

Надигнах се от стола и отидох до телефона.

Потърсих Максвел.

Телефонистката ми каза, че номерът в службата не отговаря, та я помолих да ме свърже с хотела на Максвел. Служителят ме уведоми, че Максвел е излязъл. Казах, че ще позвъня отново, и затворих.

Запалих нова цигара и се запитах каква трябва да бъде следващата ми стъпка. Струваше ми се, че трябва да продължа с издирването. Реших да намина към апартамента на Хелън. Там можех да открия нещо, което да ме ориентира в ситуацията.

Заклучих камерата в едно от чекмеджетата на бюрото си и слязох долу до мястото, където бях оставил линкълна. Тъй като не ми се искаше да изкарвам колата си от гаража, използвах линкълна. За двацет минути стигнах до блока, в който беше апартаментът на Хелън. Внесох куфарите в автоматичния асансьор и се изкачих с тях до апартамента ѝ.

Като извадих ключа, който ми даде Чалмърс, погледнах часовника си. Беше осем без двацет. Отворих входната врата и влязох в коридора.

Едва доловимият мирис на нейния парфюм, докато прекосях коридора и влизах във всекидневната, ме остави с чувството, че наоколо витае призрак. Сякаш само преди няколко часа двамата с нея сме разговаряли за замисленото пребиваване в Соренто, сякаш само преди няколко часа съм я целунал за пръв и единствен път.

Застанах на прага и погледнах към другия край на стаята, където бе бюрото, а на него десетте кутии с филми, които сега не бяха там. Защото имаше малка вероятност да е забравила да ги вземе със себе си в Соренто. Това, че ги нямаше на бюрото, подчертаваше факта, че някой ги е откраднал от вилата. Пристъпих в стаята и се озърнах.

След минутно колебание отидох до бюрото и започнах да отварям чекмеджетата едно след друго. В тях имаше обичайните неща: хартия за писма, попивателна, мастило, гуми и така нататък. Намерих всичко това, но нито едно лично писмо, нито една сметка или дневник. Няколко мига ми бяха необходими, за да разбере, че някой явно е бил тук преди мен и е опразнил бюрото от всеки изписан лист хартия. Полицията ли го е направила или същият човек, който е откраднал и филмите?

Обзет от ново безпокойство, минах в спалнята. След като надникнах в разните шкафове и в чекмеджетата на скрина, се убедих какво огромно количество скъпи дрехи е притежавала Хелън. Чалмърс ми беше казал да се отърва от всички нейни вещи, но като гледах дузините рокли, палта, обувки, три чекмеджета, пълни с бельо и друго едно, натъпкано с допълнения към облеклото, разбрах, че задачата е непосилна за сам човек. Реших да прибегна до помощта на Джина.

Върнах се във всекидневната и я потърсих по телефона. Имах късмета да я намеря. Каза, че тъкмо се е готвила да отиде на вечеря.

— Можеш ли да дойдеш тук? — Дадох ѝ адреса. — Имам една мъжка работа за теб. Вземи такси. Като я свършим, ще те заведе на вечеря.

Тя каза, че идва веднага.

Като затворих телефона, забелязах на стената до него един номер, надраскан с молив. Наведох се да го разгледам по-отблизо. Той едва се различаваше и бях успял да го забележа само благодарение на запалената настолна лампа. Беше номер на римски телефон.

Хрумна ми, че Хелън не би надраскала този номер на стената, ако не е бил важен за нея, и че често го е набирала. Когато претърсвах бюрото ѝ, очаквах да намеря там някакъв списък на телефонни номера, но очакванията ми останаха напразни. Фактът, че нямаше други номера, написани на стената, ми се стори съществен.

Вдигнах импулсивно слушалката и набрах този номер, но съжалих за необмислената постъпка още щом чух сигналите. Осъзнах, че това може да е номерът на Х, а аз не исках той да заподозре, че съм му влязъл в дирите още в началото на играта. Понечих да затворя телефона, когато чух изщракване в слушалката. И тъпанчето ми бе почти оглушено от мощен глас, който изрева на италиански:

— КАКВО ИСКАШ?

Това беше най-свирепият и грубиянски глас, който бях чувал или бих желал да чуя по телефона.

Отдръпнах слушалката от ухото си и напрегнах слух. Чувах слабо звуците на музика: някакъв гърлест тенор пееше навярно по радиото „Там звездите блестяха“^[1].

Мъжът изкрещя:

— АЛО? КОЙ Е?

Гръмовитият му глас бе свръхчовешки. Почуках с нокът по микрофона на апарата, за да привлече вниманието му.

После чух една жена да казва:

— Кой се обажда, Карло? Трябва ли така да викаш? — Говореше със силен американски акцент.

— Никой не отговаря — отвърна той на английски, леко понижил гласа си.

Отекна силно изщракване, когато той затръшна слушалката върху вилката.

Затворих много внимателно. Загледах се през прозореца. Карло... и американка. Това би могло да означава нещо. Хелън навярно е създавала много приятелства по време на престоя си в Рим. Карло би могъл да бъде просто някакъв приятел, но телефонният му номер на стената озадачаваше. Ако е бил обикновен приятел, защо номерът му е записан на стената? Може, разбира се, да ѝ го е продиктувал по телефона и като е нямала подръка бележник, го е надраскала на стената. Допустимо беше и такова обяснение, но някак си не го приемах. Ако е било така, тя щеше да си запише номера в телефонната книга и след това да го изтрие от стената.

Нахвърлих номера на гърба на един плик и докато прибирах плика в портфейла си, на вратата се позвъни. Отворих на Джина.

— Преди да поговорим — казах аз, — влез и огледай всички вещи. Чалмърс ми възложи да се отърва от тях. Каза ми да ги продам и да дам парите за благотворителна цел. Но тази работа е огромна. С тези неща може да се напълни цял магазин.

Въведох я в спалнята и се отстраних, а тя започна да преглежда шкафовете и чекмеджетата.

— Няма да е трудно да се отървете от това, Ед — каза. — Познавам една жена, която се занимава с продажбата на запазени дрехи. Ще ни предложи цена за всичко и изцяло ще го изкупи.

Въздъгнах с облекчение.

— Чудесно. Бях сигурен, че ще намериш решение. Не ме вълнува въпросът за цената, щом ще ни изкупят всичко и ще можем да освободим този апартамент.

— Синьорина Чалмърс навярно е похарчила много пари — каза Джина, както разглеждаше някои от роклите. — Сред тях има и изобщо необличани, и до една са купувани от най-скъпите модни къщи в Рим.

— Парите не са от Чалмърс — поясних аз. — Предполагам, че някой друг я е финансирал.

Джина повдигна рамене и затвори вратичката на един шкаф.

— Не е получила всичко това даром — допълни тя. — И все пак не ѝ завиждам.

— Ела в другата стая. Искам да поговорим.

Тя ме последва във всекидневната и се отпусна в един стол.

— Ед, защо се е наричала мисис Дъглас Шерард?

Ако стените на стаята се бяха срутили, нямаше да бъда толкова потресен.

— Какво? Какво каза? — замънках аз, опулил се в нея.

Тя ме измери с поглед.

— Питам ви защо се е наричала мисис Дъглас Шерард. Очевидно не трябваше да задавам този въпрос. Извинете.

— Откъде знаеш, че се е наричала така?

— Познах гласа ѝ, когато се обади малко преди да заминете в отпуск.

Трябваше да очаквам, че Джина ще познае гласа на Хелън. Тя бе говорила два пъти с нея по телефона през първите дни след пристигането на Хелън в Рим и имаше необикновена памет за гласове.

Отидох до барчето.

— Искаш ли нещо за пиене, Джина? — попитах, докато се опитвах да успокоя гласа си.

— Едно кампари.

Извадих бутилка кампари и друга с шотландско уиски. Налях си го чисто, а за Джина приготвих кампари със сода.

Познавах Джина от четири години. Имаше моменти, в които си мислех, че съм влюбен в нея. Съвместната ни работа в продължение на много дни и в повечето случаи без други около нас беше предлагала съблазни. Поради тази именно опасност внимавах нашите отношения да си останат повече или по-малко делови.

Знаех много случаи с журналисти, работещи в Рим, които се бяха сблизили твърде много със секретарките си. Рано или късно момичетата или ставаха недисциплинирани, или дошлият на посещение голям шеф разбираше какво е станало и провинилите се си изпашаха. Затова строго се придържах към решението си да не прекрачвам границата с Джина. Никога не ѝ се натрапвах като мъж и все пак между нас имаше някаква близост, мълчалива и неогласена, която ме убеждаваше, че какъвто и спешен проблем да възникнеше, мога изцяло да разчитам на нея.

Докато приготвих питиетата, реших да ѝ разкажа цялата история, без да скрия нищо. Имах пълно доверие в правилността на оценките ѝ и като знаех в каква каша съм се забъркал, чувствах, че е крайно време да чуя едно безпристрастно мнение на друг човек.

— Ще ти стане ли неприятно, ако ти се изповядам? — попитах аз, като сяхах срещу нея. — Има много неща, които бих искал да споделя с някого.

— Ако бих могла с нещо да помогна...

Звънецът на входната врата прекъсна думите ѝ. Дълго се вирахме един в друг.

— Кой би могъл да бъде? — казах аз, като се изправях на крака.

— Може би портиерът иска да разбере кой е в апартамента — предположи Джина.

— Може.

Прекосих стаята и минах в коридора. Когато посегнах към топката на вратата, звънецът иззвъня повторно.

Отворих вратата.

На площадката стоеше лейтенант Карлоти, а зад него — и друг детектив.

— Добър вечер — поздрави Карлоти. — Мога ли да вляза?

[1] Ария на Марио Каварадоси от трето действие на операта „Тоска“ от Джакомо Пучини. — Б.пр. ↑

III

В момента, в който видях Карлоти на вратата, разбрах за пръв път как се чувства един престъпник, когато пред него ненадейно се появи полицията. Секунда и нещо останах неподвижен, загледан в лейтенанта. Сърцето ми сякаш пропусна няколко удара, а после запрепуска така бясно, че едва си поемах дъх. Дали Карлоти бе дошъл да ме арестува? Дали не беше открил по някакъв начин, че аз съм Шерард?

Джина се появи на прага на всекидневната.

— Добър вечер, лейтенанте — поздрави го тя. Спокойният ѝ, тих глас ми подейства успокояващо.

Карлоти ѝ кимна.

Отдръпнах се.

— Влезте, лейтенанте.

Карлоти пристъпи напред.

— Това е сержант Анони — каза той и кимна към колегата си, който го последва в коридора.

Въведох ги във всекидневната. Бях вече превъзмогнал първоначалния си шок, но все още бях доста неспокоен.

— Не очаквах да ме посетите, лейтенанте — казах аз. — Знаехте ли, че съм тук?

— Случайно минавах насам. Видях, че свети. Бях любопитен да узная кой може да е тук. И имах късмет. Защото исках да говоря с вас.

Анони, нисък и набит мъж, с плоско, безизразно лице, се облегна на стената до вратата. Като че ли не проявяваше интерес към това, което ставаше.

— Заповядайте, седнете — казах аз и посочих на Карлоти един стол. — Току-що пийнахме по чашка. Желаете ли и вие нещо?

— Не, благодаря.

Закрачи из стаята, пъхнал ръце в джобовете на дрехата си. Отиде до прозореца, погледна навън, после се обърна и ме приближи, след което седна до мен. Аз също седнах. Джина се настани върху облегалката на канапето.

— Научих, че сте взели тази сутрин от лейтенант Гранди камерата на синьорина Чалмърс — каза Карлоти.

Изненадан, аз отвърнах:

— Да, така е. Гранди ми каза, че тя повече не ви е нужна.

— Така мислех и аз, но като размислих, промених решението си. — Извади пакетче цигари и запали. Знаеше, че не бива да предлага на Джина и на мен от тези, които пушеше. — Реших, че съм проявил прибързаност с преценката, че камерата няма да ни трябва. Ще имате ли нещо против да ни я върнете?

— О, не. Ще ви я донеса утре сутринта. Това устройва ли ви?

— Тя не е ли тук?

— В моята квартира е.

— Удобно ли е да я вземем още сега?

— Ами, добре. — Запалих цигара и отпих глътка от питието си. Имах нужда от алкохол. — Какъв е този внезапен интерес към камерата, лейтенанте?

— Като размислих, реших, че е странно да няма филм в нея.

— Доста късничко сте стигнали до този извод, не мислите ли?

Той сви рамене.

— Отначало реших, че е възможно синьорината да е забравила да сложи филм в камерата, но после разговарях с един експерт. Като се има предвид, че индикаторът за изразходвания филм показваше три и половина метра, може да се заключи, че в нея е имало филм и че той е бил изваден. Не съм запознат с устройството на кинокамерите. А сега разбирам, че не е трябвало да я освобождавам толкова скоро.

— Е, не е пострадала от това. Ще я имате още тази вечер.

— Нямате ли идея кой би могъл да извади филма?

— Не, освен ако това не е направила самата синьорина.

— Филмът очевидно е бил изваден, без да се отвори филмовият процеп. А това означава, че той е бил изложен на светлината при изваждането му, с което фактически е бил унищожен. Синьорината едва ли би постъпила така.

— Предполагам, че сте прав. — Облегнах се назад в стола си. — Мислех, че с тази работа вече е приключено, лейтенанте. А сега, изглежда, имате съмнения.

— Съмненията ми бяха наложени от други — бе отговорът на Карлоти. — Синьорината е купила десет кутии с филми. Те липсват.

Филмът в камерата също липсва. Огледах днес сутринта този апартамент. Няма никакви лични книжа. Като се знае, че синьорината е престояла тук близо тринайсет седмици, изглежда странно да не е получавала, нито написала поне едно писмо, да не получи никакви сметки, да няма календар-бележник и записани телефонни номера. Освен, разбира се, ако някой вече е бил тук и е отнесъл всички тези нейни неща.

— Аз също забелязах — казах, като оставих чашата си на масата.
— Разбира се, самата Хелън Чалмърс би могла да изхвърли някои неща преди заминаването си.

— Възможно, но малко вероятно. Дошли сте тук сигурно, за да приключите с апартамента?

— Да. Чалмърс ми каза да се освободим от всички нейни вещи.

Карлоти се загледа в безупречно поддържаните си нокти, после ме погледна.

— Съжалявам, че ще наруша нарежданията, които са ви дадени, но трябва да ви помоля засега да оставите всичко както си е. Възнамерявам да запечатам апартамента до приключване на следствието.

Трябваше да се противопоставя на това, макар че бях съвсем наясно какво си мисли.

— Мога ли да зная съображенията за тази мярка, лейтенанте?

— Нека ги назовем рутинна практика — изрече кротко Карлоти.
— Възможно е след следствието да има и разследване.

— Но аз разбрах от Чалмърс, че съдия-следователят се е съгласил да издаде решение за смърт при злополука.

Карлоти се усмихна.

— Вярвам, че такова е било намерението му въз основа на съществуващите доказателства, но тъй като следствието няма да приключи по-рано от понеделник, възможно е да възникне нов доказателствен материал, който да промени положението.

— Чалмърс няма да е доволен.

— Жалко.

От тази констатация личеше, че вече не се бои от Чалмърс.

— Говорихте ли с шефа си? — попитах. — Ако не се лъжа, Чалмърс е разговарял и с него.

Карлоти отрони пепелта от цигарата в ръката си, после тръсна пепелта върху килима.

— Шефът ми е съгласен с мен. Все още е възможно смъртта на синьорината да е случайна, но липсващите филми, този американец, когото са видели в Соренто, и фактът, че в апартамента, в който се намираме сега, няма никакви лични документи, ме принуждава да заключа, че има основания за образуването на следствие. — Издуха дразнещия дробовите дим в лицето ми. — Има и нещо друго, което ме озадачава. Научих от банковия директор на синьорината, че е получавала седмична издръжка в размер на шейсет долара. При пристигането си в Рим тя е носела малък сандък и куфар. Навярно сте видели какво съдържат шкафовете и чекмеджетата в другата ѝ стая. Питам се откъде са дошли парите за закупуването на всичко това.

Личеше недвусмислено, че Карлоти вече е започнал да се рови в живота на Хелън, и си спомних уплашения поглед на Джун, когато ме помоли да не се ровя самият аз.

— Виждам, че сте изправен пред някои проблеми — изрекох колкото може по-нехайно.

— Няма да е зле да тръгнем за вашия апартамент и да приберем камерата — каза Карлоти и стана. — След което няма да се наложи отново да ви безпокоя.

— Окей. — Аз също станах. — Ела с нас, Джина. Ще вечеряме, като предадем камерата на лейтенанта.

— Ще бъдете ли така любезен да ми предоставите ключа от този апартамент? — попита Карлоти. — Ще ви го върна след няколко дни.

Дадох му ключа, а той го връчи на Анони.

Излязохме на площадката. Анони не дойде с нас. Остана в апартамента.

Когато тримата потеглихме с асансьора, Карлоти каза:

— Относно контролния номер на колата, за която питахте. Има ли нещо общо със синьорината?

— Казах ви: този човек едва не се блъсна в мен. Не искаше да спре. Мислех, че съм запомнил номера, но явно не съм успял.

Усетих погледа му, впит в лицето ми. Не казахме нищо повече, докато се качвахме в моята кола, после той рече:

— Може ли да ми дадете имената на някои приятели на синьорината?

— Съжалявам, не мога. Мисля, че вече ви казах: почти не се познавахме с нея.

— Но сте разговаряли?

Благият му тон ме накара да бъда нащрек.

— Естествено, обаче тя не ми каза нищо за живота си в Рим. В края на краищата е дъщеря на шефа и през ум не ми мина да я разпитвам.

— Водили ли сте я на вечеря в ресторанта при „Треви“ преди около четири седмици?

Сякаш някой ме удари жестоко под сърцето. Доколко бе осведомен този Карлоти? Някой трябва да ни е видял. Знаех, че не бива да си позволявам да го лъжа.

— Да, спомням си. Случайно я срещнах и тъй като отивах да вечерям, ѝ предложих да отидем заедно.

Настъпи пауза, след която Карлоти каза:

— Разбирам.

Навлязох с колата в улицата, на която живеех, и спрях пред отделния си вход.

В колата цареше напрегната атмосфера. Сърцето ми туптеше така оглушително, че се боях полицаят да не го чуе.

— И само този път ли сте излизали с нея?

Умът ми заработи трескаво. Бяхме ходили и два пъти на кино; бяхме и вечеряли два-три пъти заедно. За да спечеля време, казах:

— Какъв е този разпит?

Отворих вратата на колата и слязох. Карлоти ме последва и се озова на тротоара.

Търпеливо, но някак неуверено, той повтори въпроса си.

— Доколкото си спомням, друго няма. — Проврях глава в колата. — Няма да се бавя — казах на Джина. — Чакай ме тук, после ще вечеряме.

Карлоти ме последва по спираловидното стълбище. Тананикаше си тихо и усещах как очите му са впити в тила ми. Поех по коридора, който водеше право към входната врата на моя апартамент. Бях го преполовил, когато видях, че вратата е открената. Спрях като закован.

— Ха... и таз добра! — възкликнах.

— Затворихте ли вратата на излизане? — попита Карлоти, минавайки пред мен.

— Разбира се.

Достигнахме едновременно вратата.

— О, по дяволите! Прилича ми на взлом — казах аз и посочих разбитата брава на входната врата. Влязох в коридора на апартамента, но Карлоти ме дръпна назад.

— Ако обичате... нека аз вляза пръв — изрече кратко той и като пристъпи тихо, влезе в коридора, премина го с две бързи крачки и разтвори вратата на всекидневната. Следвах го по петите.

Всички лампи бяха запалени. Застанали на прага, ние се взирахме из стаята, из която сякаш беше вилнял ураган.

Всичко беше в безпорядък. Шкафовете зееха разтворени, два-три стола бяха преобърнати, всички чекмеджета на бюрото бяха извадени, а книгата ми се валяха разпръснати по пода.

Карлоти влезе бързо в спалнята ми. После чух как се втурна по коридора към банята.

Отидох до бюрото. Надникнах в най-долното чекмедже, където бях заключил камерата. Ключалката беше насилена и, разбира се, камерата липсваше.

СЕДМА ГЛАВА

I

Успях да се отърва от Карлоти и неговата тълпа детективи едва в единайсет и десет — те налетяха върху квартирата ми, посипаха всичко с прах за снемане на отпечатащи от пръсти, тикаха носове във всяко ъгълче и цепнатина, фотографираха разбитата врата и, с две думи, създадоха страхотна суматоха.

Бях слязъл долу при Джина, за да ѝ обясня положението и да ѝ кажа да не ме чака. Тя искаше да остане, но аз не ѝ позволих. Твърде бях напрегнат, за да си позволя нейното присъствие в добавка към полицията.

Тя каза, че ще ми се обади на сутринта, погледна ме загрижено, взе такси и си отиде.

Карлоти изслуша обяснението ми за камерата. Показах му къде я бях оставил и той разгледа разбитата ключалка на чекмеджето.

Не съм сигурен дали повярва на думите ми. Лицето му беше непроницаемо, но имах впечатлението, че с усилие поддържа присъщото си любезно спокойствие.

— Странно стечение на обстоятелствата, синьор Досън — отбеляза. — Камерата е била у вас само няколко часа, след което тук прониква с взлом крадец и я задига.

— Така ли? — изрекох саркастично аз. — Но той не само е задигнал камерата, а е отмъкнал и всичките ми дрехи, цигарите ми, напитките и парите. Аз не наричам такова нещо странно стечение на обстоятелствата.

Един от хората на Карлоти дойде до нас и измърмори, че няма други отпечатащи, освен моите.

Карлоти ме изгледа дълбокомислено, а после повдигна рамене.

— Ще трябва да докладвам на шефа си — каза.

— Ако щете, докладвайте и на самия президент — отвърнах аз. — Но първо ми върнете дрехите.

— Липсата на камерата е сериозно нещо, синьор.

— Не бих се тревожил толкова за камерата. Грешката си е изцяло ваша. Щом чак сега сте проумели колко е важна за вас, едва ли имате

някакво основание да ме упрекват, че е открадната. Гранди ми даде камерата, а аз подписах разписка за нея. Той ми каза, че нито вие, нито той се нуждаете повече от нея. Затова не ме гледайте така, сякаш съм инсценирал тази кражба само за да ви вкарам в беля.

Карлоти ме посъветва да не се гневя заради подобна неприятност.

— Окей, но аз не се гневя. Ще ви помоля обаче да отстраните момчетата си оттук, за да мога да почистя и си приготвя вечеря.

Необходим им беше още половин час, за да се убедят, че крадецът не е оставил никакви следи, след което най-после неохотно си тръгнаха.

Карлоти остана малко след тях.

— Ситуацията е затруднителна — каза той, спрял на вратата. — Не е трябвало да ви се дава камерата.

— Зная. Напълно го съзнавам. Сърцето ми се къса от съчувствие към вас, но аз получих камерата и ви дадох разписката за получаването ѝ. Не можете да ме вините за случилото се. Съжалявам, но нямам намерение да прекарвам безсънна нощ заради това.

Той понечи да каже нещо, но премисли, сви рамене и си отиде.

В главата ми възникна смътно мисълта, че той като нищо би могъл да ме обвини, че аз съм инсценирал кражбата, с цел да му попреча да се добере до камерата.

Не се заблуждавах. Бях убеден, че макар повечето ми дрехи, цигари, три бутилки уиски и няколко хиляди лири да липсваха, крадецът бе проникнал с взлом с единствената цел да вземе камерата.

Поразмислих, докато разчиствах набързо бъркотията в спалнята си и във всекидневната. Смътно си спомнях как изглеждаше широкоплещестият нашественик, когото видях да се прокрадва около вилата в Соренто. Бях готов да се обзаложа, че той е идвал тук и е откраднал камерата.

Току-що бях завършил привеждането в ред на всекидневната, когато на входната врата се позвъни.

Отидох да отворя с мисълта, че Карлоти се връща да ми зададе още въпроси. Издърпах резето и отворих. Отвън стоеше Джак Максвел.

— Здравей — поздрави той. — Чух, че си бил обран.

— Да. Влизай.

Погледна с нездраво любопитство разбитата брава и ме последва във всекидневната.

— Големи ли са загубите?

— Липсват най-обикновени неща. Аз съм застрахован... така че не ме е грижа. — Отидох до шкафчето за спиртни напитки. — Искаш ли да пийнеш?

— Няма да възразя срещу едно бренди. — Отпусна се в един стол. — Доволен ли беше старият от начина, по който отразих случилото се с Хелън?

— Изглежда. Срећна ли сериозни трудности?

— Неколцина от момчетата започнаха да ми задават хитри въпроси, но аз им казах по-добре да се обърнат към Чалмърс. А те ми отговориха, че предпочитат да целунат болен от едра шарка. Нашият, изглежда, е сред най-обичаните хора в света. — Пое брендито, което му подадох. — Той замина ли или още е тук?

— Замина със самолета в три и четирийсет от Неапол. — Направих си хайбол^[1]. — Спри за малко с тези въпроси. Искам да хапна. Не съм слагал залък от обяд.

— Добре. Дай да излезем, ще те черпя.

— Много е късно вече. — Вдигнах слушалката на телефона и се обадох долу на портиера. Казах му да ми вземе един пилешки сандвич и да ми го донесе пронто^[2].

— Е, разказвай — рече Максуел, като затворих телефона. — Откри ли какво е правила тя на онова място сам-сама? Как е загинала?

Внимавах какво ще му кажа. Споменах, че изглежда има замесен мъж, че полицията не е напълно убедена в случайната смърт на Хелън и че Чалмърс ми е наредил да се навъртам тук и да следя за интересите му. Не споделих с Максуел какво ми беше казала Джун, нито че Хелън е била бременна.

Той седеше заслушан и отпиваше от брендито.

— Значи не заминаваш веднага за Щатите?

— Засега не.

— Казах ти, че старият кучи син ще иска разследване, нали? Е, слава богу, че не съм замесен в това.

Подчертах, че е щастливец.

— Полицията от какво се притеснява? Защо не иска да приеме версията за случайна смърт?

— Карлоти обича загадките. Той винаги прави от мухата слон.

— Чалмърс смята ли, че това е нещастен случай?

— Той е непредубеден.

— А ти?

— Не бих могъл да кажа.

— Това момиче беше обиграна малка кучка. Не мислиш ли, че нейният приятел я е бутнал от скалата?

— Дано не е. Чалмърс би се радвал на такава постановка.

— Сто на сто има замесен мъж, Ед. Тя не би наела вила в Соренто, ако не е възнамерявала да живее там с някой мъж. Имаш ли представа кой би могъл да бъде?

— Никаква, но това е без значение, Джак. Каж ми нещо друго: коя е Джун Чалмърс?

Той се изненада от въпроса ми, а после се ухили.

— Чудно парче, нали? Но не те съветвам да се опитваш при нея. Няма да те огрее.

— Нямам подобни намерения. Искам да зная коя е. Откъде е? Знаеш ли нещо за нея?

— Не много. Била е изпълнителка на сантиментални песнички за нещастна любов в едно от нощните заведения на Меноти.

Вцепених се. Отново Меноти.

— Оттам ли се познават с Хелън?

— Възможно е. Но те познавали ли са се по онова време?

— Тя ми каза, че познава Хелън от няколко години.

— Така ли? Не знаех. Чух Чалмърс да казва, че се е запознал с жена си на прием, хвърлил ѝ един поглед и се оженил за нея едва ли не още там. За нея това се оказало щастливо обстоятелство. Нощният бар, в който работела, бил затворен, след като очистили Меноти. С тази нейна фигура не ѝ прилича да пее за дребни пари.

Нощният портиер прекъсна разговора ни — донесе сандвича.

Максуел стана.

— Е, храната ти пристигна. Тръгвам. Кога приключва следствието на съдия-следователя?

— В понеделник.

— Ще ходиш долу на юг, нали?

— Предполагам.

— По-добре ти, отколкото аз. Е, довиждане. Ще се отбиеш ли утре сутрин в службата?

— Може. Но те оставям теб да отговаряш за всичко тук. Официално съм все още в отпуск.

— Желая ти весело прекарване — каза Максвел, ухили се и си отиде.

Седнах и задъвках сандвича. И както дъвчех, мислех напрегнато. Бях се надявал да намеря списък на телефонни номера или бележник с адреси сред книжката на Хелън, което би могло да ме насочи към нейните приятели. Ако е имала такъв списък, той е бил взет от някого. Единствената улика, открита от мен досега, беше телефонният номер на Карло. Познавах едно момиче, което работеше в римската телефонна централа. Беше спечелило веднъж конкурс за красота и аз писах за него. Едно нещо води към друго и за месец-два станахме повече от добри приятели. После го изгубих от очи. Реших да го потърся на сутринта и да го убедя да ми даде адреса на Карло.

Освен Карло кого още можех да имам предвид?

Зарових се в паметта си да си спомня нещо, което Хелън ми е казала по време на нашите срещи и което би могло да ме насочи. Едва когато бях вече решил да се откажа и да си легна, изведнъж си спомних, че тя веднъж спомена името на Джузепе Френци, политически коментатор на „Д’Италия дел пополо“, който беше и мой добър приятел.

Когато Френци не бе зает с коментарите си, се занимаваше с жени. Твърдеше, че само връзката с хубава жена има истински смисъл в живота. Като познавах Френци, бях почти сигурен, че двамата с Хелън са били много повече от обикновени приятели. Той имаше подход и ако трябваше да вярвам на Максвел, Хелън не е била момиче, което ще откаже на Френци.

Реших, че Френци би могъл да ме насочи нанякъде.

Погледнах ръчния си часовник. Показваше дващест минути преди полунощ: началото на деня за Френци, който никога не ставаше по-рано от единайсет сутринта и никога не си лягаше преди четири през нощта.

Вдигнах слушалката на телефона и набрах номера в жилището му. Имаше съвсем слаб шанс да го заваря вкъщи.

Но той веднага отговори.

— Ед? О, това е нещо — каза той. Гордееше се с американските си изрази. — Канех се да ти се обадя. Току-що прочетох новината за Хелън. Вярно ли е? Наистина ли е мъртва?

— Няма никакво съмнение. Искам да говоря с теб, Джузепе. Мога ли да намина?

— Разбира се. Ще те чакам.

— Идвам веднага — казах аз и затворих телефона.

Излязох от квартирата си и се втурнах по стълбите към мястото, където бях оставил линкълна.

Валеше дъжд, което се случва изведнъж, съвсем неочаквано в Рим. Пъхнах се в колата, пуснах чистачките и двигателя и дадох заден ход, за да излезе от паркинга.

Квартирата на Френци беше на виа „Клаудиа“, в сянката на Колизея. От моето жилище до неговото нямаше повече от шест минути път с кола.

Трафикът не беше интензивен и докато давах газ, зърнах с крайчеца на окото си как една кола, паркирана наблизо, изведнъж запали фарове, излезе на платното и пое след мен.

Когато мина през светлия кръг на една улична лампа, видях, че това е реното.

[1] Уиски с лед и сода във висока чаша. — Б.пр. ↑

[2] Веднага (ит.). — Б.пр. ↑

II

Аз рядко излизам от кожата си, но когато ми се случи, направо побеснявам. Като видях реното да тръгва подир мен, кръвта нахлу стремително в главата ми.

Реших да разбера кой е шофьорът и каква игра ми играе. Докато караше зад мен, идеята ми беше почти неосъществима. Трябва някак да го принудя да мине пред мен, после да го притисна до бордюра, да го принудя да спре и да го огледам. А ако се опита да грубиянства, бях в подходящо настроение да му фрасна един. Заобиколих Колизея с реното на петдесет метра след мен. Като достигнах един тъмен участък от пътя, ударих внезапно спирачки, възвих колата към бордюра и спрях.

Изненадан, шофьорът на реното нямаше възможност да спре. Колата профуча край мен. Беше много тъмно, за да видя дали кара мъж или жена. Веднага щом колата ме отмина, включих амбреажа и тръгнах след реното, като натиснах докрай педала на газта.

Шофьорът на реното, изглежда, се досети какви са намеренията ми. Реакцията му беше по-бърза, отколкото, очаквах. Той също даде газ и реното се понесе напред. То полетя като куршум по „Виа деи Фори империали“.

За миг ми се стори, че ще мога да го настигна. Предната ми броня беше само на педя от задната му броня и бях готов да завъртя волана и го ударя, но то започна да се откъсва от мен.

Сега се движехме со около сто и дващсет километра в час. Чух пронизителния, гневен писък на полицейска свирка, който отекна някъде зад мен. Видях отвъд препускащото рено да се мярка пиаца „Венеция“. Виждах бавния трафик напред и смелостта ми бе разколебана. Знаех, че не мога да нахълтам в площада с тази скорост, без да ударя някоя кола или да убия някого. Кракът ми натисна педала на спирачката и намалих.

Реното ми избяга надалеч. Клаксонът му нададе дълги, предупредителни сигнали и след това колата, фучейки, навлезе на площада, като за броени сантиметри не се удари в други две коли, и

принуди трета да поднесе и да спре. Само леко намалило бясната си скорост, реното с ревящ клаксон прелетя като вихър през площада и изчезна в мрака към река Тибър.

Чух отново писъка на полицейската свирка. Не ми се искаше да влизам в пререкания с представителите на закона и тъй като бях убеден, че се движа достатъчно бързо, за да не може никой полицаи да запише контролния ми номер при тази оскъдна светлина, завих по виа „Кавур“, намалих и поех по обиколен път обратно към Колизея.

Бях недоволен, че реното ми се изплъзна, но предпочитам то да ми избяга, отколкото да се опитвам да му съпернича в една такава луда надпревара. Имах поне утехата, че положително съм го стреснал.

Пристигнах пред партерното жилище на Френци, паркирах линкълна отпред и поех по стълбите към входната врата.

Френци отвори веднага при позвъняването.

— Влез — каза. — Радвам се отново да те видя.

Последвах го в елегантния му салон.

— Ще пиеш ли нещо? — попита той.

— Не, благодаря.

Седнах на облегалката на едно кресло и го погледнах.

Френци беше човек с крехко телосложение, под среден ръст, красив брюнет с интелигентни, пронизателни очи. Неизменно умното му лице сега бе сериозно и смръщено.

— Трябва да пиеш нещо, за да ми правиш компания — настоя той. — Пийни бренди.

— Добре.

Докато наливаше, добави:

— Лоша работа, Ед. В съобщението се казва само, че е паднала от скала. Знаеш ли някакви подробности? Какво е правила в Соренто?

— Била е там на почивка.

Той донесе напитките и като ми подаде моята, започна да се разхожда неспокойно из стаята.

— Достоверно ли е съобщението? — попита, без да поглежда към мен. — Искам да кажа, наистина ли е нещастен случай?

Това ме сепна.

— Откровено казано, има известни съмнения — казах. — Чалмърс мисли, че е убита.

Френци приведе рамене и се смръщи още повече.

— А полицията... какво мисли тя?

— Тя не е далеч от същата идея. Карлоти е натоварен със случая. Отпърво беше убеден, че е нещастен случай; сега променя убеждението си.

Френци ме погледна.

— Готов съм да се обзаложа, че е убийство — изрече тихо.

Запалих цигара и се отпуснах в един стол.

— Какво те кара да мислиш така, Джузепе?

— Рано или късно някой щеше да реши да се отърве от нея. Тя просто си търсеше белята.

— Какво знаеш за нея?

Той се поколеба, сетне се приближи и седна срещу мен.

— Ние с теб сме добри приятели, Ед. Нуждая се от съвета ти. Сам се готвех да ти се обадя, когато ти ме потърси. Можем ли да поговорим неофициално?

— Разбира се. Казвай.

— Срецнах я на един прием около пет дни след пристигането ѝ в Рим. Бях достатъчно глупав да се сближа с нея за четири-пет дни... по-точно нощи. — Той ме изгледа и сви рамене. — Знаеш как стават тези работи при мен. Тя беше красива, вълнуваща и притежаваше всичко, което би могъл да пожелае един мъж. Беше при това сама. Направих предложението си и тя го прие, но... — Той млъкна и смръщи лице.

— Но... какво?

— След като прекарахме четири нощи заедно, тя ми поиска пари. Облещих се насреща му.

— Искаш да кажеш, че ти е поискала пари назаем?

— А, не. Искаше пари за някакви услуги, които ѝ били вършени. Но най-печалното е, че сумата беше много голяма.

— Колко?

— Четири милиона лири.

— За бога! Трябва да е била луда! А ти какво направи? Присмя ли ѝ се?

— Тя говореше сериозно. Трудно успях да я убедя, че нямам такава сума. Последва много неприятна сцена. Тя ме заплаши, че ако каже на баща си, той ще ме съсипе. Ще ме уволни от вестника.

Усетих как мравки полазват по гърба ми.

— Чакай малко. Да не се опитваш да ми кажеш, че е опитала да те шантажира?

— Това е техническият термин, ако не се лъжа.

— Е, и какво стана?

— Направих компромис. Дадох ѝ комплект диамантени обици.

— Нали не се поддаде на шантажа, Джузепе?

Той повдигна рамене.

— Лесно е да критикуваш, но аз бях изпаднал в много затруднено положение. Чалмърс е достатъчно могъщ, за да ме отстрани от моя вестник. А аз си обичам работата. За нищо друго не ме бива. Зависеше какво ще каже тя за мен. Аз не се ползвам с особено добра слава по отношение на жените. Бях сигурен, че тя блъфира, но не бих могъл да си позволя да поема риска. Обиците ми струват трийсет и четири хиляди лири, затова предполагам, че доста евтино съм се отървал: много по-леко, отколкото един твой колега.

Бях се навел напред в стола и впил поглед в него.

— Какво искаш да кажеш?

— Че не съм бил единственият, разбира се. Имаше и друг журналист — американец, когото тя измами по същия начин. Няма значение кой е. По-късно си изяснихме кой какво е дал. Той се е простил с диамантена огърлица, за която бил похарчил повечето от спестяванията си. Тя явно се е била специализирала за работа с журналисти. Влиянието на баща ѝ се чувства най-добре в тази област.

Усетих как ми прилошава. Ако това, което Френци ми казваше, бе вярно, ставаше очевидно, че Хелън ми е била приготвила капан и че ако не беше паднала от скалата, аз също щях да бъда подложен на шантаж.

Разбрах и друго: че ако тези неща, които Френци ми довери, излязат наяве и полицията открие, че аз съм загадъчният мистър Шерард, щеше да лъсне и очевидният мотив за убийството ѝ. Полицията ще поддържа тезата, че Хелън се е опитала да ме шантажира; аз не съм бил в състояние да платя и за да запазя новата си служба, съм я бутнал от скалата.

Сега беше мой ред да тръгна да се разхождам из стаята. За щастие Френци не ме следеше с поглед. Остана си в стола, забил очи в тавана.

— Разбираш ли сега защо мисля, че би могла да бъде убита — продължи Френци. — Сигурно твърде често е прилагала този номер. Не мога да повярвам, че е била сама в Соренто. Сигурен съм, че е имало и мъж с нея. Ако е била убита, единственото, което трябва да направи полицията, е да го открие.

Не казах нищо.

— Как мислиш, че трябва да постъпя? Откак прочетох съобщението за смъртта ѝ, непрестанно си блъскам главата какво да правя. Да отида ли в полицията и да разкажа как се е опитала да ме шантажира? Ако полицията наистина е убедена, че Хелън е убита, това ще им даде мотив.

Вече бях превъзмогнал първия си шок. Върнах се до стола си и седнах.

— Трябва да бъдеш предпазлив — казах. — Ако Карлоти предаде думите ти на Чалмърс, опасността за теб си остава.

— Да, съзнавам го. — Допи брендите, стана и отново си напълни чашата. — Но мислиш ли, че трябва да го направя?

Поклатих отрицателно глава.

— Не мисля. Според мен трябва да изчакаш полицията да се убеди, че това е убийство. Не бива да се пъхаш сам в тази работа. Не е разумно. Трябва да изчакаш и да видиш как ще се развият нещата.

— Но да допуснем, че полицията установи, че сме били любовници. Ами ако си внуши, че понеже имам мотив, аз съм убил Хелън?

— О, не говори глупости, Джузепе! Можеш да докажеш, че не си бил изобщо в Соренто, когато е умряла, нали?

— Е, да. Бях си тук в Рим.

— Тогава, за бога, не ставай мелодраматичен.

Той сви рамене.

— Прав си. Значи според теб не трябва да казвам нищо на полицията?

— Засега недей. Чалмърс подозира, че има замесен мъж. В момента прилича на разярен бик. Ако излезеш наяве, той ще направи прибързания извод, че ти си мъжът и ще се нахвърли върху теб. Трябва да знаеш и фактите: Хелън е била бременна!

Чашата с бренди се изхлузи от ръката на Френци и падна на пода. Брендите направи малка локва върху килима. Френци ме беше

зяпнал с оцъкдени очи.

— Така ли? Кълна се, че не е от мен — каза той. — Господи! Сега съм безкрайно щастлив, че не отидох в полицията, преди да съм говорил с теб. — Вдигна чашата. — Виж какво направих! — Отиде в кухнята да вземе кърпа. Използвах отсъствието му да поразмисля. Ако Карлоти е убеден и успее да докаже, че Хелън е убита, знаех, че няма да пожали сили, за да открие митичния Шерард. Добре ли бях прикрил следите си?

Френци се върна и попи разлятото бренди. Приклепнал на пети, той всъщност гласно изрази мислите си, като каза:

— Карлоти е упорит като булдог. Не ми е известно досега да се е провалял, когато става дума за убийство. Той ще ме надуши, Ед!

Но можеше да надуши и мен.

— Ти имаш алиби, което той не може да пренебрегне, така че бъди спокоен — посъветвах го аз. — Чалмърс ми постави задачата да открия мъжа, който би могъл да е убиецът. Навярно можеш да ми помогнеш. Да не би да е онзи журналист американец, за когото ми разказа?

Френци поклати отрицателно глава.

— В никакъв случай. Говорих с него следобеда, когато тя е намерила смъртта си.

— Тогава кой друг би могъл да бъде? Имаш ли някаква идея?

— Не. Страхувам се, че не.

— Има един неин познат, чието собствено име е Карло. Познаваш ли човек с такова име?

Той помисли за миг, сетне поклати глава.

— Мисля, че не.

— Виждал ли си я с някой мъж?

Френци потърка челюстта си, като ме гледаше напрегнато.

— Видях я с теб.

Смразих се.

— Така ли? Къде?

— Излизахте заедно от едно кино.

— Чалмърс искаше да поддържам контакти с нея — обясних аз. — Излизали сме един-два пъти. Като изключиш мен, има ли някой друг, за когото можеш да си спомниш?

Знаех, че е много прозорлив, за да се подведе, че съм напълно нехаен в случая, но ми беше и много добър приятел, за да продължи да ме притеснява.

— Веднъж я срещнах в „Луиджи“ с един едър, тъмен мъж. Не знам кой беше.

— Колко едър?

— Направо грамаден: телосложението му беше на професионален боксьор.

Припомних си светкавично нашественика, когото бях видял във вилата. Той също беше внушително едър: и неговите рамене бяха като на професионален боксьор.

— Можеш ли да ми го опишеш?

— Почти съм сигурен, че беше италианец. Бих казал, че изглеждаше на около двайсет и пет, двайсет и шест години, тъмен, с груби черти, привлекателен, но някак животински, ако разбираш какво имам предвид. Имаше белег на дясната си буза: бяла, зигзагообразна ивица, която би могла да бъде от рана с нож.

— И нямаш представа кой е?

— Никаква, но може лесно да бъде разпознат от пръв поглед.

— Ясно. Друга идея?

Френци повдигна рамене.

— Това не е идея, Ед. Този е единственият мъж, като изключи теб, с когото съм я виждал, но можеш да бъдеш сигурен, че винаги се е движела с мъже. Бих искал да ти бъда по-полезен, но не мога.

Станах.

— Беше ми полезен — казах. — Виж сега какво: успокой се, не върши нищо и не казвай нищо. Ще се опитам да намеря този тип. Той може да е същият, когото търся. Ще те държа в течение. Ако Карлоти наистина се насочи към теб, знай, че имаш непоклатимо алиби. Помни това и престани да се тревожиш.

Френци се усмихна.

— Да, прав си. Разчитам на твоята преценка, Ед.

Отговорих, че съм длъжен да я направя, ръкувахме се за сбогом и се упътих към мястото, където бях паркирал линкълна.

Като се върнах в квартирата си, реших, че не съм изгубил напразно времето си. Имах чувството, че вече ми е известна причината за смъртта на Хелън в подножието на скалата. Тя не беше подходяща

за пред Чалмърс, но поне ми даваше улика: някой, както изтъкна Френци, не се е поддал на шантажа и Хелън е намерила смъртта си.

Следващата крачка очевидно бе да открия Карло.

III

Успях да се свържа с бившата си приятелка от римската телефонна централа едва в четири часа следобед на следващия ден.

Тя ми създаде обичайните спънки, които създава всяко изоставено момиче, когато проявиш наново интерес към него, и трябваше да вложа много търпение и такт, за да достигна до въпроса, който трябваше да ѝ задам.

Като разбра, че искам името и адреса на римски телефонен абонат, тя веднага каза, че това е в рязко противоречие с правилника, и ако ми направи такава услуга, ще си изгуби работата. След много излишни приказки, които почти ме влудиха, тя накрая намекна, че бихме могли да обсъдим въпроса, ако отидем на вечеря.

Казах, че ще я чакам в „Алфредо“ в осем часа, и затворих телефона. Знаех, че работата няма да се свърши само с гола вечеря, затова купих пудриера за седемнайсет хиляди лири, която изглеждаше много внушителна и би могла да струва три пъти повече. Щеше да послужи за добавка към вечерята, ако сътрапезничката ми реши да създава нови главоболия.

Не бях я виждал три години и не можах да я позная, когато влезе в „Алфредо“. Зачудих се как е възможно да е спечелила награда в конкурс за красота. Три години е срок, който може да накърни сериозно фигурата и размерите на всяка италианка, ако не пази диета, а това момиче явно не бе свикнало да контролира храната си, откакто бяхме престанали да се срещаме. Представляваше любопитна гледка.

След като побъбрихме, със заобикалки и препирни, и не преди да ѝ пъхна в ръцете пудриерата, тя накрая се съгласи да ми даде името и адреса на абоната на телефонния номер, който видях надраскан на стената във всекидневната на Хелън.

Обеща да ми се обади на другия ден сутринта.

Наложи се да чакам до единайсет и половина. Едва тогава ми позвъни. Но вече бях готов да я удуша.

В гласа ѝ прозвуча язвителна нотка, когато ми каза, че абонатът на този пост е жена.

— Окей, нека е жена — отвърнах аз. — Това не бива да те вълнува. Щеше неизбежно да бъде мъж или жена, нали? Едва ли ще е куче, надявам се.

— Няма нужда да ми крещиш — възрази ми тя. — Не съм длъжна да давам такава информация.

Преброих наум до пет, преди да се доверя отново на гласа си, след което казах:

— Виж какво, хайде дай ми номера. Нужен ми е по работа. Колко пъти трябва да ти го повтарям?

Тя каза, че абонатката живее във вила „Палестра“, виале „Паоло Веронезе“, и се казвала Майра Сети.

Записах името и адреса.

— Много благодаря — казах аз, загледан в надрасканото в бележника. — Сети. С-е-т-и? Така ли е?

Тя потвърди.

Щракна ми в главата.

Сети!

Спомних си, че нюйоркската полиция беше убедена, че Франк Сети, гангстер съперник на Меноти, беше отговорен за смъртта на Меноти. Тази Майра Сети беше ли свързана по някакъв начин с него — да е негова съпруга, сестра или дори дъщеря? Има ли някаква връзка между тази жена, убийството на Меноти, Франк Сети и Хелън?

Едва сега осъзнах, че бившата ми приятелка говори. Пискливият ѝ глас дразнеше болезнено тъпанчето на ухото ми, но аз изобщо не си давах труд да слушам какво ми казва.

Поставих слушалката върху вилката, а сърцето ми бумтеше от вълнение.

Сети!

Това навярно е уликата, която търсех. Спомних си думите на Максвел, който ми каза, че Хелън вероятно е била замесена в убийството на Меноти и че това е причината тя да дойде в Рим.

Ако Сети наистина е организиран убийството...

Реших, че си заслужава да хвърля едно око на вала „Палестра“.

Телефонът иззвъня. Бившата ми приятелка навярно искаше да знае защо съм ѝ затворил телефона.

Настаних се по-удобно в стола си и оставих телефона да звъни.

ΟΣΜΑ ΓΛΑΒΑ

I

Бях много зает през следващите два часа.

Знаех, че Чалмърс вече се намира в кабинета си в Ню Йорк и очаква с нетърпение да му се обадя. Трябваше този ден да измисля какво ще му поднеса като информация.

Обадих се на Международното бюро за издирване и поисках да ми изпратят най-добрия си служител. Наблегнах, че работата е поверителна и спешна. Отговориха, че ще ми изпратят техния синьор Сарти. После се обадих на Джим Матнос от Асошиейтед прес. Матнос е бил в Рим петнайсет години. Познаваше всеки, достоен да бъде отразен във вестник, а също и не малко хора, които не бяха обект на сензационна новина.

Казах му, че искам да си поговорим, когато е свободен.

— За теб, Ед, съм винаги свободен — отговори той. — Стига да ме почерпиш с един богат и скъп обяд, по време на който ще си поприказваме.

Погледнах часовника. Беше малко след дванайсет.

— Нека се срещнем в бар „Хари“ в един и трийсет — предложих.

— Отлично. Доскоро.

Нахвърлих няколко бележки в един тефтер и се поразмислих, опитвайки се да реша кое да съобщя и кое да премълча за Чалмърс. Безпокоеше ме предупреждението на жена му. Разбирах, че ако му предам цялата история, той няма да реагира благоприятно спрямо мен и все пак нямаше да бъде лесно да скрия доста неща от него. Още размишлявах какво да му кажа, когато отекна звънецът на входната врата.

Отворих и срещу мен изникна нисък, пълен италианец, вече на години, облечен в овехтял сив костюм и стъпил върху изтривалката на прага. Представи ми се като Бруно Сарти от Бюрото.

От пръв поглед Бруно Сарти не правеше впечатление. Не беше се обръснал тази сутрин; костюмът му беше мърляв, а под дясното му око

започваше да расте цирей. От него лъхаше ужасно на чесън и миризмата отрови въздуха в стаята.

Поканих го да влезе. Свали опърпаната си велурена шапка, разкри оплешивяваща глава, осеяна с пърхот, и влезе.

Седна на ръба на един стол с твърда облегалка, а през това време аз отидох до отворения прозорец и седнах на перваза. Чувствах необходимост да подишам чист въздух.

— Нужна ми е информация, при това бързо — казах му. — Няма значение колко ще струва. Ще бъда доволен, ако вашето Бюро за издирване включи в работата толкова хора, колкото сметне за необходимо.

Черните му, кръвясали очи се поотвориха и той разкри няколко златни зъба, което според него бе усмивка. На мен това по-скоро ми приличаше на спазма, която се изписва на лицето, когато той внезапно усети болка в стомаха.

— Информацията, която ми е нужна, и фактът, че съм ваш клиент, трябва да се пази в пълна тайна — продължих аз. — Трябва да знаете също, че и полицията разследва случая и да внимавате да не засегнете честолубието й.

Така наречената му усмивка се стопи и клепачите му се притвориха.

— Ние сме добри приятели с полицията — рече той. — Не бихме искали да вършим нещо, което ще ги раздразни.

— Няма да се наложи — уверих го аз. — Ето какво искам: да откриете кои са били приятелите на една млада американка, пребивавала в Рим през последните четиринайсет седмици. Тя се казва Хелън Чалмърс. Мога да ви дам нейни снимки. Била е в хотел „Екселсиор“ четири дни и после се е преместила в частен апартамент. — Дадох му снимките, които Джина ми беше осигурила от нашите архиви, както и адреса на апартамента на Хелън. — Имала е много приятели мъже. Искам всички техни имена и къде мога да ги намеря. Искам да зная и какво е вършила по време на престоя си в Рим.

— Синьорината почина при нещастен случай в Соренто, нали? — попита Сarti и ме погледна. — Тя е дъщерята на синьор Шъруин Чалмърс, собственик на американски вестник?

Въпреки непривлекателната си външност, той поне изглеждаше добре осведомен.

— Да — потвърдих аз.

Златните зъби пробляснаха. Очевидно в този момент той си представи колко пари ще спечели и това го изпълни с радост. Извади бележник и късче молив и си записа нещо.

— Ще започна незабавно, синьор — обяви.

— Това е първата ви задача. Искам също да установите кой притежава тъмнозелено рено с този регистрационен номер.

Подадох му късче хартия, на което бях надраскал номера на реното.

— От полицията ме уведомиха, че такъв номер няма регистриран. Единствената ви надежда е да следите за колата и ако я забележите, или да я проследите, или да огледате шофьора.

Той си записа още нещо, а после затвори бележника. Вдигна глава и попита:

— Смъртта на синьорината, изглежда, не е била случайна, синьор?

— Не знаем. Не бива да си блъскате главата за това. Дайте ми бързо исканата информация и оставете полицията да се занимава с останалото. — Станах. — Обадете ми се тук веднага щом имате нещо. Не изчаквайте, за да ми дадете писмен доклад. Искам тази работа да се свърши бързо.

Той каза, че ще положи максимум усилия, намекна, че бих могъл да заплатя обичайния предварителен хонорар от седемнайсет хиляди лири, взе чека, който му попълних и подписах, увери ме, че скоро ще има какво да ми съобщи, кимна за сбогом и напусна апартамента.

Отворих още един прозорец, след което и аз напуснах апартамента, за да отида на срещата си с Матюс.

Заварих го да пие уиски с лед в бар „Хари“. Висок, слаб, с остри черти мъж със сиви, спокойни очи, нос извит като клюн и издадена челюст.

Изпихме по две питиета, след което минахме в ресторанта. Започнахме менюто си с ботарга^[1], последвано от поло ин падела, което представлява пилешко, нарязано и сготвено с шунка, чесън, майоран, домати и вино. Говорихме за най-различни неща и харесахме храната. Едва когато стигнахме до прочутото римско сирене „рикота“, поръсено с канела, преминах на деловата част.

— Искам от теб някои сведения, Джим — казах.

Той се ухили.

— Не съм чак такъв глупак, та да си мисля, че ме каниш на обяд само от обич към мен — отвърна. — Казвай, какво има?

— Говори ли ти нещо името Майра Сети?

Той незабавно реагира. Доволното, спокойно изражение на лицето му изчезна. Очите станаха напрегнати.

— Охо! — възкликна. — Виж ти интересна работа! Защо питаш?

— Извинявай, Джим, но не мога да ти кажа причината. Коя е тя?

— Дъщерята на Франк Сети, разбира се. Би трябвало да знаеш.

— На онзи гангстер?

— О, стига си се чудил, не си чак толкова зелен.

— Не ми продавай фасони. Зная нещо за Сети, но не много. Къде е той сега?

— Самият аз бих искал да зная. Трябва да е някъде тук, в Италия, но нямам представа къде се е сврял, а и полицията не знае. Напусна преди около три месеца Ню Йорк. Пристигнал е с кораб в Неапол и се е регистрирал в полицията, давайки за свой адрес хотел „Везувий“. А после изчезнал и полицията до днес не е успяла да го открие. Единствено с положителност се знае, че не е напуснал Италия, но къде е отишъл, не е известно никому.

— Дори и дъщеря му ли не знае?

— Тя навярно знае, но не говори за това. Имах разговор с нея. Живее в Рим от пет години и твърди, че баща ѝ не поддържа контакти с нея. Дори не ѝ бил писал.

— Кажи ми нещо за Сети, Джим.

Матюс отпусна гръб в стола.

— Би ли ми поръчал едно бренди? Ще бъде жалко, да не завърша този хубав обяд, както подобава.

Дадох знак на сервитьора, поръчах два големи коняка и когато той ги донесе, предложих на Матюс пура, която пазех за такъв случай.

Той я разгледа със съмнение, отхапа края и я запали. Загледахме я с вълнение как гори. Като се убеди, че не съм му пробутал някакъв боклук, Матюс каза:

— Не зная много повече от това, което ти знаеш за Сети. Беше шеф на профсъюза на пекарите и сервитьорите. Той е опасен и жесток убиец, който не се спира пред нищо за постигането на целта си. Двамата с Меноти бяха заклеті врагове, всеки от тях искаше да е

начело. Навярно знаеш, че Меноти държеше товар хероин, укрит в апартамента на Сети. После уведоми полицейския отдел за борба с наркотрафика, който нахълта там, иззе товара и арестува Сети. Но работата се оказа ялова и адвокатът на Сети без особени усилия обори аргументите по обвинението, предявено от федералния прокурор на окръга. Сети бе обявен за невинен, обаче в печата се вдигна такъв вой срещу него, че той впоследствие бе обявен за нежелан чужденец и депортиран. Не се е отказвал от италианското си гражданство, затова италианските власти не можеха да му попречат да се установи тук. Напрягаха мозъци как да се отърват от него под благовиден предлог, но ето че той изчезна.

— Чувал съм, че според полицията той е организиран убийството на Меноти.

— Това е в известна степен основателно. Преди да напусне Щатите, той предупреди Меноти, че ще го очисти. Два месеца по-късно Меноти бе убит. Можеш да бъдеш напълно сигурен, че това е работа на Сети.

— Как е могло да стане? Меноти не е ли погледнал сериозно на заплахата?

— Съвсем сериозно е погледнал. Не е правил крачка, без да го придружава група от неговите гангстери, но убиецът на Сети накрая го спипал. Меноти допуснал фатална грешка. Ходел всяка седмица в един апартамент и оставал да преспи при приятелката си. Смятал, че там е в безопасност. Отивал с охрана от своите момчета, те претърсвали апартамента. Изчаквали да дойде момичето, после Меноти ги освобождавал и се заключвал вътре, а те си отивали. На сутринта идвали и съпровождали Меноти до дома му. През фаталната нощ пак извършили обичайната процедура, но когато на следващата сутрин отишли да приберат Меноти, намерили вратата отворена, а Меноти — мъртъв.

— А момичето? Кое е било то?

Матюс повдигна рамене.

— Никой не знае. Когато момчетата на Меноти го намерили убит, от момичето нямало и следа и никой не го е виждал оттогава. Приятелката на Меноти не живеела в този апартамент. Тя само чакала там Меноти да дойде с момчетата си. Никой от охраната му не я бил виждал в лице. Когато претърсвали апартамента, тя стояла с гръб към

тях и гледала през прозореца. Единствено знаели за нея, че е руса и с хубава фигура. Полицията не успя да я открие. Наложил се мнението, че е пуснала убиеца вътре, защото вратата не била разбита. Смятам, че е съвсем ясно: тя е продала Меноти.

Замислих се за миг над думите му, после попитах:

— Познаваш ли един едър, широкоплещест италианец с бял, зигзагообразен белег на лицето, чието собствено име е Карло.

Матюс поклати отрицателно глава.

— За пръв път чувам за него. Каква е ролята му?

— Не зная, но искам да установя. Ако попаднеш на нещо Джим, ще ме уведомиш ли?

— Разбира се. — Отръска пепелта от пурата. — Какъв е този твой внезапен интерес към Сети?

— Точно сега не мога да ти отговоря, но ако се добера до нещо, което да можеш да използваш, ще те уведомя. Съжалявам, но повече не мога да си позволя да кажа на този етап.

Матюс направи кисела физиономия.

— Не ми допадат хората, които имат тайни от мен — рече той и повдигна рамене. — Е, окей, в края на краищата обядът не беше лош. — Отдръпна стола си. — Ако ти нямаш работа днес следобед, аз имам. Нещо друго искаш ли да знаеш, преди да съм тръгнал за моята каторга?

— Не се сещам, но ако ми хрумне нещо, ще ти звънна.

— Добра идея. Не се плаши да присвояваш моите идеи. — Стана от стола. — Случайно да знаеш къде се крие Сети?

— Ако знаех, щях да ти кажа.

Той поклати тъжно глава.

— Ясно. Колкото аз ще кажа на жена си, че секретарката ми има гърди като на Джейн Ръсел. Е, довиждане, щедри човече! Ако не те видя дотогава, ще дойда на погребението ти.

Изпратих го с поглед, а през следващите десет минути прехвърлях в ума си това, което той ми каза. Не бях научил много, но сведенията си струваха парите, пожертвани за обяда.

[1] Хайвер от кефал (ит.). — Б.пр. ↑

II

Докато се прибрах в квартирата, успях да набележа мислено какво ще съобщя на Чалмърс. Най-добрият ми план, казах си аз, поне за момента, е уклончивостта, и то колкото може по-пълна. Защото тази история имаше аспекти, които трябваше да разследвам, преди да мога изобщо да помисля да дам на Чалмърс какъвто и да било проблясък на истината.

Оставих линкълна пред къщата и бързо изкачих стълбището към апартамента си. Като прекосяха коридора, видях някакъв мъж да се навърта пред входната ми врата.

Сърцето ми замря, когато разпознах ниската, широкоплещеста фигура на лейтенант Карлоти.

Дочул стъпките ми, той ми отправи дълъг, изпитателен поглед, който трябваше да ме смути, и наистина успя.

— Здравейте, лейтенанте, дано не ме чакате отдавна — изрекох аз, опитвайки се да изглеждам жизнерадостен.

— Току-що дойдох — отговори той. — Искам да ви питам за нещо.

Извадих ключа си, отворих вратата и се отстраних.

— Заповядайте.

Той влезе във всекидневната така, както собственик на погребално бюро пристъпва в стаята на мъртвец. Застана с гръб към прозореца, така че, ако съм с лице към него, светлината да пада върху лицето ми.

Не ми се искаше да му давам тази възможност, затова отидох при бюрото, поставено в един тъмен ъгъл, и седнах върху него, с което принудих лейтенанта да се обърне с лице към мен.

— Какво ви смущава, лейтенанте? — попитах аз, като запалих цигара и се опитах да изглеждам спокоен.

Той се озърна наоколо, намери стол в една линия с мен и седна.

— Съжалявам, но вече не е възможно да внушаваме на съдия-следователя от Неапол, че смъртта на синьорина Чалмърс е била

случайна — каза той. — Има няколко подозрителни пункта. Възнамеряваме да направим пълно разследване.

Запазих на лицето си маска на безизразност.

— И какво следва от това? — рекох аз, като срещнах хладния му, пронизателен поглед.

— Синьорината е имала много приятели — каза той. — Установихме, че е раздавала свободно и щедро ласките си.

— Много тактично се изразихте, лейтенанте. Искате да кажете, че е водила неморален живот?

Той кимна.

— Така излиза.

— Но Чалмърс няма да хареса този извод. Сигурен ли сте във вашите факти?

Той се раздвижи притеснено.

— Естествено. За нас е повече от вероятно, че е убита от някой свой приятел. Сега ще има разследване на убийство. Вече събрах имената на мъже, с които тя се е познавала. И вашето име е сред тях.

— Намеквате ли с това, че съм имал неморални отношения с нея? — попитах аз и си наложих да срещна погледа му. — Защото в такъв случай ще имам изключителното удоволствие да заведа дело срещу вас.

— Не правя никакви намеци, синьор. Вие сте я познавали. Опитвам се да изясня положението. Драговошно приемате факта, че мъж, с когото тя се е познавала, я е убил. И може би ще бъдете така добър да ми помогнете. Ще имате ли любезността да ми кажете къде сте били в деня на смъртта ѝ?

Очаквах да ми зададат този въпрос, както ми изглеждаше, много, много отдавна.

— Смятате, че аз съм я убил? — попитах с глас, който едва ли приличаше на моя.

— Не, не смятам. Правя списък на мъжете, които са я познавали. Срещу името на всеки от тях отбелязвам местонахождението на този мъж по време на смъртта ѝ. По този начин ще си спестя много време. Ще трябва да разследвам само онези от тях, които не могат да докажат къде са се намирили по времето, когато е била убита.

— Разбирам — поех дълбоко и бавно дъх. — Искате да знаете къде съм бил преди четири дни?

— Ако обичате, кажете.

— Няма да е трудно. То беше денят, в който започна отпуската ми. Възнамерявах да отида във Венеция. Пропуснах да си резервирам стая и като разбрах, че съм много закъснял да го направя, останах тук да работя върху романа си. На другата сутрин...

— Не се интересувам какво сте правили на другата сутрин — отбеляза Карлоти. — Искам само да зная какво сте правили на двацет и девети.

— Окей. Бях си тук, в Рим, и работех над романа си. Работих целия следобед и вечерта до три часа след полунощ. Не съм излизал от квартирата си.

Той погледна към лъснатите си до блясък обувки.

— Някой да ви се е обаждал през това време? — попита с надежда.

— Никой. Всички смятаха, че съм във Венеция.

— А някой да ви е телефонираше?

— Никой, поради същата причина.

— Разбирам.

Настъпи дълга, неловка пауза, по време на която той гледаше в обувките си. После изведнъж вдигна глава. Срещата с очите му напомняше горелка, насочена в лицето ми.

— Е, благодаря, синьор — каза той и стана. — Случаят е сложен. Единствено чрез събиране на сведения и отговори ще можем евентуално да достигнем до истината. Извинете, ако съм ви отнел твърде много време.

— Няма нищо — отговорих аз и усетих, че ръцете ми са лепкави, а устата ми суха.

— Ако реша, че можете да ми помогнете с нещо, отново ще ви се обадя. — И тръгна към вратата. После се спря и ме погледна. — Има ли нещо, което бихте искали да добавите? Нещо, убегнало от паметта ви, което би могло да ми бъде в помощ?

— Паметта ми не е толкова несигурна.

Той се взря в мен.

— Не мисля, че трябва да се отнасяте към тази работа лекомислено, синьор. Това е в края на краищата разследване на убийство. Понапрегнете паметта си. Може да се сетите за нещо.

— Непременно. Ако изровя нещо, ще ви се обадя.

— Ще се радвам в такъв случай.

Кимна и като отвори вратата, мина в коридора. Чувствах се така разстроен, че не се реших да го съпроводя до входната врата. Той сам се озова до нея. Когато чух тя да се затваря зад него, загасих цигарата, станах и отидох до прозореца.

Загледах се в колите, които кръжаха около Форума. Няколко тъмни облака бавно припълзяваха иззад строгия силует на Колизея: сигурен признак, че нощта ще бъде дъждовна. Видях как Карлоти се качи в полицейската кола и замина.

Останах неподвижен, изпълнен с тревога. Би трябвало да зная, че на Карлоти няма да му убегне значението на липсващите филми. Това обстоятелство не бих могъл да скрия и от Чалмърс.

Изпълних се с решителност да действувам бързо. Трябваше да открия този тайнствен мъж Х, преди Карлоти да е открил мен. Аз не го подценявах. Той вече беше стигнал твърде близо до мен, за да си позволя да бъде спокоен.

Телефонът ме откъсна от напрегнатите мисли. Вдигнах слушалката. Беше Джина.

— Каза, че ще ми се обадиш вчера — рече тя. — Чаках те цял ден. Какво става, Ед?

Умът ми заработи трескаво. Вече не можех да споделя тревогите си с нея, след като Карлоти ме уведоми, че става дума за убийство. Ще трябва да се съгласи да стане съучастница, ако знае, че аз съм Дъглас Шерард.

— В момента съм затънал до гуша в работа — обясних й аз. — Готвя се да излизам. Дай ми два-три дена време и непременно ще ти се обадя.

— Но, Ед... какво беше онова, което искаше да ми кажеш? Не можем ли да се срещнем тази вечер?

— Съжалявам, Джина, но тази вечер не може. Не мога да отложам работата. Ще ти се обадя след някой и друг ден. Засега довиждане. — И затворих телефона.

Изчаках един миг, сетне поръчах разговор с Ню Йорк. Телефонистката ми каза, че ще трябва да чакам два часа.

Не ми оставаше друго, освен да седя и премисля сведенията, които получих от Матюс, и да осъзная трезво заплахата, която се очертаваше за мен от страна на Карлоти. След малко се отегчих от

своето самозаплашване и включих радиото. Мария Менегини Калас изнасяше рецитал от арии на Пучини. Дълбокият ѝ, вълнуващ глас ме отвлече от неприятностите за цял час. Тя бе достигнала средата на „Сола пердута, абандоната“^[1], която ме накара да настръхна, когато телефонът иззвъня и трябваше да изключа радиото.

Само след две минути прозвуча гласът на Чалмърс.

— Какво научи?

Дори от това разстояние усетих стоманата в гласа му.

— При мен току-що беше Карлоти — казах аз. — Решил е, че случаят прилича на убийство, и щял да каже същото на съдия-следователя.

Настъпи пауза, после Чалмърс рече:

— Как е стигнал до този извод?

Казах му за камерата и за липсващите филми. Казах му и как съм получил камерата, как съм намерил в нея късчета филм и как тя ми бе открадната, преди да успея да я върна на полицията.

Новината като че ли го смая, защото, когато заговори отново, изглеждаше разколебан.

— Какво смяташ да предприемеш, Досън?

— Опитвам се да съставя списък на приятелите на Хелън — отговорих аз и му съобщих, че съм ангажирал участието на едно бюро за издирване. — Карлоти действа в същата насока. Той, изглежда, мисли, че дъщеря ви е имала много приятели мъже.

— Ако се опитва да забърка скандал около момичето, ще го отуча завинаги от навика му! — изръмжа Чалмърс. — Дръж връзка с мен. Искам да зная какво вършиш... разбираш ли?

Казах, че разбирам.

— И говори с онзи съдия-следовател. Той ми обеща да уреди въпроса с бременността. Не искам да излезе наяве. Дръж се строго с него, Досън. Заплаши го дори!

— Ако това се окаже убийство, мистър Чалмърс — казах аз, — не можем нищо да направим срещу решението на съдия-следователя.

— Не ми казвай какво не можем да направим! — изкрещя той. — Говори с онзи мръсник съдията. Обади ми се утре пак по същото време.

Казах, че ще се обадя и затворих телефона.

Поисках да ме свържат със съдия-следователя Малети. Когато той се обади, му казах, че съм говорил с Чалмърс, който е проявил голямо нетърпение да се убеди, че въпросите, по които е говорил с него, ще бъдат уредени. Малети беше мазен и мек като памук. Ако не се очертаят нови доказателства, синьор Чалмърс не бивало да се безпокои.

— Ще се безпокоите вие, ако решението ви е неприемливо за него! — казах аз и тръснах слушалката върху вилката.

Беше се мръкнало и дъждът струеше по прозорците.

„Време е“ — реших аз, когато влязох в спалнята, за да си взема мушамата за дъжд и отида да посетя вила „Палестра“.

[1] „Изгубена съм, изоставена“ (ит.). — Б.пр. ↑

III

Оставих колата си на паркинга при стадиона и тръгнах пеша по виале „Паоло Веронезе“, докато достигнах двойна порта от ковано желязо, вградена във висока два метра и половина каменна стена, която ограждаше градината с площ около половин декар, сред която се намираше вила „Палестра“.

В момента валеше силно и дългата улица бе пуста. Отворих една от вратите и навлязох в тъмна алея за коли, заслонена от кипариси и разцъфнали храсти.

Пристъпвах тихо по алеята, присвил рамене под дъжда. Като изминах петдесет метра по алеята, стигнах до един завой, зад който зърнах самата вила — малка двуетажна сграда с надвиснал флорентински покрив, с бяла мазилка на външните стени и големи прозорци.

Вилата тънеше в мрак, с изключение на една от стаите на долния етаж, където светеше.

Грижливо поддържаните морави около вилата не ми предлагаха прикритие. Придвижих се по края на градината, като се придържах близо до храстите, докато се озовах срещу прозореца на осветената стая. Завесите не бяха придърпани, така че можех да надникна в нея — стаята беше само на около двайсет метра от мястото, където се намирах.

Мебелировката беше модерна, стаята — просторна. Виждах някаква млада жена, застанала до маса, да рови усърдно в черна вечерна чанта.

Реших, че това е Майра Сети, и се вгледах внимателно в нея. Тя си заслужаваше да бъде гледана. Около двайсет и пет, двайсет и шест годишна, височка, с кестеняви коси, които стигаха до раменете ѝ. Беше с бяла вечерна рокля, която прилепваше безупречно към тялото ѝ, а малко под ханша се раздипляше във водопад от тюл и лъскави пайети.

След като си подреди чантата, взе наметалото от норка и го метна небрежно върху раменете си. После се спря да си запали цигара, прекоси стаята, угаси светлините и ме остави да гледам в

пространството зад тъмното стъкло, в което се отразяваха бързите дъждовни облаци и заострените върхове на кипарисите.

Зачаках.

След минута и нещо видях входната врата да се отваря и младата жена излезе, сгушила се под голям чадър.

Изтича по пътеката към гаража. Лумна светлина, когато тя отвори двукрилата му врата. Там съзрях двуцветен кадилак в бяло и бутилково зелено, голям почти колкото трамвай. Непознатата се качи в колата, като остави чадъра опрян на стената. Чух как двигателят заработи и колата потегли, като мина на десет метра от мястото, където бях приклепнал. Фаровете на кадилака озариха в бяло дъжда, тревата и храстите.

Останах на мястото си заслушан. Чух как кадилакът спря на края на алеята, настъпи дълга пауза, докато жената отваряше пътните врати, после отекна затръшването на вратата на автомобила, а звукът от форсирането на двигателя ми подсказа, че тя вече е потеглила.

Стоях неподвижен, загледан в тъмната вила. Не шавнах в продължение на няколко минути. Не се появи светлина. Реших, че е безопасно да опитам. Вдигнах яката си да ме запази от дъжда. Обиколих вилата. В никоя от стаите не се виждаше светлина. Намерих един незатворен прозорец на партерния етаж. Бутнах го да се разтвори по-широко, извадих фенерчето, което бях взел, и огледах обстановката вътре. Оказа се, че е малка, луксозно обзаведена кухня. Приплъзнах се над двойния умивалник и безшумно стъпих на пода, покрит с плочки. Затворих прозореца, тихо излязох от кухнята и по един коридор се озовах в преддверието.

Вита стълба вляво водеше към стаите на горния етаж. Изкачих я до площадката и огледах четирите врати срещу мен. Натиснах дръжката на най-дясната, отворих и надникнах вътре. Това беше очевидно стаята на Майра. Имаше легло-диван с кървавочервена кувертюра. Стените бяха облечени в сив сатен на баклави. Мебелировката бе сребриста. Килимът — отново в кървавочервено. Страхотна стая.

Колкото и да душех, не успях да открия нищо интересно за мен. На тоалетната масичка имаше кутия с бижута. Съдържанието ѝ би изпълнило със слюнка устата и на най-хладнокръвния крадец, но аз останах невъзмутим при вида ѝ. Тази кутия обаче ми подсказа, че

притежателката ѝ разполага с много пари за харчене или че разполага с цяла армия безумно влюбени в нея поклонници, които я засипват с подобни дрънкулки.

Едва когато дойде ред на последната стая, която приличаше на спалня за гости, попаднах на онова, за което смътно се питах дали няма да открия тук.

До стената имаше два куфара. Единият лежеше на широката си страна, отворен. В него бяха трите мои най-хубави костюми, три бутилки от любимото ми уиски и сребърната ми табакера за цигари. Дълго стоях и се вирах в куфара, а лъчът на фенерчето играеше несигурно в ръката ми. После коленичих и отворих и другия куфар. Той също беше пълен с вещи, откраднати от апартамента ми: всичко, с изключение на камерата на Хелън.

Преди да успея да осъзная значението на това откритие, дочух отдолу звук, който ме накара да подскоча от уплаха.

Такъв звук чува ловец сред африканската джунгла, дебнеш някое кротко животинче, когато внезапно усети приближаването на разбеснял се слон.

Настъпилият смут в тази тиха, тъмна вила се равняваше на земетресение.

Отекна трясък: някой отключи входната врата и я разтвори така буйно, че тя се удари с все сила о стената.

После мъжки глас изрева:

— МАЙРА!

Преди години, като дете, в САЩ, ме бяха завели на състезание по надвикване. Бях страшно впечатлен от огромната сила на звука, която излизаше от мощните гърла на състезателите. Този звук, който долетя откъм стълбите и прокълтя в тъмната, тиха стая, беше също тъй гръмовен. Той ме вледени, от него космите на врата ми настръхнаха и сърцето ми замря.

Отекна нов трясък, който разтърси къщата, когато мъжът на долния етаж затръшна входната врата. После ужасният, първобитен глас изрева отново:

— МАЙРА!

Познах гласа. Бях го чул по телефона. Беше дошъл Карло!

Като се придвижих тихо, напуснах спалнята. Лампите в преддверието бяха запалени. Приближих до горния край на

стълбищния парапет и предпазливо надникнах надолу. Не успях да видя никого, но сега светеше и в хола.

После грубият глас започна да пее.

Това беше глас на хулиган: немелодичен, цинично силен, безкрайно вулгарен. Това не можеше да се нарече песен: беше нещо, долетяло от джунглата, звук, от който плувах в пот.

Изчаках горе, защото единственият изход от тази вила беше по стълбите надолу. А докато Карло е долу, нямах никакъв шанс да се покажа.

Останах в полумрака, на половин метър от парапета, където не можех да бъда забелязан. И слава Богу, защото изведнъж зърнах фигурата на мъж, застанал на осветения праг на хола.

Оттеглих се сред по-гъстия полумрак. Това беше същата фигура с широки рамене, която бях видял да се прокрадва около вилата в Соренто. Бях сигурен, че не греша.

Настъпи дълга пауза, пропита с нервно напрежение, по време на която Карло остана неподвижен, извил глава встрани, сякаш заслушан.

Затаих дъх, а сърцето ми туптеше оглушително в гърдите, и продължих да изчаквам.

Карло се приближи бавно до средата на хола. После спря, с ръце на бедрата, разтворил дългите си крака и загледан към стълбите.

Светлината от лампата над главата му го озаряваше обилно. Той изглеждаше така, както ми го бе описал Френци: бичи врат и груби черти, животинска красота. Облечен беше с чер пуловер и черни панталони, краищата на които бяха затъкнати в чифт ослепително лъснати мексикански ботуши. На дясното си ухо имаше златна обица и изглеждаше едър и силен като бик за корида.

Карло дълго се взира точно към мястото, където се укривах. Бях сигурен, че не ме вижда. Не смеех да мръдна, за да не би движението да привлече вниманието му към мен.

После той изведнъж изрева:

— Слез долу или ще се кача горе да те смъкна насила!

ДЕВЕТА ГЛАВА

I

Слязох долу.

Нямах друг избор. На площадката на стълбите нямаше място за бой, а освен това единственият изход от вилата беше надолу по стълбите и оттам през входната врата или през някой от прозорците на партера.

Слязох бавно.

Не съм съвсем пигмей, но не си правех илюзии, че имам особени шансове срещу такъв бик. Начинът, по който той се беше придвижил от всекидневната до средата на хола, ми подсказа, че ще бъде бърз като светкавица, когато ме нападне.

Като слязох до средата на стълбите, бях осветен напълно от лампите в хола и спрях, за да може той да ме види.

Ухили се широко, оголил едрите си, равни бели зъби.

— Здравсти, Мак — рече той. — Не мисли, че това е изненада. Бях подир теб по целия път от вас дотук. Хайде, слез! Чаках те да си побъбрим.

Отстъпи четири крачки назад, за да не бъде много близо до мен, когато достигна хола. Слязох долу. Ако ми се нахвърли, щях да се опитам да го парирам, но аз нямаше да предприема нищо — поне засега.

— Ела тука и седни — каза той и размаха палец към всекидневната.

Влязох, избрах удобно кресло, обърнато към вратата, и седнах. Вече бях овладял нервите си. Питях се какво ли смята да предприеме. Не бях убеден, че ще извика полицията. Стига да покажа на полицаите моите вещи на горния етаж и той щеше да загази повече от мен.

Последва ме във всекидневната и седна с лице към мен на облегалката на голямо кожено кресло. Продължаваше да се хили. Зигзагообразният белег на лицето му изпъкваше рязко с белотата си на фона на силно мургавата кожа.

— Намери ли си нещата горе? — попита и извади пакетче американски цигари. Измъкна една, лепна я на дебелия си долна устна

и я запали с клечка, която драсна о нокътя на палеца си. С тази си постъпка ми напомни кадър от холивудски гангстерски филм.

— Намерих ги — отвърнах. — Какво направи с камерата?

Той избълва дим насреща ми.

— Аз ще питам, а не ти, Мак — рече. — А ти ще слушаш и ще отговаряш. Как се добра дотука?

— Едно момиче беше написало телефонния номер на стената в квартирата си. Не беше трудно да науча адреса.

— Хелън?

— Да.

Той направи кисела физиономия.

— Тъпа кокошка. — Наведе се напред. — Какво искаше от теб онова ченге днес следобед?

Изведнъж престанах да му се плаша. Казах си да върви по дяволите. Нямах намерение да му седя насреща и да отговарям на въпросите му.

— Защо не го попиташ сам? — отвърнах.

— Питам теб. — Усмивката изчезна. В очите му се появи зъл пламък. — Да сме наясно още отсега. Ти не искаш да те претрепя, нали? — Сложи ръце на коленете си, за да мога добре да ги видя как изглеждат, и бавно ги сви в юмруци. Бяха с изпъкнали кокалчета, едри юмруци, които сякаш бяха издялани от махагон. — Чуй какво ще ти кажа. Обичам да бия хората. И удрям, без да си поплювам. Та затова искам да си попріказваме, за да не става нужда да те удрям. Какво ти рече ченгето?

Стегнах се.

— Иди да го питаш.

Бях почти станал от креслото, когато той ме достигна. Постъпих глупаво, като седнах в толкова ниско кресло. Ако бях седнал като него на облегалката, щях да бъда по-подготвен за нападението му. Той премина разстоянието, което ни делеше толкова бързо, че нямах никакъв шанс. Успях да отбия удара с лявата ръка, насочен към стомаха ми, но това беше само встъпление към удара с дясната. Той ме поразил изневиделица. Зърнах за миг мургавото му, озъбено лице с лъскави зъби, когато нещо като тежък чук се стовари върху челюстта ми. Стаята избухна в ослепително бяло сияние. Смътно усетих, че падам, после черна забрава заличи всичко.

Свестих се след около пет-шест минути. Намерих се проснат в креслото с изтръпнала челюст и глава, която пулсираше като дихателна торба на зъболекарска газова уредба.

Карло седеше близо до мен. Той удряше топчестия си юмрук в дланта на другата си ръка, сякаш просто го сърбеше да ми нанесе още един съкрушителен удар в челюстта.

С мъка се надигнах в креслото и опитах да фокусирам погледа си на него. Ударът му бе отнел доста от парата ми.

— Окей, Мак, не казвай, че не съм те предупредил. Сега да почнем отново. Като те ударя следващия път, ще ти строша ченето. Та какво те питаше онова ченге?

Проверих с върха на езика дали са здрави зъбите ми. Никой от тях не се клатеше. Усещах студ, в гърдите ми нарастваше гняв, който ме подтикваше да се нахвърля на този убиец и да го смажа от бой. Но не бях чак толкова откачен. Вярно, че съм едър и горе-долу як, но винаги съм наясно, когато не съм от класата на противника си. Не бих завързал бой с Роки Марчано: не защото ще се уплаша от него, а защото зная, че нямам никакъв шанс да го победя. В момента знаех, че ако започнем да се бием, този бик е далеч по-силен и по-бърз от мен.

Можех да разчитам на успех само ако го изненадам. Нямаше друг начин, а и трябваше да имам тежка сопа в ръка, та като го зашеметя отпърво, да затормозя бързите му рефлекси.

— Искаше да знае имената на приятелите на Хелън — изрекох хрипливо. Болеше ме, като говорех.

Карло се почеса по носа.

— Защо?

— Защото издирва убиеца й.

Надявах се това да го смути, но се излъгах. Вместо да се стресне, той отново включи усмивката си и престана да удря с юмрук дланта си.

— Така ли? Мисли, че е била бутната?

— Сигурен е в това.

— Добре, добре. — Продължи да се хили. — Не го мислех за толкова печен. — Запали цигара. — Вземи си и ти, Мак. Май ти се пуши.

Взех цигарата и кутията кибрит, която той подхвърли в скута ми. Запалих и поех дима с пълни гърди.

— Защо е толкова сигурен, че е била бутната? — попита Карло.

— Ти си отскубнал филма от камерата и си откраднал сниманото от Хелън. Много тъпо от твоя страна.

— Така ли? Аз пък смятам, че е хитро, приятелче. Надушил ли те е вече?

Опитах се да възпра сепването си, но не успях.

— Какво искаш да кажеш?

Усмивката на Карло стана още по-широка.

— Не дрънкай щуротии: прекрасно знаеш какво искам да кажа. Ти си повече от ясен като виновник в тази работа. Аз дори се погрижих да превъртя часовника ѝ, та ченгетата да помислят, че си бил горе, когато е полетяла в пропастта, и вярвай, Мак, никак не ми беше лесно да се добера до нея. Насмалко да си строша врата.

Втренчих се в него.

— Значи ти си я убил.

Той поклати отрицателно глава.

— Уликите сочат, че ти си го направил. Ти си бил горе, когато е паднала. Ти си мъжът на име Дъглас Шерард. — Наведе се напред и насочи дебелия си показалец към мен. Като наблягаше на всяка дума, той добави: — *Ти си и онзи глупак, дето ѝ остави бележка, че я чакаш да се срещнете на върха на скалата.* Забрави за тази мъничка подробност, нали? Намерих бележката на масата, където беше я оставил, и я прибрах.

II

Чувствах се като лишен от почва под краката. Едва в този момент, като чух това, си спомних за бележката, която бях оставил за Хелън във вилата.

— Тя е тук, у мен — продължи Карло и се потупа по задния си джоб. — Истинска бомба. Тази бележка и часовничето солидно ще те приклепят, Мак. Нямах никакъв шанс.

Беше прав. Ако Карлоти се добере до тази бележка, с мен е свършено. Видях я така ясно в съзнанието си, сякаш ми беше пред очите.

Бях писал:

„Хелън, ако се разминем, ела да ме посрещнеш на пътеката отвъд градинската вратичка. Ед.“

Бях дори поставил часа и датата и бях я написал на бланка, взета от вилата. Шокът, че не намирам Хелън във вилата и трябва да я търся другаде, напълно беше заличил до този момент от съзнанието ми бележката.

— Когато ченгетата открият куфарите ти в гардероба за предаден багаж, те ще намерят и камерата заедно с някои филми — продължи Карло. — Ще намерят там и писмо от Хелън до теб, което ще доизясни въпроса, ако до този миг не е бил достатъчно ясен. Тя ти го е писала, преди да полети в пропастта.

Направих усилие и се стегнах. Не бих могъл да изпадна в поточяно положение, и понеже то беше безнадеждно, вля в жилите ми гняв. Единственият начин да се измъкна от ситуацията, беше да взема бележката и да я унищожа. Той каза, че била у него. Трябваше да го изненадам, да го фрасна тежко и да му взема бележката.

— Тя нищо не ми е писала — казах аз.

— О, грешиш, писала ти е. Накарах я да ти пише. Има го черно на бяло. В писмото ти съобщава как е наела вилата и как вие двамата

ще живеете в нея като мистър и мисис Шерард. Това окончателно ще те издаде, Мак. Недей да се самозалъгваш. Аз съм опекал здраво работата.

Беше крайно нагъл. Сигурен бях, че лъже. Нямаше никакво писмо, пък и то не беше съществено. Бележката, написана до Хелън, беше достатъчна, за да бъде уличен.

— Окей, значи си опекал здраво работата — рекох аз. — И какво смяташ да направиш?

Той стана и се заразхожда из стаята. А докато се разхождаше, нито веднъж не ме доближи.

— От месеци се мъча да намеря такъв като теб — рече. — Когато Хелън ми подсказа, че ти готви номер и кой си, разбрах, че тъкмо ти ми трябваш. Намерил съм ти много сладка работа. Ще вземеш един пакет и ще го прекараш през френската граница. Лесна работа за теб. Ще минеш като по вода през митничарите. С репутацията ти и службата, която заемаш, изобщо няма да надничат в багажа ти, а още по-малко ще прегледат колата. От месеци държа стоката за ей такава възможност, каквато ми се открива с теб.

— Каква стока? — попитах, без да го изпускам от очи.

Той се ухили.

— Няма нужда да знаеш. От теб се иска само да превозиш стоката до Ница. Ще пренощуваш в някой хотел, като оставиш колата в гаража на хотела. Ще сложа пакета в колата ти, преди да заминеш, и моят човек в Ница ще си го прибере през нощта. По-проста работа от тази няма.

— А ако не го направя, Карлоти ще получи бележката ми до Хелън, това ли си ми скроил?

— Бързо загреваш.

— Ако го направя, какво ще стане после?

Той сви рамене.

— Ще си отпочинеш и ще се върнеш. После, след около шест месеца, ще трябва да направиш друго пътуване до Ница. Вестникарите често пътуват. Ти си идеалният човек за пред митничарите. Ето защо се спрях на теб.

— Стига да знам какво върша — отговорих аз. — А Хелън има ли нещо общо с този избор?

— Да, само че тя беше дребна риба. — Смръщи лице. — Искаше да ти пусне въдицата за хиляда долара, ама аз я разкандърдихах. Открехнах я, че можеш да бъдеш далеч по-полезен като куриер.

Изведнъж проумях същността на цялата история.

— Тя е била наркоманка, така ли? — поисках да разбера. — Затова е трябвало да има пари и не се е интересувала как ги придобива, стига да си ги осигури. Ти значи искаш от мен да откарам в Ница пакет наркотик?

— Е, не си мислил, че ще превозиш пудра за лице, нали, Мак? — отвърна той ухилен.

— И ти си я снабдявал с опиати?

— Така е, приятелче. Винаги съм бил готов да помогна на момиче с мангизи.

— Кой от двамата ви намисли да се заселим във вилата?

— Какво те е грижа?

— Ти го измисли, нали? Удобна вила и удобна скала за падане. Знаел си, че няма да се включа в играта, ако не ме хванете за гушата. Сложил си капана, хвърлил си я от скалата, а аз съм влязъл в него.

Той се разсмя.

— Много ти е буйна фантазията. Не можеш да докажеш всички тези дрънканици, Мак, но аз мога да докажа моите.

— Тя засне ли те с камерата, когато бяхте двамата там? Затова ли ти така си бързал да се отървеш от филма?

— Няма такова нещо, приятелче. Не се кахъри толкоз за камерата. Това беше номер, за да накарам ченгетата да мислят, че е било убийство. — Запали нова цигара. — Хайде сега да се заловим за работа. Ще ходиш ли до Ница или да изпратя бележката на Карлоти?

— Май нямам кой знае какъв избор.

Огледах се нехайно наоколо, за да открия някакво подходящо оръжие. Не забелязах нищо достатъчно масивно, с което да го поразя. А нямах намерение да го възпра с голи юмруци.

До вратата имаше декоративна масичка, върху която беше поставена голяма ваза, пълна с карамфили. До вазата беше сложена голяма снимка на Майра Сети в сребърна рамка. Тя беше по бял бански костюм, излегнала се в шезлонг в сянката на грамаден слънчобран. Имаше нещо смътно познато около тази снимка, но аз й

хвърлих само бегъл поглед. Очите ми се спряха на солидното стъкло преспание до снимката. То според мен щеше да свърши работа.

— Да смятам ли, че си съгласен? — каза Карло и ме изгледа изпитателно.

— Мисля, че трябва да приема.

— Браво! — ухили се. — Знаех, че ще се навиеш. Окей, чуй какво трябва да направиш. В четвъртък през нощта оставяш колата си в твоя гараж. Не заключвай гаража. Ще мина по някое време през нощта да оставя пакета. Стани рано в петък сутринта. Преспиваш в Женева, а после, в събота, продължаваш за Ница. Трябва да нагласиш нещата така, че да минеш границата към седем часа вечерта. По това време митничарите си мислят за вечерята и ще гледат да те пропуснат бързо. Отиваш в „Солей д’Ор“. Това е един от разкошните хотели на булевард „Промнад дез англе“. Няма да е зле да си резервираш стая. Оставяш колата в гаража на хотела и забравяш за нея. Загря ли?

Казах, че съм загреял.

— И без шмекерии, Мак. В тази стока имам вложен малък капитал и ако се опиташ да ми играеш двойни игри, ще те очистя като нищо. — Очите му станаха сурови. — Ти си се хванал на въдицата, не го забравяй. И си един вид заложник.

— Какво ще стане, ако Карлоти открие, че аз съм бил във вилата, когато Хелън е умряла?

— Нека го докаже — отговори Карло. — Ако те притисне яко, ще ти изфабрикувам алиби. Майстор съм по тези работи. Няма за какво да се тревожиш, стига да играеш честно с мен. Ние двамата ще си действаме така с години. Можеш да използваш успешно и швейцарската граница.

— Изглежда започвам нова кариера.

— Така е. — Загаси цигарата си. — Е, Мак, сега ми предстои малко работа. Навит ли си да тръгнеш в петък? А?

Станах бавно от стола.

— Мисля, че да.

Заобиколи ме, като спазваше разстояние и не ме изпускаше от очи.

Спрях до масата и се загледах в снимката.

— Това приятелката ти ли е? — попитах.

Той дойде по-близо, но все още бе далеч от мен.

— Не е твоя работа коя е... Изчезвай, Мак. Имам работа.

Вдигнах рамката.

— Сладко маце. И тя ли е наркоманка?

Той се озъби, пристъпи към мен и сграбчи рамката от ръката ми. Това заангажира дясната му ръка. Пернах силно вазата с карамфилите с лявата си ръка и грабнах с дясната преспапието.

Вазата, водата и карамфилите се разбиха в коленете на Карло. За част от секундата той сведе поглед и изруга.

Стисках преспапието в ръката си. Ударих го отстрани по главата с всичката сила, която можех да вложа в удара.

Той се повали на колене. Видях как подбели очи. Нанесох му втори удар в тила. Свлече се напред и се просна в краката ми.

Оставих преспапието и коленичих до него. Това бе грешка. Той беше невероятно здрав. Дясната му ръка посегна пипнешком към гърлото ми и щеше насмалко да ме удуши. Отблъснах ръката му, когато той се надигаше да стане. Очите му блуждаеха. Беше фактически вън от строя, но още представляваше опасност. Мобилизирах се и когато той вдигна глава, му нанесох такъв удар с юмрук в челюстта, който ме разтърси от кокалчетата на ръката до лакътя. Главата му тресна на пода и той се отпусна безжизнен.

Задъхан тежко, аз го сграбчих и го обърнах с лице към пода. Пъхнах ръка в задния му джоб и пръстите ми напипаха кожен портфейл.

Докато измъквах портфейла, вратата се отвори и пред мен застана Майра Сети.

Беше насочила към мен автоматичен пистолет, калибър 38.

III

Изгледахме се продължително. Изражението на очите ѝ ми подсказа, че тя ще стреля, ако ѝ дам най-малък повод, затова останах неподвижен, с ръка наполовина пъхната в джоба на Карло.

— Махни си ръката оттам! — отсече тя.

Бавно измъкнах ръката си от джоба на Карло. Той се раздвижи, извърна се странишком и издаде ръмжащ гърлен звук.

— Махни се от него! — изрече рязко жената.

Изправих се и отстъпих назад.

Карло се привдигна на ръце и колене, разтърси глава и се изправи несигурно на крака. За миг се олюля назад-напред, краката не го държаха, а после равновесието му укрепна, отново разтърси глава и погледна към мен. Очаквах да ми отпрати жесток, изпълнен с ярост поглед, но вместо това той се ухили.

— Ти си бил по куражлия, отколкото те смятах, Мак — потърка унило пострадалата страна на главата си. — От години не съм получавал такъв удар. Ти наистина ли си помисли, че съм толкова гламав, та да нося бележката у мен, а?

— Заслужаваше си да опитам — отвърнах.

— Каква е тази работа? — попита нетърпеливо Майра. — Кой е този твой партньор? — Продължаваше да държи пистолета насочен към мен, без да ме изпуска от очи.

— Това е Досън — този, за когото ти разправях. Той ще откара стоката за Ница в петък — поясни Карло.

— Вижте на какво сте обърнали стаята, маймуни такива. — Махайте се оттук! — добави тя. — Хайде, чупка, и двамата!

— О, я стига! — отвърна ѝ Карло. — Вечно опяваш за нещо. Имам да говоря с теб. — Обърна се към мен. — Хайде, Мак, да те няма! И не опитвай друг път. Защото тогава и аз ще удриям здравата.

Самочувствието отново ме напусна.

— Тръгвам — рекох аз и поех унило към вратата.

Майра ми отпрати презрителен поглед и ми обърна гръб. Като минавах покрай нея, изтръгнах пистолета от ръката ѝ, блъснах я с

рамо, тя отхвъркна и се стовари в един фотьойл. Извих се бързо и насочих оръжието към Карло.

— Окей — казах. — Давай портфейла!

Той остана за миг скован, после отметна глава и избухна в такъв гръмовен смях, че чак стъклата на прозорците зазвънтяха.

— Ще ме умориш! — изрева той и се плесна по бедрото. — Що за нахалство!

— Дай ми портфейла! — повторих аз и нещо в гласа ми го накара да се вкамени.

— Слушай, глупако, бележката не е у мен — изрече Карло и лицето му прие сурово изражение.

— Ако не искаш да получиш едно куршумче в крака, хвърли ми веднага портфейла си!

Измерихме се с очи. Той разбра, че не се шегувам. Внезапно се ухили, извади портфейла от задния си джоб и ми го хвърли в краката.

Продължих да го държа на прицел, наведох се, взех портфейла, отстъпих към стената и започнах да го преглеждам. Той беше натъпкан с банкноти от по десет хиляди лири, но друго нямаше.

Майра ме гледаше свирепо, очите ѝ излъчваха омраза.

— Страхотен е, нали? — рече ѝ Карло. — Буен като мен. Но здравата сме го приклезили. И трябва да направи това, което му наредих. Ще го направиш, нали, приятелче?

Подхвърлих му портфейла.

— Така изглежда — отвърнах аз. — Но внимавай: няма да стане толкова лесно.

Оставих пистолета на масата и си излязох.

Силният смях на Карло отекна по петите ми.

Още валеше, когато заслизах по стъпалата към автомобилната алея. До пътната врата стоеше тъмнозеленото рено. Зад него бе паркиран кадилакът.

Преминах на бегом, достигнах улицата и продължих да тичам до мястото, където бях оставил колата си. Подкарах бързо към апартамента си, оставих колата отвън, изкачих все така бързо стълбите и нахълтах във всекидневната. Без да сваля от гърба си подгизналия шлифер, се обадох в Международното бюро за издирване и потърсих Сарти. Не се надявах да го намеря, защото вече приближаваше десет и половина, но той се обади почти веднага.

— Реното, за което ви говорих, е паркирано на автомобилната алея във вила „Палестра“ на виале „Паоло Веронезе“ — казах аз. — Вземете няколко от вашите хора и установете незабавно наблюдение на колата. Искам да знам къде ходи този, който шофира колата. Внимавайте: той ще бъде особено бдителен.

Сарти обеща да се погрижи веднага за необходимото. Чух го да разговаря с някого, да му дава нареждания кои хора да вземе за акцията във вилата на Майра.

Когато приключи разговора, аз го попитах:

— Има ли новини за мен?

— Ще имам нещо за вас утре сутринта, синьор.

— Не искам да идвате тук.

Фактът, че Карло знаеше за посещението на Карлоти в дома ми същия следобед, ми подсказваше, че квартирата ми се следи. Предложих да се срещнем в десет часа в Пресклуба. Обеща да дойде там.

Свалих си шлифера, занесох го в банята, после се върнах във всекидневната и си налях голяма доза уиски. Седнах. Челюстта ме болеше и се чувствавах много угнетен. Бях притиснат до стената и нямаше кой да ме измъкне от критичната ситуация. Налагаше се сам да си помогна.

Следният ден беше неделя. В понеделник трябваше да отлетя за Неапол да присъствувам на следствието. А в петък сутринта трябваше да замина за Ница, ако дотогава не успея да докажа вината на Карло за смъртта на Хелън. Не разполагах с много време.

Бях сигурен, че той я е убил, но не ми бяха ясни подбудите му.

Не можех да приема, че я е убил, за да добие власт над мен. Тази идея му е хрумнала, след като е убил Хелън и навярно след като е намерил бележката, която ѝ оставих.

Тогава защо?

Той е печелел пари от нея. Постигал е всичко, каквото поиска от нея. Доставчикът на наркотици винаги постига желаното от жертвите си... освен, разбира се, ако жертвата успее да открие нещо за доставчика, което ѝ дава по-голяма власт над него от неговата над нея.

Хелън е била шантажистка. Могла ли е да постъпи дотолкова неразумно, че да се опита да шантажира и Карло? Не би опитала, ако откритието ѝ за Карло не е било истински динамит: нещо, в което тя,

изглежда, е била сигурна, че е достатъчно опасно за Карло, за да го държи в ръцете си. Дали не се е добрала до някое доказателство, което силно го уличава? Ако е така, тя несъмнено се е погрижила да държи под ключ това доказателство, преди да дръзне да притисне Карло.

Фактът, че той я е убил, доказва, че или е намерил доказателството и го е унищожил, или че тя не е имала време да каже, че го е скрила. Веднага щом му е отправила заплахата си за шантаж, той я е блъснал от скалата.

Така ли е станало?

Тази догадка имаше слаби шансове за успех, но беше правдоподобна. Ако успея да се докопам до това доказателство, ще мога да обезвредя Карло. Ако то съществува, къде ли го е скрила? В апартамента си? В банката? В някой сейф?

По отношение на апартамента не можех да предприема нищо. Карлоти имаше там полицейски пост. Не можех да направя нищо и по отношение на сейфа, с който би могла да разполага, но можех да се обадя на банката ѝ, преди да отлетя на Юг за Неапол в понеделник.

Навярно си губех времето напразно, но трябваше да обмисля всеки възможен аспект. Последният ми се стори обещаващ.

Все още мислех върху него, когато, половин час по-късно, телефонът иззвъня. Като вдигнах слушалката, погледнах часовника на бюрото си. Беше, малко след единайсет и десет.

— Проследих реното, синьор Досън — каза Сарти. — Собственикът се нарича Карло Манкини. Притежава жилище на виа „Брентини“. То е над един винарски магазин.

— Там ли е той сега?

— Влезе да се преоблече. Отиде си преди пет минути, облечен във вечерни дрехи.

— Окей. Стойте там, където сте. Идвам веднага — казах аз и затворих телефона.

Навялякох отново мокрия си шлифер, напуснах апартамента и слязох при колата. За дващест минути стигнах виа „Брентини“. Оставих колата на ъгъла и бързо поех по тротоара; скоро забелязах дебелия фигура на Сарти, сгушила се, за да се предпази от дъжда, на тъмния праг на един магазин. Пристъпих до него на сушина.

— Не се ли върна?

— Не.

— Ще вляза вътре да огледам.

Сарти леко се смръщи.

— Това е противозаконно, синьор — изрече някак отчаяно.

— Благодаря за информацията. Имате ли идея как бих могъл да вляза?

Гледах към отсрещния винарски магазин. Той имаше страничен вход, който очевидно водеше към жилището над магазина.

— Ключалката не е сложна — каза Сарти, започна да рови из джоба си и тикна в ръката ми връзка шперцове.

— И те са противозаконни — казах аз и му се усмихнах.

Той изглеждаше притеснен.

— Да, синьор. Не всеки би пожелал да има моята професия.

Прекоших улицата, спрях да се озърна и като извадих фенерчето си, огледах внимателно ключалката. Тя наистина не беше сложна, както отбеляза Сарти. Опитах три от шперцовете и при четвъртия бравата се отключи. Отворих широко вратата. Пристъпих в мрака, затворих вратата, пак включих фенерчето и бързо изкачих стръмните, тесни стълби.

Като достигнах площадката, ме лъхна застояла миризма на вино и на пот, а също и на дим от пури. Три врати очакваха да ги огледам.

Отворих едната и надникнах в малка, мръсна кухня. На мивката беше струпана грамада мръсни тенджери и два тигана, около които бръмчеше рояк мухи. Върху омазнена хартия на масата стояха остатъци от хляб и салам. Излязох в коридора и надзърнах в малка спалня, в която имаше двойно легло, неоправено, с мръсни чаршафи и възглавница. По пода бяха разхвърляни дрехи. Кирлива риза беше окачена на конзолата на една електрическа лампа. Подът беше осеян с тютюнева пепел и миризмата в тази спалня почти ме задуши.

Отстъпих навън и влязох в гостната. Тук също сякаш бе вилняла свиня. Под прозореца имаше голямо канапе и две кресла до камината. И трите бяха мръсни, потъмнели от нечистотия. На една масичка стояха шест бутилки вино, три от които празни. Върху пращната поличка на камината имаше ваза с увехнали карамфили. Стените бяха изпъстрени с мазни петна, а подът тънеше в пепел от цигари.

На една от облегалките на креслата беше поставен голям пепелник, препълнен с фасове и три угарки от пури. Взех една от угарките и я разгледах. Стори ми се, че тя е точно като онази, която бях

намерил на върха на скалата. Прибрах я в джоба си, като оставих другите две.

До една от стените имаше очукано бюро, на което бяха натрупани стари, пожълтели вестници, киносписания и снимки на хубави момичета.

Отворих едно след друго чекмеджетата на бюрото. Повечето от тях бяха натъпкани с толкова боклуци, колкото човек би могъл да натрупа само ако никога не е разтребвал бюрото си, но в едно от долните чекмеджета открих нова пътническа чанта от американската авиотранспортна компания „Трансуърд Еърлайнс“. Извадих я от чекмеджето, отворих ципа и погледнах вътре.

Беше празна, ако не смятаме една смачкана топка хартия. Изгладих я и това се оказа копие на билет за отиване и връщане от Рим до Ню Йорк, с дата отпреди четири месеца, издаден на името на Карло Манкини.

Стоях загледан в билета няколко секунди, а умът ми трескаво работеше.

Ето доказателството, че Карло е бил в Ню Йорк, преди Хелън да отпътува за Рим. Това означаваше ли нещо? Те срещнали ли са се в Ню Йорк?

Пъхнах билета в портфейла си и върнах чантата в чекмеджето.

Макар че останах още половин час в жилището, не намерих нищо друго от интерес за мен, нито бележката, която бях написал до Хелън.

С облекчение се озовах отново на дъжда и на чист въздух.

Сарти беше много неспокоен, когато отидох при него.

— Доста се притесних — каза той. — Забавихте се прекалено дълго.

Имах доста по-големи главоболия, за да се тревожа за неговите нерви. Напомних му, че ще бъда в Пресклуба в десет на другия ден, и се разделихме.

Като се прибрах в квартирата си, подадох следната телеграма до Джек Мартин, водещ рубриката „Произшествия“ на „Уестърн Телеграм“, Ню Йорк:

„Научи всичко за Карло Манкини: мургав, груби
черти, широкоплещест, висок, бял зигзагообразен белег,
брадата. Телефонирай неделя. Спешно. Досън“

Мартин беше великолепен в работата си. Ако имаше нещо важно
във връзка с посещението на Карло в Ню Йорк, той щеше да го научи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

I

В десет часа на другата сутрин влязох в Пресклуба и попитах стюарда дали някой ме чака.

Стюардът каза, че имало един господин в кафе-бара. По тона, с който произнесе думата „господин“, разбрах, че това е просто проява на учтивост.

Намерих Сарти да седи в един ъгъл, да върти в ръце шапката си и да зяпа разсеяно в отсрещната стена.

Отведох го до по-удобен стол и го настаних на него. Той стискаше кожена папка, която положи върху дебелите си колене. Чесновият му дъх можеше да прогони от кила на някой кораб полепналите рачета.

— Е? Какво открихте? — попитах аз.

— Съобразно вашите инструкции, синьор — започна той и откопча ремъците на папката си, — възложих на най-добрите си хора да издирват данни за синьорина Чалмърс. Очаквам техните сведения, но междувременно успях да получа достатъчно информация от друг източник. — Почеса върха на ухото си, размърда се неспокойно на стола и продължи: — Винаги е възможно, когато се прави такова издирване, да изпъкнат някои неприятни факти. И за да ви подготвя за това, което ще ви съобщя, ще изложа накратко какво съм открил.

Поради фактите, които сам бях установил за Хелън и живота ѝ, никак не се изненадах, че той и хората му са направили подобни открития.

— Говорете — казах аз. — Досещам се донякъде какво ще ми разкриете. Предупредих ви, че това е поверителна работа. Синьорината е дъщеря на много влиятелен човек и трябва да бъдем внимателни.

— Съзнавам това, синьор. — Сега Сарти изглеждаше още по-злочест. — Трябва да имате предвид, че лейтенант Карлоти действа в същата насока и не след дълго ще разполага със същата информация. — Потупа папката с длан. — По-точно казано, той ще получи информацията в тридневен срок.

Втренчих се в него.

— Откъде знаете това?

— Може би ви е известно, че синьорината е била наркоманка — каза Сарти. — Нейният баща ѝ е осигурявал много малка издръжка. А тя се е нуждаела от значителни суми, за да си купува наркотика. Ще изтъкна със съжаление, синьор, че за да си осигури необходимите пари, тя е шантажирала много мъже, с които е била интимна.

Внезапно се запитах дали е установил, че съм бил набелязан за предстояща нейна жертва.

— Досещах се в известна степен за това — отвърнах аз. — Не отговорихте на въпроса ми. Как разбрахте, че Карлоти...

— Ще ме извините, синьор — прекъсна ме Сарти, — но ще пристъпя към това след миг. В тази папка имам списък на имената и адресите на мъжете, от които синьорината е получила пари. Ще ви оставя списъка да го проучите. — Изглежда ме продължително и проникателно, което ме хвърли във внезапна пот. Вече бях сигурен, че името ми е в списъка.

— Как се добрахте до тази информация? — попитах, извадих пакет цигари и му предложих.

— Не, благодаря. Не ми харесват американските цигари — рече Сарти и кимна учтиво. — Ако позволите...

Измъкна италиански цигари и запуши.

— Получих списъка от синьор Верони, частен детектив, работил някога в полицията. Той се занимава със специални случаи и взема много скъпо. Имал съм възможност да му помагам от време на време чрез моята много по-голяма организация. Като знаех, че ви е нужна само спешна информация, се отнесох към него. И той веднага ми осигури тези сведения от своите архиви.

— Как ги е получил? — запитах аз, наведох се напред и се вгледах в Сарти.

— Имал е инструкции да наблюдава синьорината, щом тя пристигне в Рим. Той и двама от неговите хора са я поемали на смени и не са я изпускали от очи по време на престоя ѝ в Рим.

Това направо ме потресе.

— Следили ли са я в Соренто? — попитах аз.

— Не. Не са имали такива нареждания. Казали са на Верони да я следи само докато е в Рим.

— Кой му е наредил да я следи?

Сарти се усмихна тъжно.

— Не мога да ви кажа, синьор. Надявам се, разбирате, че това, което вече споменах, е строго поверително. Само защото Верони ми е много добър приятел, а също и защото му дадох честната си дума да не предавам тази информация, той се съгласи да ми помогне.

— Тъй като вече нарушихте честната си дума — изрекох нетърпеливо, — какво ви пречи да ми кажете и кой му е възложил да следи момичето?

Сарти вдигна рамене.

— Нищо, синьор, само че той не ми каза името на човека.

Облегнах се назад.

— Казахте, че Карлоти щял да получи тази информация след три дни. Откъде знаете това?

— Верони информира лейтенанта. Аз го склоних да изчака три дни.

— Но защо ще дава на Карлоти тази информация?

— Защото подозира, че синьорината е била убита — изрече Сарти със скръбен тон — и смята за свой дълг да предаде информацията на лейтенанта. Само когато частните детективи помагат на полицията, могат и те да разчитат на помощ от нейна страна.

— Защо сте му казали да задържи информацията три дни?

Сарти се размърда притеснено.

— Ако бъдете така любезен да прочетете сведенията, които съм приготвил, ще разберете причината, синьор. Вие сте мой клиент. Може да се наложи да извършите нещо през тези три дни. Да речем, че по този начин съм ви спечелил малко време.

Опитах се да срещна погледа му, но не сполучих. Загасих цигарата и запалих нова. Чувствах се много зле.

— Името ми е в списъка, така ли? — казах аз, като положих усилия гласът ми да звучи спокойно.

Сарти наведе глава.

— Да, синьор. Известно е, че сте посещавали два пъти апартамента на синьорината през нощта. Известно е също така, че тя ви се е обадила в службата и е поискала да ѝ донесете една фотографска принадлежност, когато пристигнете при нея в Соренто, и

че е използвала името мисис Дъглас Шерард, когато ви се е обадила. Верони подслушвал телефонната ви линия.

Смразих се.

— И Верони смята да предаде тази информация на Карлоти?

Сарти сякаш щеше да се разплаче в следващия миг.

— Смята, че е негов дълг, синьор. Освен това той знае, че ще си навлече сериозни неприятности, ако задържа информация при случай, свързан с убийство. Защото ще бъде обвинен в съучастничество.

— Но въпреки това приема да ми даде три дни отсрочка?

— Аз го убедих да се съгласи, синьор.

Изгледах го. Чувствах се като заек, видял пор в дупката си. Точно такъв беше случаят. Вече не можех да се измъкна с лъжа. Ако Карлоти узнае, че аз съм Дъглас Шерард, изобщо няма да му трябва бележката, която бях оставил за Хелън. Веднага ще се насочи към мен и рано или късно ще изгърмя. Не се зальгнах, че мога да се отърва, след като Карлоти получи сведенията на Верони.

— Може би ще пожелаете да прегледате сведенията, синьор? — каза Сарти. Стараеше се да не ме гледа. Успя да си придаде съчувстващ и скръбен вид като собственик на погребално бюро. — После навярно ще трябва отново да си поговорим. Може да имате някакви нареждания за мен.

Стори ми се, че думите му крият зловец намек, но не можех да определя какъв.

— Дайте ги — рекох аз. — Ако не бързате, бихте могли да почакате тук. Ще ми дадете на разположение половин час, нали?

— Разбира се, синьор — отвърна той и измъкна сноп листа от папката си. Подаде ми ги. — Не бързам.

Взех листата, оставих го и се упътих по коридора към бара за коктейли. По това време, а беше и неделя, целият бар беше на мое разположение.

Появи се барманът. С обидената си физиономия ми подсказа, че не е уместно да го безпокоя.

Поръчах двойно уиски, занесох питието до една ъглова маса и седнах. Пиех го чисто. То помогна да притъпя скованите си чувства, но не отне страха ми.

Прочетох грижливо написаните на машина страници — те бяха повече от двайсет. Сред тях имаше и списък от петнайсет имена,

повечето от които ми бяха познати. Името на Джузепе Френци стоеше на първо място. Моето беше в средата на списъка. Бяха отбелязани датите, на които Хелън е прекарала нощта с Френци, тези, на които той я е посещавал в апартамента ѝ, през кои нощи е била с други мъже. Прескочих тези подробности. Спрях се внимателно на данните, които засягаха моите контакти с Хелън. Сарти не ме бе излъгал, като ми каза, че Верони и неговите хора не са изпусkali Хелън от очи. Всяка среща, която бях имал с нея, беше грижливо описана. Всяка дума, която тя и аз си бяхме разменили по телефона, беше цитирана. Имаше подробности и от телефонни разговори между нея и други мъже и сега, след като прочетох сведенията, пролича съвсем ясно, че аз съм бил поредната ѝ бъдеща жертва на шантаж.

Три дена!

Можех ли при това положение да се надявам, че в този срок ще успея да улича Карло като виновник за смъртта на Хелън? Няма ли да бъде по-умно да отида при Карлоти и да му кажа цялата истина, като го насоча по следите на Карло? Но защо му трябва да тръгва подир Карло? Като изслуша моя разказ, той ще се убеди, че аз съм убил Хелън. Не... трябваше да постъпя по друг начин.

И тогава изведнъж ми хрумна нещо. В сведенията на Верони не се споменава нито дума за Карло или Майра Сети. Но Хелън, изглежда, се е обаждала на него или на нея поне веднъж. Фактът, че телефонният номер на Майра бе надраскан на стената в апартамента на Хелън, доказваше това. В такъв случай защо и Карло, и Майра отсъстваха в сведенията?

Имаше вероятност Верони да е включил само разговорите, които Хелън е водила с жертвите на своите шантажи, но положително е предала по телефона нещо на Карло или Майра и си е струвало то да бъде включено в сведенията.

Посветих няколко минути на тези размишления. Сетне поисках от бармана да ми даде телефонния указател на Рим. Той ми го подаде важно, сякаш ми правеше кой знае какво благодеяние, и попита дали ще желая друго питие. Казах, че засега не желая.

Запрелиствах бързо страниците на указателя, за да намеря името на Верони, но такава име не открих. Това не беше странно. Той вероятно бе регистрирал Бюрото си под измислено име.

Прекоших бара, за да отида до телефонната будка, която се намираше до него, и се обадох на Джим Матюс.

Наложи се да почакам малко, докато го събудя и стане от леглото.

— Боже господи! — възкликна той, когато се обади. — Не знаеш ли, че е неделя, смахнат тъпако? Легнах си в четири сутринта!

— Не ми хленчи — рекох аз. — Трябва ми информация. Чувал ли си за някой си Верони, частен детектив, който се занимавал със специални случаи и вземал много скъпо?

— Не съм — каза Матюс. — Схванал си погрешно името. Познавам всички частни детективи в този град. Сред тях няма никакъв Верони.

— Да не би да ти е убегнал от погледа?

— Напълно сигурен съм, че няма такъв. Сгрешил си името.

— Благодаря, Джим. Извинявай, че те вдигнах от леглото — отвърнах аз и затворих, преди да започне да ме ругае.

Казах на бармана, че съм променил решението си за питието, занесох уискито на масата си и продължих да преглеждам сведенията.

От петнайсетте мъже, които Хелън беше шантажирала, аз единствен, както излизаше от тези сведения, имах не само мотива, но и възможността да я убия.

Прекарах още пет минути, премисляйки ситуацията, после довърших питието и, почувствал се по-самоуверен, се върнах в кафе-бара.

Сарти седеше там, където го бях оставил, въртеше в ръце шапката си и изглеждаше тъжен. Стана, когато го доближих, и седна, след като седнах аз.

— Благодаря ви, че ми дадохте възможност да прочета това — казах аз и му подадох снопа листа.

Той се отдръпна от тях, сякаш му бях размахал пред лицето отровна змия.

— Те са за вас, синьор. Не бих искал да ги задържам.

— Да, разбира се. Разсеях се. — Сгънах листата и ги сложих във вътрешния си джоб. — Синьор Верони има ли копия?

Гънките в края на устните на Сарти се извиха надолу.

— За жалост, да.

Запалих цигара и изпънах крака. Престанах да изпитвам страх. Бях осенен от идеята какво се крие зад тази инсценировка.

— Синьор Верони богат ли е? — попитах.

Сарти повдигна черните си, кръвясали очи и ме погледна въпросително.

— Частният детектив никога не е богат, синьор — каза той. — Работиш един месец, а после три месеца стоиш без всякакъв ангажимент. Не бих казал, че синьор Верони е заможен.

— Мислите ли, че бихме могли да се спазарим с него?

Сарти като че се замисли. Почеса се по осеяното си с пърхот теме и се намръщи към бронзовия пепелник, който стоеше до него на масата.

— В какъв смисъл да се спазарим, синьор?

— Да речем, че му предлага да откупя от него сведения — казах аз. — Вие навярно сте ги чели.

— Да, синьор. Четох ги.

— Ако Карлоти се добере до тях, ще направи извода, че аз съм виновен за смъртта на синьорината.

Сарти придоби такава физиономия, сякаш се готвеше да избухне в сълзи.

— Такова беше злополучното впечатление, което придобих и аз, синьор. Това е единствената причина, поради която помолих синьор Верони да не предприема нищо до три дни.

— Допускате ли, че високото чувство за дълг на Верони ще му попречи да се спазари с мен?

Сарти повдигна тлъстите си рамене.

— В моята професия, синьор, се гледа винаги напред. Добре е да си подготвен за всяка евентуалност. Реших, че е възможно да пожелаете да скриете тези сведения от лейтенант Карлоти. И споменах това на синьор Верони. Той е мъчен човек: чувството му за дълг е прекалено силно, но аз съм негов отдавнашен приятел и е възможно да си разкрия картите пред него. Зная, че мечтата му е да си купи лозе в Тоскана. Така че е възможно да го убедим.

— Наемате ли се да го убедите?

Сарти като че се поколеба.

— Вие сте мой клиент, синьор. Когато поема някой клиент, аз му оказвам цялостна подкрепа. На този принцип почива работата ми. Тя е трудна и опасна. Нося съдебна отговорност, но въпреки това, щом желаете, с готовност ще поема риска, за да бъдете доволен.

— Вашите съображения са не по-малко възвишени от тези на синьор Верони — казах аз.

Той се усмихна печално.

— Задачата ми е да ви бъда в услуга — отвърна той.

— Колко според вас ще струва едно лозе в Тоскана? — изрекох, без да гледам в него. — Смятате ли да го попитате?

Той срещна очите ми без всякакво усилие.

— Засегнах въпроса пред него. Синьор Верони не е напълно лишен от средства, синьор. Като че ли не му достига половината от нужната сума: десет милиона лири.

Десет милиона лири!

Това щеше да ме лиши от всичките пари, с които разполагах. През петнайсетте години като журналист бях успял да спестя точно толкова.

— И срещу тази сума той ще бъде готов да предаде всички екземпляри от тези сведения и няма да каже нищо на полицията?

— Не зная, синьор, но бих могъл да го попитам. Вярвам, че ще успея да го убедя.

— Ще имате ли нужда от известно поощрение за тази цел? Искам да кажа, някакъв хонорар за усилията си? — попитах аз. — Откровено казано, десет милиона лири означават да се лиша от всичките си средства. Ако се налага заплащането на някакъв процент за вас, ще трябва да го получите от Верони.

— В случай на необходимост ще уредим и това, синьор — изрече Сарти скромно. — В края на краищата аз ще получа възнаграждението си за своя труд от синьор Чалмърс. Ако не греша, вие споменахте, че хонорарът ще бъде значителен. Искам да ви бъда в услуга. Само когато си полезен за клиентите си, можеш да ги задържиш.

— Това е златна мисъл — казах. — Да смятам ли, че ще се погрижите за всичко необходимо?

— Веднага, синьор. След няколко часа ще имам новини за вас. Ще бъдете ли в апартамента си в един часа?

Казах, че ще бъда.

— Тогава ще мога да ви съобщя успял ли съм или не.

Стана от стола, кимна ми скръбно и се заклати през салона, след което се изгуби от очи.

Бях убеден, че синьор Верони не съществува и че Сарти е бил нает от някого да следи Хелън. Не се съмнявах и в това, че ако трябва да платя, десетте милиона лири ще влязат направо в джоба на Сарти.

Не бе необходимо да се размишлява дълго как трябва да постъпя в случая. Може да се намери изход, стига малко да помисля. Зависеше от това, дали ще мога да спечеля време.

Върнах се в квартирата си и зачаках.

Сарти не се обади до два часа. А дотогава се разхождах из стаята и се потях.

— Това, за което говорихме, се уреди успешно, синьор — каза той, когато отговорих на позвъняването му. — В сряда сутрин ще бъде ли удобно за вас да изпълните условията?

— Не мога да го направя по-рано от четвъртък — отговорих аз. — Ще се наложи да продам...

— Моля ви, не по телефона, синьор — предупреди ме Сарти с нотка на огорчение в гласа. — Не е разумно да се говори за неща от такъв характер по телефона. Четвъртък е добре. Нашият съдружник ми възложи да уредя сделката с вас. Ще ви се обадя по обяд в четвъртък.

Казах, че ще го очаквам, и затворих телефона.

II

Прекарах следващия час, като пуших цигара след цигара и оглеждах създалата се ситуация от всеки възможен аспект.

Нарочно да се бях забъркал в тази каша, не бих могъл да го направя по-умело. Не само предстоеше да бъда арестуван за убийство, с достатъчно доказателства срещу мен, въз основа на които да бъда признат за виновен и осъден, а и бях подложен на шантаж от двама безскрупулни престъпници.

При тази безнадеждна перспектива направих едно откритие. Установих, че вече не ме е грижа дали аз ще бъда шефът на Международния отдел на „Уестърн Телеграм“ или не, пет пари не давах и за това как ще реагира Чалмърс, ако научи, че аз съм мъжът, с когото дъщеря му е възнамерявала да прекара месец в Соренто.

Като размишлявах за начина, по който бях постъпил, си дадох сметка, че съм сглупил, задето не се обадох на полицията, когато намерих тялото на Хелън. Ако бях постъпил така, Карло нямаше да има време да превърти часовника на Хелън, нито да обърне и другите доказателства срещу мен. Ако се бях върнал във вилата да се обадя на полицията, щях да намеря бележката, оставена от мен за Хелън, преди Карло да се вмъкне там.

Казах си, че единствено от мен зависи дали ще се измъкна от тази каша. Бях достатъчно глупав сам да се натикам в нея, сега трябваше да бъда достатъчно умен да бия двамата престъпници със собствените им карти.

Не разполагах с много време. Трябваше да дам на Сарти в четвъртък всичките си спестявания до последния цент, ако дотогава не измислех нещо, с което да го поставя натясно. Трябваше и да потегля в петък за Ница с пратката наркотик, ако не успеех да притисна Карло с доказателства, че той е убиецът на Хелън.

Замислих се за Карло. Имах много малко улики срещу него. Това бяха двете угарки от пурите — едната, която намерих на върха на скалата, а другата в стаята му. То няма да е достатъчно, за да бъде обвинен в убийство. Какво още? Имах телефонния номер, надраскан

на стената: от него следваше, че Хелън е познавала Майра Сети, а от това би могло да се заключи, че е познавала и Карло, но то не беше достатъчно солидно доказателство за съдебните заседатели. Френци ще се закълне, че е виждал заедно Хелън и Карло, но тъй като тя се е движила и с много други мъже, докато е била в Рим, това също не доказваше кой знае какво.

Извадих от портфейла си билета от авиокомпания „Трансуърд Еърлайнс“, който намерих в бюрото на Карло, и го разгледах внимателно. Той имаше ли някаква стойност за мен? Карло е бил в Ню Йорк три дни преди Хелън да замине за Рим. Максвел ми бе намекнал, че Хелън е заминала за Рим, защото е била замесена в убийството на Меноти.

Изведнъж изправих гръб в стола. И Максвел, и Матюс, които би трябвало да знаят, бяха казали, че безспорно Сети е наредил Меноти да бъде убит. Дали Карло не е бил изпратен в Ню Йорк да извърши тази работа? Той ли изпълнява присъдите на Сети? Меноти е бил убит през нощта на 29 юни. Според самолетния билет Карло е пристигнал в Ню Йорк на двайсет и шести и е заминал за Рим на трийсети. Датите съвпадаха. Освен това Хелън също е заминала на трийсети и след четири дни явно се е сприятелила с Карло. Учудвах се как е могла така бързо да се сближи с него, ако не го е познавала от Ню Йорк.

Това ли беше уликата, с която Хелън държеше в шах Карло, който се е боял, че тя непрестанно ще го шантажира? Максвел и Матюс бяха споменали и за загадъчната жена, предала Меноти. Максвел каза, че е убеден: тази жена е била Хелън. Това също беше логично. Ако Карло е знаел, че Хелън е наркоманка и при пристигането си в Ню Йорк се е свързал с нея, тогава? Той би могъл да ѝ предложи известна сума или безплатна доставка наркотик, за да предаде Меноти. Тя го е пуснала в апартамента. По-късно, като е размислила, е разбрала колко лесно би било да упражни натиск върху него за още пари или още наркотик. Каква по-добра улика срещу него би могла да има тя от заплахата на електрическия стол? И естествено да я използва за шантаж.

Станах и се заразхождах напред-назад из стаята. Чувствах, че най-сетне съм намерил изход за себе си.

Прехвърлях в съзнанието си разговора с Карло. Той бе признал, че е бил в Соренто, когато Хелън е умряла. Защо се е намирал там? Не

можех да приема, че е отишъл с предумисъл да я убие. Ако е искал да я убие, могъл е да го направи в Рим, вместо да бие толкова път до Соренто.

Главата ми бръмчеше като електрически трион, както продължавах да се разхождам из стаята. След няколко минути си спомних снимката, която бях видял във всекидневната на Майра, на която тя беше фотографирана по бял бански костюм и която ми се стори позната. Едва тогава си спомних за самотната, недостъпна вила, построена в самата скала, която забелязах, като се озъртах за Хелън. Спомних си, че тогава видях едно момиче, полузакрито под слънчобрана, което седеше на терасата на вилата. Сега бях сигурен, че това момиче е било Майра Сети.

Ако вилата е собственост на Майра, Карло би могъл да пребивава там доста често и това навярно обяснява факта, че той е бил там, когато Хелън е пристигнала.

Казах си, че трябва да огледам повторно тази вила, след като присъствам на следствието.

С чувството, че съм разкрил Карло дотолкова дълбоко, доколкото е възможно, насочих вниманието си към Сарти. Имаше само един начин да го възпра и това бе да му вдъхна страх, но не си правех илюзии, че бих могъл да постигна такова нещо. Единственият, който можеше здравата да го уплаши, бе Карло, и тази мисъл ме накара да се усмихна широко. Стори ми се добра идеята да изправя Карло срещу Сарти. Беше в интерес на Карло аз да стоя по-далеч от полицията.

Без да се колебаю, набрах номера на Майра. Обади се самият Карло.

— Тук е Досън — казах аз. — Искам да говоря спешно с теб. Къде може да се срещнем?

— За какво става дума? — попита той и в гласа му звучеше подозрение.

— Уговорката ни за петък може да се провали — обясних аз. — Не мога да ти обясня по телефона. Имаме конкуренция.

— Ами? — Той така изръмжа, че бих желал Сарти да го чуе. — Окей. Ще се срещнем в клуб „Паскуале“ след половин час.

Казах, че ще бъда там и затворих телефона. Погледнах през прозореца. Отново валеше и като си обличах шлифера, телефонът иззвъня.

— Търсят ви от Ню Йорк — съобщи телефонистката. — Изчакайте.

Предположих, че това е Чалмърс, и познах.

— Какво, по дяволите, става? — попита той, когато се обади. — Защо мълчиш толкова време?

Нямах настроение точно сега да приемам упреците му. Бях се набутал в това гадно положение само защото той не беше се погрижил да държи изкъсо развратната си дъщеричка.

— Нямам време да ви звъня час по час — озъбих се в отговор. — Но щом ми се обаждате, използвам случая да ви уведомя, че предстои скандал и такава смрад, че дори вие няма да можете да попречите всичко да лъсне на първите страници на всички вестници, освен вашия.

Чух го как рязко си поема дъх. Бях сигурен, че лицето му е станало мораво.

— Даваш ли си сметка какво приказваш? — запитва страховито. — Какво, по дяволите...

— Чуйте: имам уговорена среща и много бързам — прекъснах го аз. — Имам неоспоримо доказателство, че дъщеря ви е била наркоманка и шантажистка. Движела се е с пропаднали хора и престъпници и е била любовница на Меноти. Наляво и надясно се говори, че точно тя го е предала и вероятно е била убита, защото е била достатъчно глупава да се опита да шантажира неговия убиец.

— Господи! Ще съжеляваш за това! — изрева Чалмърс. — Сигурно си пиян или побъркан, щом си позволяваш да разговаряш така с мен. Как смееш да плешиш такива лъжи! Дъщеря ми беше добро, скромно момиче...

— Да, чувал съм го вече — прекъснах го нетърпеливо. — Почакайте да видите доказателствата. Имам списък с имената на петнайсет мъже, с които е била интимна и които е шантажирала, защото са й трябвали пари за наркотици. Това не са мои фантазии. Карлоти също знае. Един частен детектив я е следил, откакто е пристигнала в Рим, и е изписал цели страници доказателства с дати и подробности, които не можете да оборите.

Внезапно от другия край на линията настъпи мълчание и за миг помислих, че връзката се е прекъснала, но като нададох ухо, дочух тежкото дишане на Чалмърс.

— Предпочитам да дойда на място — рече той най-сетне, и то с много по-мек тон. — Извинявай, че така те навиках, Досън. Би трябвало да зная, че няма да кажеш нищо против дъщеря ми, без да имаш основание. Това е тежък удар за мен. Дано не е чак толкова лошо, колкото звучи.

— Моментът не е подходящ да се залъгвате — казах аз. — Това е гадна каша, която трябва да изсърбаме.

— Зает съм до четвъртък — добави той, но вече твърдостта в тона му беше напълно изчезнала. — Ще бъда в петък в Неапол. Ще ме посрещнеш ли там?

— Ако мога, ще го направя, но нещата се развиват така бързо, че не мога да обещавам за толкова дни напред.

— Не говори ли с Карлоти? Не можем ли да отложим следствието? Трябва ми време да проуча тези неща.

— Касае се за убийство — казах аз. — Никой от двамата ни не може нищо да направи.

— Опитай все пак. Разчитам на теб, Досън.

Усмихнах се тъжно на отсрещната стена. Питях се колко ли още ще продължава да разчита на мен. Питях се и какво ли ще каже и направи, ако му открия, че съм един от петнайсетте мъже, с които е имала вземане-даване скъпоценната му дъщеря.

— Ще говоря с него — обещах, — но не мисля, че ще се вслуша в думите ми.

— Кой я уби, Досън?

— Един тип на име Карло Манкини. Засега не мога да го докажа, но смятам да опитам. Обзалагам се, че той е убил Меноти, а дъщеря ви е предала Меноти на него.

— Това е невероятно! — Чалмърс звучеше като цапнат с мокър парцал. — Мога ли да направя нещо в тази насока?

— Хм. Ако успеете да накарате момчетата да се поровят из живота на Меноти — казах, — биха могли да открият нещо полезно. Вижте дали могат да намерят нещо за Манкини и Сети. Интересува ме връзката помежду им. Нека опитат да се доберат до наркотика, който си е доставяла Хелън, и да научат дали тя е посещавала апартамента на Меноти.

— И дума да не става! — почти изкрещя той. — Не искам никой да знае за това! То трябва да се потули, Досън!

Изсмях се.

— Шансовете ви да запазите това в тайна са равностойни на предотвратяването на експлозията на водородна бомба — казах аз и затворих телефона.

Изчаках малко, после се обадох в Главното полицейско управление. Попитах дали лейтенант Карлоти е на смяна. Дежурният сержант отговори, че според него лейтенант Карлоти е в кабинета си. Каза ми да почакам. След около минута Карлоти се обади.

— Да, синьор Досън? — Звучеше спокойно. — Какво мога да изправа за вас?

— Искам да се уточня за следствието. Определено е за единайсет и половина. Така ли е? — попитах аз.

— Да. Нощес заминавам за там. Желаете ли да пътувате с мен?

— Не нощес. Ще взема ранния сутрешен самолет. Как се развива разследването?

— Задоволително.

— Няма ли вече арести?

— Засега не, това изисква време.

— Разбирам. — Запитах се дали да не му кажа, че Чалмърс ми е крещял за отлагане, но реших, че това няма да донесе нищо добро. — Как стои работата с апартамента на синьорина Чалмърс? Привършихте ли вече с него?

— Да. Смятах да ви го кажа. Ключа оставихме на портиера. Снех тази сутрин полицейския пост.

— Окей, тогава ще се заловя да го почистя. Забелязахте ли телефонния номер, надраскан на стената в гостната?

— О, да — потвърди Карлоти. Не ми се стори много заинтригуван. — Проверихме го. Това е номерът на синьорина Сети, приятелка на синьорина Чалмърс.

— Знаехте ли, че Майра Сети е дъщеря на Франк Сети, когото полицията издирва?

Настъпи пауза, сетне Карлоти изрече хладно:

— Да, знам.

— Просто си помислих, че ви е убегнало от вниманието — казах аз и затворих телефона.

III

Карло ме чакаше в клуб „Паскуале“. Пиеше вино и пушеше пура. Махна ми с ръка, когато влязох в празния салон.

— Какво си се натопорчил? — попита той. — Ще пиеш ли нещо? Поклатих глава.

— Ти каза, че ако играя с теб, и ти ще играеш с мен. Ето че дойде твоят ред.

Той наклони стола си назад, избълва дим към тавана и заслуша с притворени очи моето обяснение за Сарти.

— Старият Чалмърс ми нареди да намеря частно ченге, което да се порови из живота на дъщеря му — казах аз на Карло. — Не допусках, че Сарти ще проникне толкова дълбоко. Той ме изрови напълно.

Карло ме изгледа с безизразно лице.

— И какво от това?

— Сега ме изнудва за десет милиона лири. Ако не ги платя, ще предаде на полицията информацията, която е събрал.

— Доколко е опасна тази информация? — попита Карло и още повече наклони стола си назад, като се почеса по брадата с мръсния нокът на показалеца си.

— Крайно опасна. Ако полицията получи тази информация от него, свършено е с мен. Нямам десет милиона лири — далеч съм от тази цифра. Ако искаш да предприема за теб това пътуване до Ница, трябва бързо да направиш нещо.

— Като какво например?

— Ти ще решиш. Не очаквам все пак да му изръсиш десет милиона лири.

Той отметна глава и в салона гръмна оглушителният му смях.

— Правиш си майтап, а? — Пусна стола си на пода с трясък, който разтърси помещението, стана и приведе рамене. — Хайде, приятел. Дай да го видим този гадняр. Аз ще го оправя.

— Сигурно е излязъл. — Не горях от желание да се забърквам в това. — Защо не наминеш утре към службата му? Аз бих дошъл с теб,

но утре трябва да съм в Неапол за следствието.

Той сложи грамадната си длан на ръката ми. Пръстите му се впиха в мускулите ми.

— Ще си бъде у дома. Сега е време за кльопане. Хайде, приятел. Сам си я сготвил тази манджа. Дватама ще идем да го оправим.

Изведе ме навън и прекосихме тротоара до мястото, където беше спрял реното си. Влязохме в колата и той светкавично я отлепи от бордюра.

— Кантората му сигурно е затворена — казах аз и се сепнах, когато Карло насмалко не прегази една двойка, която пресичаше улицата.

Карло подаде глава от прозореца на колата да ги изругае, а когато вмъкна обратно глава, ме дари с широката си животинска усмивка.

— Зная къде живее мръсникът — каза той. — Дватама с него сме вършили съвместни работи. Той има слабост към мен. Готов е всичко да направи в името на нашето приятелство.

Предадох се и не проговорих повече, докато траеше лудото шофиране на Карло.

Спряхме пред жилищен блок на една пряка на виа „Фламиниа Нуова“. Карло слезе, прекоси тротоара, бутна входната врата и заизкачва стълбите, като вземаше по три стъпала наведнъж. Спря пред една олющена врата, на която беше залепена визитната картичка на Сарти. Натисна здраво с палец копчето на звънеца и не махна пръста си оттам.

След шест секунди вратата предпазливо се откряна. Зърнах тлъстото небръснато лице на Сарти, преди той да се опита да затръшне вратата.

Карло беше подготвен за такъв опит. Удари коляно в плота на вратата и тя се бухна в Сарти, който се озова на земята и изскимтя от страх и болка. Приседна на пода в коридора. Карло влезе, пусна ме да мина и затвори вратата с ритник.

Присегна се и като улови Сарти за вратовръзката, го вдигна на крака. Връзката се стегна около дебелия врат на Сарти и лицето му стана мораво. Той удари немощно Карло в лицето и дребните му месести ръце оказаха същото въздействие върху Карло както гумен чук върху камък.

Внезапно Карло пусна връзката и тласна с все сила Сарти. Детективът прелетя заднишком през една врата и се намери в малката си гостна. Стовари се тежко върху масата, приготвена за обяда, преобърна я и се озова заедно с нея на пода.

Стоях настрана и гледах.

Карло пристъпи в гостната, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си, и тихо си подсвиркуваше.

Сарти седеше сред развалините на обяда си; лицето му имаше цвета на зряло сирене камамбер, а кръвясалите му очи бяха оцъкдени от страх.

Карло отиде до прозореца и седна на перваза. Усмихна се на Сарти.

— Слушай, шкембо, този тук е мой приятел. — И размаха палец към мен. — Ако някой ще го дои, това съм аз. Няма да ти го повтарям два пъти. Чактисваш ли?

Сарти кимна утвърдително. Облиза устни, опита се да каже нещо, но езикът му се беше вързал.

— Имал си доста изписани листа за него, а? — продължи Карло. — Донеси ми ги утре сутринта у дома, ама всичките. Загря ли?

Сарти отново кимна.

— Ако някое от тези листчета попадне в ръцете на полицията, тогава някой пък ще ѝ подшушне за онази работа, дето ти я свърши във Флоренция. Ясно ли е? — заключи Карло.

Сарти кимна. По лицето му се стичаше пот.

Карло ме погледна.

— Така добре ли е, приятел? Този нещастник няма да те закача повече. Гарантирам ти.

Казах, че съм напълно удовлетворен.

Карло се ухили.

— Добре. Какво ли не правя за приятел. Ти играеш за мен, аз играя за теб. Върви сега да се позабавляваш. Пък ние с шишкото ще си поприказваме.

Очите на Сарти така се изцъклиха, че очаквах в следващия миг да изхвъркнат от орбитите си. Той размаха дебелиите си мръсни ръце към мен.

— Не ме оставяйте с него, синьор — замоли ме нещастникът с глас, който ме смрази. — Не ме оставяйте с него!

Не можех да го съжаля.

— Довиждане — казах на Карло. — Ще ти се обадя.

Като слизах по стълбите, чух звук, който напомняше писък на уплашен заек.

Когато се озовах на улицата, аз също бях плувнал в пот.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

Едва когато поех с колата към моята квартира, си дадох сметка, че още не зная името на клиента на Сарти, който го е наел да следи Хелън. А трябваше да го зная.

Запитах се дали да не се върна в апартамента на Сарти и да накарам Карло да го принуди да ни даде тази информация, но реших, че не бива да го правя. Не беше уместно да посвещавам Карло повече от необходимото.

Минавах недалеч от офисите на Международното бюро за издирване. Запитах се дали да не опитам сам да се добера до сведенията, които ме интересуваха. Но това означаваше да проникна с взлом в Бюрото. По това време — три часът следобед в неделя — рискът изглеждаше минимален. Реших да опитам.

Оставих колата в една глуха пряка, извадих от багажника лост за сваляне на гуми и отвертка, пъгнах ги в джоба на шлифера си и бързо се отправих към сградата, където се помещаваха офисите на Бюрото.

Главният вход беше затворен и заключен. Заобиколих откъм гърба на сградата до вратата на портиерната и я намерих отворена. Озовах се в преддверие, пълно с кофи за смет и празни бутилки от мляко, спрях да се послушам, а после, като не чух нищо, тихо се промъкнах по стълбите до първия етаж.

Намерих Международното бюро за издирване в дъното на един коридор. То заемаше шест стаи и през матираните стъклени врати не се процеждаше светлина. Минах от врата на врата, като почуквах на всяка от тях и изчаквах, но не получих отговор на чуването си.

С лудешки разтуптяно сърце извадих лоста за сваляне на гуми, пъгнах го между една от вратите и касата и натиснах леко. Бравата се счупи, без да издаде тревожен шум, и вратата се отвори. Влязох в безлюден офис, затворих след себе си и се огледах.

Беше кабинетът на един от началниците. Минах през междинната врата в съседния офис. Едва в четвъртия открих това, което търсех. Покрай стената имаше редица шкафове с папки. Избрах

шкафа, обозначен с буква „Ч“, и с помощта на отвертката и лоста успях да насиля ключалката и да го отворя.

В продължение на десет минути прелиствах купчината папки в шкафа, но не намерих нито една с името на Хелън на корицата. Отстъпих съкрушен. Шкафовете съдържаха толкова много папки, че щеше да е невъзможно да прегледам всички! Тогава ми хрумна, че Сарти може да е отделил папката на Хелън от останалите. Влязох в петия офис.

Тук имаше три бюра, едното от които на Сарти. Разбрах това по входящата поща на негово име.

Седнах на стола му и започнах да проверявам чекмеджетата. Третото отдясно бе заключено. Отново използвах за малко лоста, отворих го и почувствах как ме облива вълна на облекчение. Единственото нещо в чекмеджето беше папката, която търсех.

Извадих я, сложих я на бюрото и я разтворих. Прелистих я за около минута, после отгласнах назад стола, посегнах за цигара и я запалих. Вече знаех кой е инструктирал Сарти да наблюдава Хелън и бях потресен.

Досието, изготвено от Сарти, започваше така:

„В съответствие с инструкциите на синьорина Джун Чалмърс днес се уговорих с Финети и Молилари да установят двадесет и четири часово наблюдение на синьорина Хелън Чалмърс...“

Джун Чалмърс!

Значи тя е в дъното на тази работа! Прелистих набързо донесенията и попаднах на едно, което носеше моето име. То съдържаше десет страници с описание на връзката ми с Хелън. Най-горе на първата страница пишеше:

„Екземпляр от доклада, изпратен на синьорина Чалмърс в хотел «Риц», Париж, на 24 август.“

Сведението съдържаше всички подробности от плана на Хелън да наеме вила в Соренто, идеята ѝ, споделена с мен, да фигурираме там като мистър и мисис Шерард, уговорката, че тя ще пристигне в Соренто на двайсет и осми, а аз ще се присъединя към нея на двайсет и девети.

Облегнах се назад в стола и усетих челото си оросено в пот. Нямах съмнение, че по някое време Сарти е поставил микрофон в апартамента на Хелън и затова знае всички тези подробности. Несъмнено беше и друго: Джун Чалмърс е узнала, че съм ходил в Соренто, за да стана любовник на Хелън, когато се видяхме с нея на неаполското летище. Защо тогава не е казала на Чалмърс?

Сгънах набързо папката и я мушнах в джоба си. Не можех да остана тук нито миг повече. Имаше опасност портиерът да реши да предприеме обиколка на служебните помещения и да ме открие.

Прибрах и инструментите в джоба си, а после, като огледах предпазливо дългия коридор, бързо се промъкнах надолу по стълбите и излязох на улицата.

Прибрах се в квартирата си. Съблякох шлифера, седнах и отново запрелиствах папката.

Тя се оказа много по-пълна и съдържателна, отколкото Сарти се опитваше да ми внуши. В нея фигурираха не само телефонните обаждания, но и разговорите ми с Хелън, когато съм бил при нея. Имаше ѝ разговори между нея и други мъже, които представляваха потресаващо четиво: папката изобилстваше с неоспорими сведения, че Хелън е водила неморален живот. Всяко едно от тези сведения е било изпращано на Джун Чалмърс или в Ню Йорк, или в Париж.

Защо не беше се възползвала от тази информация? — неспирно се питах аз. Защо не ме беше издала на Чалмърс? Защо не го беше уведомила за живота, който води дъщеря му?

Нямах отговори на тези въпроси и накрая заключих папката в бюрото си.

Минаваше пет часът. Поисках частен разговор с Джек Мартин и ми казаха, че трябва да почакам половин час, докато ме свържат с Ню Йорк. Поръчах разговора, отидох до прозореца и се загледах в бързия неделен трафик, докато телефонът иззвъня.

— Ти ли си, Ед? — попита Мартин, като се обадох. — За Бога! Кой плаща този разговор?

— Не се безпокой. Какво научи от това, което исках? Успя ли да изровиш нещо за Манкини?

— Абсолютно нищо. Изобщо не съм чувал за такъв човек — отвърна Мартин. — Сигурен ли си, че не грешиш името? Да не би да става дума за Тони Амандо?

— Моят човек нарича себе си Карло Манкини. А този Амандо откъде ти хрумна?

— Отговаря на описанието ти. Едър, як и мургав, с точно такъв зигзагообразен белег на брадата.

— Трябва да е същият. Моят човек има глас като бурия и носи златна обица на дясното ухо.

— Това е същият! — възкликна възбудено Мартин. — Амандо! Двама с подобно описание не може да има.

— Какво знаеш за него, Джак?

— Вече не е тук, слава Богу. Създаваше големи неприятности и е опасен като гърмяща змия. Мисля, че е някъде там, на твоя територия. Напусна Щатите заедно с Франк Сети, когато изгониха Сети от страната.

— Сети? — прокълтя гласът ми.

— Точно така. Амандо беше главорез и заместник на Сети.

Това бе първата истински ценна новина, която получавах досега.

Главорез на Сети!

Най-после някои от елементите в тази картинна мозайка паснаха на своите места.

Мартин продължаваше да ми говори:

— Да не би да си го срещнал в Италия?

— Срещнах го. Мисля, че участва в контрабандата с наркотици. Исках да проверя някои данни за него.

— Сети се занимаваше тук със същото, преди да го изгонят. И той е в Италия, нали?

— Така подочух. Слушай, Джак, мога да докажа, че Амандо е пътувал със самолет от Рим за Ню Йорк два дни преди Меноти да бъде очистен и се е върнал в Рим на следващия ден.

— Е, това е нещо. Ще предам информацията на Колийър, шефа на местната полиция. Може да му е от полза. Не е изключено да издирва точно тази връзка. Той беше убеден, че Сети или Амандо са очистили Меноти, но и двамата имаха желязно алиби за времето, когато Меноти

беше убит. Разполагаха с куп свидетели, които твърдяха, че били заедно с тях в някакъв игрален дом в Неапол.

— Амандо се хвали, че бил страшно печен във фабрикуването на алибита. Говори с Колиър, Джак, и благодаря за информацията.

Заразхождах се из стаята и премислях новополученото сведение. Излизаше, че теорията ми, според която Карло е убил Меноти, а Хелън се е опитала да шантажира Карло, е основателна. Но засега не разполагах с пращинка доказателство, което да убеди съдебните заседатели. Всичко си оставаше теория, но все пак се движех в правилна посока.

Изкушавах се да отида при Карлоти и да му разкажа цялата история. При своята организираност имаше вероятност той да успее да се добере до истината, подпомогнат от моята теория.

Ала овладях импулса си. Щом Карло научи, че съм ходил при Карлоти, ще извади на показ многобройните си доказателства срещу мен и това ще ме погуби.

Още не бе настъпил моментът да се каже истината на Карлоти. Трябваше да разполагам с истински непоклатими доказателства.

Прекарах останалата част от вечерта отново над сведенията на Сарти и си блъсках главата да открия и други гледни точки. Реших, че единствената ми надежда е да се съсредоточа върху Карло. Като отида в Неапол, ще трябва да отскоча до вилата на Майра и да видя дали ще мога да изровя нещо там.

II

Преди да хвана първия самолет от Рим за Неапол в понеделник сутринта, се обадох на Джина вкъщи.

— Здравейте, Ед — каза тя. — Чаках да се обадите. Какво става?

— Много неща. Не мога да говоря сега. Бързам. След пет минути отлитам за Неапол да присъствам на следствието. Ще се свържем, когато се върна.

— Вие всеки път ми казвате това. Сигурна съм, че нещо не е в ред. Безпокоя се за вас. Защо ме отбягвате?

— Не те отбягвам! Зает съм! Престани с това, чуваш ли? Имам само две-три минути. Ето какво искам да направиш. Полицията е свалила поста от апартамента на Хелън. Ключът е у портиера. Ще опразниш ли апартамента вместо мен?

— Да, разбира се.

— Връщам се по някое време утре и обещавам да ти се обадя. Ще успееш ли да се справиш с апартамента днес?

— Ще се опитам.

— Кажи на Максвел, че старият иска това. Той няма да се противопостави.

— А вие ще ми се обадите ли, като се върнете?

— Да, разбира се. Довиждане засега.

Трябваше да тичам по пистата, за да хвана самолета.

Пристигнах в Неапол малко след десет и половина. Резервирах си стая в хотел „Везувий“, изкъпах се, после взех такси, за да се явя в следствения съд.

Изненадах се, че съм единственият призован свидетел. Гранди и Карлоти бяха там. Гранди ме изгледа продължително и мрачно, после извърна очи. Карлоти кимна, но не дойде да се ръкува с мен.

Съдия-следователят Джузепе Малети, плешив дребен човек със заострен, подобен на човка нос, избягваше да среща погледа ми. Впрочем той гледаше към мен, но винаги успяваше в последния момент да насочи погледа си в една точка малко над главата ми.

Призоваха ме да идентифицирам тялото на Хелън и да обясня защо е била в Соренто.

Тримата журналисти, които присъстваха, очевидно бяха отегчени от процедурата и изражението на лицата им стана още по-унило, когато обясних, че, доколкото ми е известно, Хелън е наела вилата за едномесечна почивка. Нищо не се каза за това, че вилата е била наета на името на мисис Шерард.

Сякаш просто за да каже нещо, Малети ме попита дали според мен Хелън не се е страхувала от височини. Изкуших се да отговоря положително, но в този миг улових язвителния израз в очите на Гранди и реших, че ще е по-безопасно да заявя, че не зная.

След още няколко шаблонни въпроса, които не изясниха никому нищо, Малети ме освободи и призова Карлоти.

Карлоти наелектризира с показанието си тримата журналисти и един скитник, влязъл в залата да се избави за час от горещината навън.

Лейтенантът каза, че не е убеден, че смъртта на Хелън е случайна. Той и неаполската полиция правели издирвания, които навярно щели да докажат, че Хелън е станала жертва на престъпление. Заяви, че и други разследвания щели да завършат успешно до следващия понеделник, затова моли следствието да бъде отложено дотогава.

Малети имаше вид на човек, внезапно обзет от силен пристъп на зъбобол. Каза, че се надявал лейтенантът да има съществени основания да иска това отлагане, на което Карлоти отговори скромно, че наистина има такива. След дълго колебание Малети разреши отлагането и побърза да се оттегли, сякаш се боеше някой да не оспори правото му на такова решение.

Тримата журналисти наобиколиха Карлоти, но той нямаше какво да им каже. Щом хукнаха към вратата, аз им преградих пътя.

— Помните ли кой съм? — попитах с усмивка.

— Няма да ни придумате да си траем — ми каза репортерът на „Д’Италия дел пополо“. — Това е новина и ние ще я отпечатаме.

— Печатайте факти, а не мнения — отбелязах аз. — После не се оплаквайте, че не съм ви предупредил.

Те се провряха покрай мен и се завтекоха към колите си.

— Синьор Досън...

Обърнах се.

До мен стоеше Гранди. В очите му блестеше хлад.

— Здравейте — казах.

— Синьор Досън, разчитам на отзивчивостта ви. Издирваме американеца, който е бил в Соренто в деня, когато синьорината е починала. Открихме един човек, който отговаря на описанието, дадено ни от очевидци. Ще строим няколко души в редица, за да ги огледа свидетелят. Вашият ръст съвпада с ръста на този човек. Ще имате ли любезността да се съгласите да вземете участие в този показ?

Обля ме ледена вълна, чак ми призля.

— Трябва да пусна спешна телеграма...

— Това ще отнеме само няколко минути, синьор — настоя Гранди. — Моля ви да дойдете.

Двама униформени полицаи пристъпиха усмихнати към мен.

Тръгнах с тях.

Десет души вече бяха се наредили в редица. Двама от тях бяха американци, един немец, а останалите — италианци. Бяха с най-различни фигури и пълнота. Двамата американци имаха приблизително моя ръст.

— Ще ви отнемем само няколко секунди — изрече Гранди като зъболекар, който се готви да вади кътник.

Отвори се една врата и през нея влезе набит италианец. Спря, огледа редицата. Беше небръснат, смутен. Не го познах, но по износеното сако и дългите кожени ръкавици, които държеше в ръка, отгатнах, че е шофьорът на таксито, който ме откара лудешки от Соренто в Неапол, за да успее да хвана влака за Рим.

Заоглежда редицата и очите му се спряха на мен. Усетих как започвам да се потя. Той се взря в мен за около три секунди, които ми се сториха цяла вечност. После се обърна и излезе, шляпайки се по бедрата с ръкавиците.

Искаше ми се да избърша потта от лицето си, но не смеех. Гранди ме следеше с поглед и когато срещнах очите му, ми се усмихна кисело.

Въведен беше друг италианец. Познах го: служителят от багажния гардероб на гарата в Соренто, където бях оставил куфара си, преди да поема за вилата. Очите му се плъзнаха по редицата и стигнаха до мен. Разменихме погледи, след което, като огледа и другите двама американци, той си излезе.

След него минаха още двама мъже и една жена. Нямах представа кои са. Те също огледаха редицата, очите им пробягаха през мен. Спряха се на един от американците в края на редицата. Вгледаха се в него, а той в тях и им се ухили. Завидях му, че няма гузна съвест. Бях доволен, че не се втренчиха в мен, както в него. Видях как Гранди се намръщи. Те също си излязоха.

Гранди даде знак, че показът е приключил.

Десетте мъже се изнизаха.

— Благодаря ви, синьор — каза ми Гранди, когато тръгнах след останалите. — Извинете, че ви задържах.

— Ще го преживея някак — отвърнах аз. Видях, че не изглежда особено доволен, и се досетих, че последните трима свидетели не са оправдали надеждите му.

— Открихте ли мъжа, когото търсехте?

Той впи очи в мен.

— Не съм готов в момента да отговоря на такъв въпрос. — И като кимна рязко, се отдалечи.

Напуснах залата на следствения съд и се върнах с наетата кола в хотела. Като се качих в стаята си, поисках да ме свържат със службата ми в Рим.

Джина ми съобщи, че се е уговорила с жената, която се занимавала с продажба на употребявани дрехи, да огледа същия следобед съдържанието на апартамента на Хелън.

— До утре ще бъде опразнен — обеща тя.

— Чудесно. Максвел там ли е?

— Да.

— Нека ми се обади.

— Ед, трябва да знаете следното: лейтенант Карлоти дойде тук и задаваше въпроси за вас — каза Джина.

Настръхнах.

— Какви въпроси?

— Попита ме дали сте се познавали с Хелън Чалмърс. Искаше да знае дали ми е познато името мисис Дъглас Шерард.

— Така ли? А ти какво му отговори? — Усетих, че стискам неестествено силно слушалката.

— Казах му, че това име не ми говори нищо и че вие наистина сте се познавали с Хелън Чалмърс.

— Благодаря, Джина.

Настъпи неловка пауза, после тя изрече:

— Той искаше да знае и къде сте били на двайсет и девети. Казах, че сте си били в апартамента и сте работили над романа си.

— Точно това правих.

— Да.

Настъпи нова неловка пауза, после Джина добави:

— Свързвам ви с мистър Максуел.

— Благодаря, Джина.

Почти веднага чух гласа на Максуел.

Предадох му, че съдия-следователят е отложил следствието за идния понеделник.

— Какво го отложи? — попита Максуел.

— Полицията смята, че е убийство.

Той подсвирна.

— И таз добра! Какви са им основанията?

— Засега се пазят в тайна. Телеграфирай на централата в Ню Йорк, събщи им фактите и поискай указания. От стария зависи дали ще печатат нещо по този въпрос или не. Другите вестници положително ще отразят новината.

— А фактите какви са?

— Следствието се отлага до понеделник, тъй като полицията иска още време за допълнителни издирвания. Имат доказателства, които сочат, че това е престъпление.

— Окей. Нищо друго?

— Това е всичко.

— Ще го предам. Ед, ти случайно да не си светил маслото на момичето?

Почувствах се като боксьор, получил удар под пояса.

— Какви са тези приказки?

— О, не се вживявай. Шегувам се. Този полицай с ястребови очи задаваше въпроси за теб и Хелън. Изглежда, смяташе, че я познаваш по-добре от другите.

— Той е луд.

— Май имаш право. Винаги съм мислил полицаите за луди. Е, след като съвестта ти е спокойна, защо трябва да се тревожиш?

— Прав си. Пусни телеграмата, Джак.

Максуел обеща да я пусне веднага.

— Довиждане — каза ми той. — И гледай да не се навираш между шамарите.

Казах, че ще се постарая.

III

Малко след девет часа напуснах хотел „Везувий“ и отпътувах с колата, която бях наел, за Соренто. Пристигнах на пристанището малко след девет и трийсет.

Паркирах под дърветата и слязох към пристанището.

Пред морската гара все още се мотаеха трима-четирима лодкари и аз се упътих към тях. Попитах единия дали ще ми даде под наем гребна лодка. Казах, че я искам за час-два с цел физическо упражнение, затова ще гребам сам.

Лодкарят ме изгледа така, сякаш виждаше пред себе си луд човек, но като разбра, че съм готов да му заплатя за лодката, стана делови. След десетминутен пазарлък успях най-сетне да я наема за три часа срещу пет хиляди лири. Дадох му парите, той ме заведе при лодката и ме отгласна от брега.

Нощта бе тиха, тъмна и звездна, морето беше гладко като езеро. Гребях, докато брегът се изгуби от очите ми; после прибрах веслата и свалих дрехите си. Бях си сложил плувки, преди да напусна хотела, и така, по плувки, продължих да гребам към вилата на Майра Сети.

След около час усилено гребане видях в далечината червената светлина на пристанищната стена.

Спрях и оставих лодката на дрейф. Над пристанището виждах силуета на вилата. Една от стаите на долния етаж светеше.

Отново хванах веслата и накрая достигнах скалите само на неколкостотин метра от мястото, където бе намерена Хелън. Оттатък скалата, на още триста метра разстояние, трябваше да бъде вилата на Майра.

Достигнах брега и изтеглих лодката на мекия пясък, но достатъчно навътре, за да не я поеме приливът. Сетне нагазих в морето и заплувах към вилата.

Водата беше топла и напредвах бързо, като внимавах да не вдигам шум. Доплувах тихо до пристана, като гледах да не попадна в кръга червена светлина, която се отразяваше върху спокойните води. Две мощни моторници бяха привързани към пристана, имаше и малка

гребна лодка. Насочих се към стъпалата, които водеха нагоре към вилата. Плувах предпазливо и не изпусках от поглед цялата стена на пристана, наострил уши за всеки подозрителен звук. Това, че бях нащрек, се оказа полезно, защото внезапно забелязах как малка червена искра описа кръг във въздуха и падна в морето, като пръсна малки водни струйки и изсъска. Някой, когото не виждах поради мрака, бе хвърлил угарка от цигара.

Стъпих на дъното и безшумно запристъпях във водата. Бях вече съвсем близо до стената. Точно над главата ми висеше халка за привързване на лодки. Протегнах ръце и се хванах за нея. Увиснах на халката, като продължавах да гледам натам, откъдето беше излетяла цигарената угарка.

След миг забелязах смътната фигура на някакъв мъж, седнал на един кнехт^[1]. Той като че гледаше към морето. Намираше се на другото рамо на пристана, на около сто фута от мен и на приблизително трийсет метра от стъпалата. Зачаках. След около пет минути той стана и се отдалечи бавно към далечния край на пристана. Навлезе в кръга червена светлина и сега го видях ясно. Беше висок здравеняк. Облечен беше с бяла фланелка и черен панталон; на тила му беше килната шапка на яхтсмен. Олюля се над стената, с гръб към мен, после го видях да пали друга цигара.

Отново се сниших във водата и като заплувах бруст, тихо се отдалечих към стъпалата. Положил ръка на най-долното от тях, хвърлих поглед през рамо. Мъжът още гледаше към светлините на Соренто, с гръб към мен. Измъкнах се от водата и безшумно поех по стъпалата, като внимавах да не излизам от сенките на надвисналите дървета. Погледнах назад, но мъжът бе все така неподвижен и гледаше встрани от мен.

Стъпалата ме изведоха на една тераса, разположена над пристана. Тук спрях и се загледах във вилата, която беше на петнайсет метра над мен.

Видях голям, осветен прозорец с отдръпнати завеси. Там горе нямаше признаци на живот, но дочух едва доловими звуци на танцова музика, която идваше от радио или грамофонна плоча.

Като се стремях да бъда винаги в сянка, изкачих тихо и бавно други стъпала, които ме отведоха до втората тераса.

Там имаше ивица гъста сянка, хвърляна от едно портокалово дърво, което се намираще срещу осветения прозорец. Останах в сянката, сигурен, че никой не може да ме види, и надникнах в стаята, която се оказа просторна, луксозно обзаведена всекидневна.

Четирима мъже седяха около маса в средата на стаята. Играеха покер. Зад тях, изтегната в един диван, беше Майра Сети. Четеше списание и пушеше; до нея имаше радиограмофон, който лееше тихи звуци танцова музика.

Огледах мъжете. Трима от тях бяха груби типове, като излезли от гангстерски филм. Дрехите им бяха ярки, връзките крещящи, лицата, опалени от слънцето — сурови, изпити и жестоки. Четвъртият привлече по-силно вниманието ми. Беше към петдесетгодишен, едър, много пълен и с тъмна кожа. Бях виждал доста негови снимки по вестниците, за да не го позная сега. Почувствувах как в мен нахлува лека вълна на тържество. Бях успял в нещо, в което се беше провалила цялата полиция, на Италия! Трябваше отдавна да се досетя, че тази вила е тайното убежище на Франк Сети, но кой знае защо, не можех да допусна, че е точно тук.

Четиримата се бяха увлекли в играта. Ясно личеше кой печели. Пред Сети стърчаха шест купчинки чипове. Останалите трима едва имаха по някой чип пред себе си. Както ги наблюдавах, един висок и слаб мъж с вид на отявлен негодник хвърли картите с жест на възмущение. Каза нещо на Сети, който му се изхили хищнически, отгласна стола си и стана. Другите двама също хвърлиха картите и се облегнаха намръщени в столовете си.

Сети погледна към Майра и ѝ каза нещо. Тя вдигна очи с лице, което изразяваше дълбоко отегчение, кимна и пак се вгълби в списанието.

Високият отиде до прозореца и го разтвори. Приклекнах до ниската стена. Танцовата музика сега звучеше по-високо през отворения прозорец.

— Джери закъснява — каза високият през рамо към Сети.

Сети стана от масата, протегна едрите си крайници и се приближи до прозореца.

— Ще дойде — рече. — Джери е добро момче. Идва отдалеч. — Погледна към Майра. — Спри това проклето кречетало! Не мога да си чуя приказката.

Без да откъсва поглед от списанието, Майра се пресегна и изключи радиограмофона.

Сети и високият останаха до прозореца заслушани. Аз също се ослушах. Стори ми се, че чувам едва доловимото пърпорене на моторна лодка някъде в морето.

— Ето го, че идва — каза високият. — Хари нали е там долу?

— Само да има късмета да не е — изръмжа Сети. Отдръпна се от прозореца и излезе от стаята. Миг по-късно се появи на терасата.

Обля ме пот. Знаех, че ако ме намерят тук, животът ми няма да струва пукнат грош. Ще ми прережат гърлото и ще ме хвърлят в морето. Укритието ми съвсем не беше сигурно. Ако някой от тях дойде до портокаловото дърво, няма да пропусне да ме забележи. Беше твърде късно да се опитвам да се преместя другаде. Останах ниско приведен, затаил дъх, долепен до стената на терасата.

Сети седна до една от масите на около петнайсет метра от мен. Високият също излезе на терасата и се спря, загледан към морето.

— Ето го — каза.

Майра излезе на терасата и се присъедини към него. Той ѝ посочи нещо в мрака.

— Виждаш ли го?

— Виждам — потвърди тя. Опря ръце о ръба на стената и се наведе напред. Беше толкова близо до мен, че усещах аромата на парфюма ѝ.

Червената светлина на пристана изчезна, сетне се появи отново. Настъпи дълга пауза. Сети запали пура. Майра и високият продължиха да се взират надолу към пристана. Бях толкова неподвижен, че един гущер, взел ме за част от мъртвата природа, пробяга по голия ми гръб.

После чух бързи стъпки нагоре по стъпалата. Изникна мъж по червена фланелка, черен панталон и еспадрили. Беше млад и привлекателен, с подчертано здравеняшки вид. Усмихна се широко на Майра, щом се появи на терасата.

— Здравей, кукло! — изрече.

Скуката на Майра се изпари веднага. Тя го дари с омайна усмивка.

— Здравей, Джери!

Той отиде до мястото, където седеше Сети, и стовари на масата пакет, увит в мушама.

— Здравсти, шефе. Ето стоката.

Сети се облегна назад и се усмихна на новодошлия.

— Чудесно. Седни, момче. Хей, Джейк, донеси му питие!

Джейк влезе във всекидневната. Майра дойде при двамата и Джери взе ръката ѝ.

— Мога ли да целуна дъщеря ти, шефе? — попита с усмивка.

— Давай! — отвърна Сети и повдигна рамене. — Щом тя го иска, защо аз да имам нещо против? Имаше ли неприятности по пътя за насам?

— Никакви.

Майра и Джери се целунаха, после той я притегли на коленете си и я прегърна.

— Тук мястото е много подходящо за трафика — продължи той, — но как ще откарате пакета до Ница, шефе?

— Карло е уредил въпроса — каза Сети. — Много отракано момче е нашият Карло.

Лицето на Джери помрачня.

— Да не излезе прекалено отракано. — Погледна Майра. — Виждала ли си го напоследък, бебче?

Майра отвори широко очи с невинно изражение.

— Карло? Я не превъртай! За какво ми е тази маймуна, когато имам теб?

— Мисля, че си права — каза Джери и се смръщи. Като че ли не беше убеден. — Ама ти внимавай, все пак. Стой по-далеч от него!

Сети седеше все така облегал гръб на стола, усмихнат и внимателно заслушан.

— Ти си ревнив — каза Майра и го погали по лицето. — Нямаш основания.

Джери я потупа по бедрото, после обърна поглед към Сети.

— Какво по-точно е уредил Карло?

— Хванал е един журналист да закара стоката в Ница — Ед Досън от „Уестърн Телеграм“ — поясни Сети и се ухили от ухо до ухо.

— Досън! — Джери се наведе напред. — Зная го тоя боклук! Виждал съм го да се мотае из Рим. Той ли ще свърши работата.

— Такова е намерението ни. Карло го е хванал здраво в ръцете си. Няма начин да допуснем грешка, щом човек като Досън ще бъде нашият куриер. Това е най-умното, което Карло някога е правил.

— Хм, Бога ми! Това наистина ми изглежда хитро!

Джейк се появи с чаша уиски и сода и я поднесе на Джери.

— Ела вътре, момче. Приготвил съм ти мангизите — каза Сети и стана. — Ще останеш ли за малко?

— Не се налага да се върна преди утре вечер.

Майра слезе от коленете на Джери и го хвана под ръка.

— Недей да се занимаваш сега с парите, мили — каза му тя. — Ела да идем в моята стая. Искам да ти кажа нещо.

Джери погледна към Сети.

— Имаш ли нещо против, шефе?

Сети се усмихна.

— Майра е вече голямо момиче. Прави каквото си иска. Мангизите са ти готови за, когато ги поискаш. Кога е следващата пратка?

— След три седмици. Всичко е уговорено.

Взел питието си, Джери последва Майра към вилата. Джейк, намръщен, ги проследи с очи.

— Някой ден Карло ще забие ножа си в тоя приятел, и то много скоро — рече той.

Сети се засмя.

— Зарежи това! Нека Майра се забавлява както си ще. Ако иска да има двама приятели, нека си има. — Хвърли от терасата остатъка от пурата си. — Прибери стоката в сейфа, Джейк. Карло ще я вземе чак в четвъртък. Ти ще я откараш в сряда през нощта за Рим... ясно ли е?

Джейк измърмори, че е разбрал. Взе пакета, увит в мушама, и двамата със Сети се прибраха във вилата.

Веднага щом се изгубиха от погледа ми, аз се изправих. Ето щастливия изход за мен! Ако пакетът не попадне в ръцете на Карло до четвъртък, аз няма да го откарам в Ница. А начинът да се предотврати това бе само един. Трябваше бързо да се върна в Соренто и да алармирам Гранди.

Поех по стъпалата към пристана, като внимавах да се движа безшумно. Достигнах последните няколко стъпала. Виждах червената светлина на стената и се спрях в гъстия мрак, търсейки мъжа, когото бяха назовали Хари.

Нямаше и следа от него. Поколебах се. Къде ли е? Не смеех да се гмурна във водата, преди да разбере точно къде се намира. Очите ми

затърсиха Хари из гъстите сенки наоколо. Огледах и двете рамена на пристана. И там не го видях.

После изведнъж усетих леко дишане зад себе си. Студен и лепкав мраз полази по гърба ми. Полуизвърнах се и в този миг една мускулеста космата ръка се обви около врата ми и стегна гърлото ми в стоманени клещи, а в гърба ми се вряза кораво и костеливо коляно.

[1] Металически цилиндър, здраво прикрепен към кея или към палубата на кораб, който служи за привързване въжетата на кораба. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

I

В краткия миг, преди ръката да стегне гърлото ми, прекъсвайки достъпа на въздух от дробовете, вече знаех, че този човек, навярно въпросният Хари, беше силен колкото мен, ако не и повече. Започнах отчаяна борба за въздух, а дробовете ми като че щяха да се пръснат. Не можех да хвана противника си, защото той ме смъкваше назад, а коленете му стържеха в гърба ми. Имаше само един начин да се отскубна от хватката му; да се отпусна. Краката ми се подвиха и аз рухнах на колене, като едновременно успях да извия гръб и да изведа противника пред себе си.

Чух го да изругава приглушено и хватката на гърлото ми се стегна яростно. Направих отчаяно усилие да го повдигна над главата си, но той беше много тежък. Вместо това промених равновесието и на двама ни. Краката ми се хлъзнаха по мокрите стъпала и двамата се търколихме в морето.

Неочакваното озоваване във водата разхлаби хватката му. Улових го за китката и отлепих ръката му от гърлото ми, а после се извих с лице към него и подпъхнах длан под брадата му, обръщайки го по гръб. Отскубнах се от него и се показах задъхан на повърхността на водата.

Боях се единствено да не извика за помощ. Каквото и да се случи, онези във вилата не биваше да узнаят, че съм бил там горе.

Противникът ми се показва на повърхността на три метра от мен. Видях го, преди да отръскам водата от очите си. Гмурнах се под него, улових единия му крак и го повлякох надълбоко.

Той така отчаяно зарита, че бях принуден да го пусна. Изплувахме и двамата на повърхността. Успях да видя само оцъклените му очи и озъбената уста. Той ме доближи и вдигна над водата дясната си ръка. Блесна стомана. Отскочих встрани. Ножът мина на сантиметри от мен. Гмурнах се, описах тесен кръг, за да го доближа, забелязах, че тъмната маса на тялото му е на достъпно разстояние, сграбчих го за кръста и го дръпнах отново под водата. Лявата ми ръка зашари и напипа дясната му китка.

Той се задърпа като луд и единственото, което можех да направя, беше да се опитам да го задържа. Държах го под водата колкото можех, а после, когато и моите дробове достигнаха предела на възможностите си, го пуснах и се изтласках на повърхността. Той изплува горе четирипет секунди след мен и немошните му загребвания ми подсказаха, че е крайно изтощен.

Беше изтървал ножа и когато опита отчаяно да се отскубне от мен, нададе дрезгав вик.

Впуснах се след него и като обхванах раменете му, отново го натиках под водата. Гмурнах се след него, но сега той почти не оказваше съпротива и когато пак се озовахме на повърхността, беше свършил. Щеше да потъне, ако не бях го сграбчил за яката и задържал над водата. Главата му безжизнено увисна, не го чувах да диша.

Бях само на няколко метра от привързаната за халката гребна лодка. Довлякох го до нея и го прехвърлих вътре, като едва не преобърнах лодката при това мое изключително усилие. Качих се в лодката и се надвесих над него. Тъй като беше в тежко състояние, аз го обърках по лице, за да може водата, която бе погълнал, да изтече от него, а после отвързах въжето на лодката, поставих веслата в ключовете и загребах с все сила към Соренто.

Трябва да бях изминал към половината път — светлините на вилата вече не се виждаха, — когато Хари се размърда и замърмори нещо. Нямах намерение да му дам възможност да се съвземе. Не можех да допусна бой с него в тази малка лодка. Побързах да прибера веслата, и после, като се покатерих на съседната седалка, го достигнах в момента, в който той бавно се повдигна до седящо положение.

Повдигна глава и брадата му се превърна в отлична мишена. Нанесох десен прав и при удара ожулих кожата на кокалчетата си. Той политна назад, сякаш покосен от куршум, и когато главата му изтреця о дъното на лодката, отново се отпусна безжизнен. Долазих обратно до мястото си и продължих да гребя. Той не помръдна чак до пристанището на Соренто.

Моят лодкар ме чакаше и очите му щяха да изскочат от почуда, когато видя, че не съм с неговата лодка. Направо щеше да падне, когато сграбчих Хари, измъкнах го от лодката и го тръшнах на брега. От сътресението Хари се свести и бавно се изправи на крака. Пристъпих към него и като парирах слабия му замах с лявата ръка, му нанесох

още един съкрушителен удар в челюстта, като го проснах по гръб в краката на лодкаря.

— Повикай веднага полиция! — наредих му аз. — Зарежи тая твоя лодка. Доведи ми полицай, бързо!

Появи се един полицай, който, изглежда, се беше потулил сред сенките на паркинга. За щастие не се впусна в спор, както обикновено постъпват полицаите. Изслуша спокойно това, което му казах. Името на Франк Сети, изглежда, му говореше нещо. Обърна се към лодкаря и му каза да си държи езика зад зъбите, сложи белезници на Хари, реквизира една кола и ни откара с Хари в полицейския участък.

Слава Богу, Гранди беше още на дежурство. Той ме изгледа с недоумение, когато влязох в стаята му гол, като изключим плувките. Щом му казах, че съм открил Франк Сети и съм заловил един от неговите хора, веднага се оживи.

Казах му още, че във вилата има пратка наркотик и че ако действа бързо, ще има всички необходими доказателства, за да извърши арест. Свърза се по телефона с Главното управление в Рим и проведе спешен разговор с началника на Отделението за борба с наркотрафика. Получи заповед да нападне вилата.

Като тръгнахме към вилата, аз казах:

— Внимавайте. Там горе са петима, все яки и опасни мъжаги.

Той ми отпрати кисела усмивка.

— Аз също мога да бъда як и опасен.

Излезе и го чух да крещи заповедно, след малко довтаса един полицай и ми показа къде мога да взема топъл душ. Даде ми и чифт фланелени панталони и пуловер.

Когато се облякох, Гранди вече беше заминал за пристанището, където трябваше да чака подкрепления от Неапол. Реших, че ще имам време да се обадя на Максвел, преда да започне атаката срещу вилата.

Успях да го хвана. Казах му, че след един час Франк Сети ще бъде арестуван, и го предупредих да чака за подробности. Казах, че тръгвам право за брега, където полицията ще се качи в плавателните съдове, за да потегли към вилата на Сети.

Максвел каза, че ще уведоми Ню Йорк и ще чака да му се обадя отново.

Взех такси за пристанището.

Гранди и трийсет въоръжени до зъби карабинери се товареха в три моторни лодки. Когато намекнах, че и аз трябва да тръгна с тях, Гранди ми отказа.

Потеглиха шумно в мрака и ме оставиха с моя лодкар, който не преставаше да си скубе косите и да се вайка за лодката си.

Казах, че ще му покажа мястото, където съм я оставил, ако намери моторница, която да ни откара дотам. След кратък спор той склони един свой приятел да ни вземе и потеглихме.

Когато прибрахме гребната лодка от брега, където я бях оставил, Гранди и хората му бяха вече на пристана под вилата на Сети. Бях наострил уши да чуя пукота на стрелбата, но не чух нищо.

Успях да убедя лодкаря да поостанем още край пристана на Сети. Луната бе вече изгряла и аз различих трите полицейски моторници на пристана.

След двайсетминутно чакане видях група хора, която се зададе по стената на пристана, след което се качи в моторниците. Сред тях имаше и едно момиче и аз разпознах в него Майра.

Казах на лодкаря да ме върне в Соренто и изчаках на брега слизането на Гранди, хората му и арестуваните. Той ги беше изловил до един.

Изтикаха ги в чакащата закрыта полицейска кола, а аз се приближих до Гранди.

— Иззехте ли пратката наркотици?

— Да, благополучно.

— Някакви трудности?

Той поклати глава.

— Не им дадох възможност да ми създават неприятности.

— Бих искал да не се замесвам в тази история. Трябва да се върна веднага в Рим. Нали нямате повече нужда от мен?

— Не. Но ще дойдете в понеделник за следствието, надявам се.

— Ще дойда.

Оставих го, качих се в колата и потеглих обратно към хотела. Обадох се на Максвел и му дадох подробностите за задържането на Сети. Казах му да осигури новината и за Матюс от Асошиейтед Прес. Той обясни, че веднага пуска телеграма за Ню Йорк и след това ще се обади на Матюс.

— Връщам се в Рим тази нощ — рекох аз. — Ще се видим на сутринта.

Той попита дали нямам намерение да остана в Неапол и да отразявам делото, когато Сети застане пред съда.

Беше прав, разбира се, но ме тревожеше Карло. Не знаех как ще реагира, като научи, че Сети е бил арестуван и пратката наркотици, която той очаква, е била заловена. Трябваше да го убедя, че нямам нищо общо с тази работа, иначе щеше да ме очисти.

— Сети няма да се яви пред съда по-рано от два-три дни. Имам неотложна работа в Рим.

— Окей, постъпи както намериш за добре. До скоро виждане.

Отвърнах му със същото пожелание.

II

Пристигнах в Рим около девет часа сутринта. Обадох се на Максвел отново, както си бях в леглото.

Той каза, че му се обадили от Ню Йорк и са му искали повече подробности за живота на Сети в Италия, затова бих ли могъл да направя нещо?

Отвърнах, че няма да е зле да отиде в Неапол вместо мен.

— Да, много ми се иска — отбеляза той, — но Джина не е на разположение днес в службата. Занимава се с вещите в апартамента на Хелън. Не мога да оставя филиала без нито един човек на телефона.

— Тя не е ли там сега?

— Поиска свободен ден. Ще бъде в апартамента на Хелън към десет часа. Каза, че старият искал да бъде разчистен.

— Точно така. Окей. Ще отида там и ще ти я пратя. Тогава ще можеш да се освободиш.

— Аз пък мислех, че ти самият би искал да отразиш събитието — каза Максвел. — Това е най-голямата история от години насам.

— Тъй като ти поемаш филиала в Рим — отговорих аз, — това е вече твоя задача. Ще ти пратя Джина към единайсет и трийсет. В два часа има самолет за Неапол. Добре ще е да си направиш резервация.

Той каза, че ще се погрижи.

Станах от леглото, взех душ, обръснах се и се облякох, а после слязох в гаража. Отидох в апартамента на Хелън и натиснах звънеца. Отвори ми Джина.

— О, здравейте, Ед — каза тя. Усмивката ѝ беше малко плаха.

— Здравей — отвърнах на поздрава ѝ и като я последвах във всекидневната, продължих: — Как се справяш тук?

— Опаковам. Има толкова неща за разчистване. Ще свърша след около половин час.

— Отърва ли се от всички вещи?

— Да. — Седна на облегалката на един фотьойл и ме изгледа. — Какво става, Ед?

Отпуснах се в едно кресло.

— Много работи. — И се залових да ѝ разказвам за залавянето на Сети. — Максвел иска да ходи в Неапол. Чака да го отмениш. Добре е веднага да тръгнеш, Джина. Аз ще се оправя с това, което не си успяла да довършиш тук.

— Той ще трябва да хване самолета в два часа, така че има доста време дотогава — изрече твърдо Джина. — Ед, как узнахте, че Сети е в тази вила?

Погледнах я.

— Защо трябва да се тревожиш как съм узнал?

— Аз питам вас, Ед — каза тя. — Защото е твърде хубаво, за да е вярно. Знаете какво имам предвид. Всеки полицай в Италия издирва Сети. А вие изведнъж го намирате. Откъде разбрахте, че е там? Ако аз не ви попитам, друг ще го стори.

Разбирах колко е разумен въпросът ѝ. След като тя се сети, защо Гранди да не ми го зададе?

— Мисля, че имаш право — казах аз. — Но това е дълга история.

— Искам да я чуя. Вие нарочно я скрихте от мен. Моля ви, не ми отказвайте. Трябва да ми кажете. Вие сте замесен донякъде в тази работа, нали? Знаехте, че Хелън се подвизава като мисис Дъглас Шерард. Някъде нещо куца. Разтревожена съм. Трябва да ми кажете.

— По-добре да стоиш настрана — посъветвах я аз. — Не ми задавай въпроси. Хелън беше убита. Аз не съм убиецът, но полицията е с друго впечатление. Следователно не мога да ти разкажа всичко, без да те направя съучастница.

Нежните ѝ ръце се свиха в юмруци.

— Мислите ли, че ме е грижа за това? — изрече тя. — Искам да зная. Моля ви, Ед, кажете ми. Каква опасност ви заплашва?

— Много опасности. Но не мога да ти кажа подробностите. Трябва да стоиш настрана от това, Джина.

— Онова момиче значеше ли нещо за вас?

Поколебах се.

— По едно време си мислех, че значи, но не и когато разбрах какво представлява всъщност. Мисля, че съм се държал като...

— Не го казвайте. Знам. Какво се случи, Ед?

— Остави това! — Станах и отидох до прозореца. — Направих една глупост и сега трябва да си понеса последствията.

— Боите ли се, че синьор Чалмърс ще научи?

— Вече не ми пука. Той ми предложи да оглавя Международния отдел. Като научи какви съм ги забъркал, ще ми откаже назначението. А Международният отдел е важен за мен, Джина.

— И ще напуснете Рим?

— Да, такива бяха намеренията ми, но сега по всяка вероятност ще остана без никаква работа.

Настъпи толкова дълбоко мълчание, че се обърнах и я погледнах. Тя бе пребледняла и очите ѝ бяха изпълнени със сълзи.

— Не ме гледай така, Джина. Не е настъпил краят на света.

— Може би не за вас...

За пръв път, откакто я познавах, осъзнах какво означава тя всъщност за мен. Доближих я. Сложих ръце на бедрата ѝ и я притеглих към себе си.

— Добре, признавам. Затънал съм до гуша в калта. Поради моя собствена грешка. Но ти трябва да останеш настрана. Ако си посветена в твърде много неща, непременно ще те обявят за съучастничка.

— За Бога, Ед — изрече тя и се разплака. — Мислите ли, че за мен има някакво значение? Безпокоя се единствено за вас.

Ръцете ми обгърнаха гърба ѝ. Тя повдигна лице, блеснало в сълзи, и устните ми се сляха с нейните. Дълго останахме така, после аз я отблъснах.

— Не това е начинът — казах. — Сега съзнавам, че съм бил наистина луд да се влача подир тази малка уличница. И трябва да си получа заслуженото. Стой настрана от мен, Джина. Трябва да стоиш по-далеч от мен.

Тя зарови пръсти в косата ми и се усмихна.

— Аз мога да ви помогна. Зная, че мога. Искате ли да го направя?

— Искам да стоиш настрана.

— Ед, не ме ли обичате поне малко? Знача ли нещо за вас?

— Мисля, че да. Много време ми трябваше, за да го разбера, нали? — Отново я притеглих към себе си. — Но това няма нищо общо с въпроса, Джина. Ще ми трябва много късмет, за да успея да се справя. Карлоти е повече или по-малко убеден, че аз съм този, когото търси.

— Няма ли да ми кажете какво всъщност се случи? От самото начало?

Седнах и ѝ разказах. Цялата история. Не скрих нищо.

Тя седеше заслушана, пребледняла, с полуразтворени устни и когато завърших, въздъхна бавно и дълбоко.

— О, скъпи, какво си преживял!

— Ужасно беше, но аз сам си го търсих. Ако успея да насоча вината за смъртта на Хелън към Карло, край на неприятностите ми. Но не виждам как да го направя.

— Трябва да разкажеш на Карлоти цялата история така, както я разказа на мен. Звучи правдиво. Той ще разбере. Трябва да му кажеш.

Поклатих глава, че не съм съгласен.

— Има много доказателства срещу мен. Трябваше да му кажа по-рано. Сега той ще си помисли, че нервите ми не са издържали и се опитвам да се измъкна. Ще ме арестува и няма да мога да действам срещу Карло. Трябва сам да се опитам да улича Карло.

— Не, моля те, Ед. Трябва да му кажеш. Сигурна съм, че това е единственият изход.

— Добре, ще помисля. Но още е рано.

— Ед! Хрумна ми нещо! — извика Джина и скочи на крака. — Вчера, докато бях тук, пощальонът донесе един филм, адресиран до Хелън.

Вперих очи в нея.

— Филм?

— Да. Трябва да го е дала за промиване.

Усетих как сърцето ми започва болезнено да чука.

— Ти прие ли го?

Тя отвори чантата си и извади оттам една жълта кутия.

— Може да е филм, който е снимала в Соренто — каза тя и ми я подаде.

Когато посегнах да я взема, вратата ненадейно се разтвори. И двамата извърнахме глави натам.

На прага стоеше Карло, разтворил уста в усмивка.

— Дайте ми филма — каза той. — От няколко дена чакам това проклето нещо да се появи. Дайте го тук!

III

Рефлексите на Джина се оказаха по-бързи от моите. Тя, изглежда, позна Карло по описанието ми още щом го видя. Бързо пъкна кутията в чантата си и скочи на крака, преди Карло да успее да прекоси и половината от стаята.

Тя се завъртя на пети и се втурна стремглаво към вратата на спалнята.

Карло изръмжа и скочи към нея, а дебелиите му пръсти посегнаха да я докопат. Когато профучаваше край мен, протегнах крак и го препънах. Той се стовари презглава, успял да сграбчи блузата на Джина. Тя се изви отчаяно. Тънкият плат се скъса от рамото надолу и Джина се освободи. Не предпочете по-дългия път до входната врата, а нахълта стремглаво в спалнята, затръшна вратата и я чух да превърта ключа.

Апартаментът беше на четвъртия етаж. Нямахме как да се измъкне от спалнята, но поне вратата бе солидна. Карло трябваше да употреби гигантска сила, за да я разбие.

Всичко това премина вихрено през съзнанието ми, като се надигнах от стола, в който бях седнал.

Карло още лежеше проснат на пода и ругаеше. Не допуснах грешката да се вчепкам с него. Скочих на другия край на стаята, където бе камината, и сграбчих тежък стоманен ръжен. Когато се обърнах, той беше вече станал на крака.

Изправихме се един срещу друг.

Той раздалечи крака, протегна едрите си лапи напред, извил дебели пръсти. Приличаше на звяр от джунглата.

— Окей, мръсен двуличнико — изрече тихо. — Сега наистина ще си получиш заслуженото.

Изчаках го пръв да действа.

Тръгна бавно напред, като кривна малко вляво, а черните му очи блестяха злобно и напрегнато. Извих се леко встрани, готов да посрещна атаката му, пригответил ръжена за действие. Знаех, че ще мога да го спра, ако го цапардосам по главата.

Ала подцених бързината му. Знаех, че е бърз, но не съобразих колко бърз може да бъде до момента, в който се хвърли внезапно към коленете ми.

Рамото му се тресна в бедрата ми, когато нанесох удар с ръжена, който се стовари върху плещите му, но не върху главата. Стори ми се, че цяла къща се е стоварила отгоре ми. Двамата се строполихме с оглушителен шум, който разтърси стаята.

Пуснах ръжена и забих юмрук в лицето му. Не можех да вложа голяма сила в този удар, но все пак главата му отскочи назад. Прицелих се да го ударя в гърлото, но юмрукът ми мина встрани от главата му, защото той се извъртя. Намери ме с удар отстрани по врата, който ме зашемети, сякаш ме удари с тояга.

Проврях ръка под брадата му и го оттласнах от мен. Той замахна към главата ми. Блокирах удара с дясната ръка, ритнах го в гърдите и го запратих в канапето, което отхвъркна, помете една масичка и събори лампиона.

Изправих се навреме на крака, за да посрещна новото му нападение. Рухнахме като два вчепкали се бика. Нанесох му страхотно дясно кроше, но получих тежък удар в ребрата, от който едва не изгубих съзнание.

Той отстъпи; лицето му беше разкривено от дива ярост. Оголи зъби в зверска гримаса. Стегнах се, готов да го посрещна. Когато налетя, нанесох му ляв прав в лицето, при който главата му отскочи назад. Отбягнах ответния удар със скок встрани и юмрукът му профуча покрай челюстта ми, от което той се наведе напред. Посрещнах го с кроше, но то попадна твърде високо, за да го порази сериозно. Той влезе плътно в мен и ми нанесе близки удари в ребрата, които ми изкараха въздуха. Отблъснах се от него, отскочих зад едно кресло и когато ме доближи, хлъзнах креслото срещу него, което забави устрема му.

Разменяхме си удари, но аз знаех, че той е твърде силен противник за мен. Удряше със силата на парен чук и всеки път успешно ме намираше, което все повече ме обезсилваше.

Започнах да отстъпвам. Той напредваше, а от наранената му устна течеше кръв. Когато дойде на удобно разстояние, нанесох му ляв прав. Улучих носа му, но това не го възпря. Замахна към мен. Юмрукът му мина над рамото ми и се стовари в ухото. Усетих как коленете ми се

подкосяват. Вдигнах ръце да запазя челюстта си и получих друг удар в корпуса. Свлякох се на пода.

Очаквах Карло да ме довърши, но главната му цел беше Джина. Остави ме и се завтече през стаята. Ритна в движение вратата на спалнята, кракът му попадна в бравата. Вратата се разцепи, но бравата издържа.

От вътрешността на стаята чух трясъка на счупено стъкло и писъкът на Джина през разбития прозорец.

Успях да се надигна. Усещах краката си като гумени. Залитнах напред, когато той се засили за нов удар върху бравата. Протегнах ръка, обвих с нея врата му и го притеглих назад. Заключих гърлото му в хватка. По все едно да приложиш хватка на дива котка. Той беше много по-силен и ловък. Свали ръката ми от гърлото си, заби лакът в корема ми, извърна се и впи пръсти в гърлото ми. Подпъхнах ръка под брадата му и натиснах здраво. Останахме така неподвижни. Пръстите му стискаха гърлото ми, а ръката ми бавно отгласкваше главата му назад. Моята хватка бе по-болезнена за него и той ме пусна, надигна се заднишком и стъпи на крака, когато аз едва се бях привдигнал на колене.

Налетя и замахна. Видях как ударът ще ме улучи, но не бях в състояние да го предотвратя. Блеснаха звезди пред очите ми и аз се свлякох на земята.

Изгубих съзнание за три-четири секунди. Звукът на разбитата врата на спалнята ме свести. Чух див писък и разбрах, че Карло е докопал Джина.

Повдигнах се с мъка на крака. До мен на пода бе ръженът. Пръстите ми се вкопчиха трескаво в него. Залитайки, поех през стаята и влязох в спалнята.

Карло се беше хвърлил върху Джина, а тя лежеше по гръб напърно на леглото. Една от грамадните му лапи стискаше гърлото ѝ. Наведен над нея, викаше:

— Къде е? Хайде, казвай! Давай го!

Замахнах с ръжена. Той се полуизвърна, но закъсня, което бе фатално. Ръженът се стовари върху темето му. Ръката му се свлече от гърлото на Джина. Търколи се встрани. Ударих го отново. Просна се на пода.

Оставих ръжена, прескочих го и се наведох над Джина.

— Нарани ли те?

Тя погледна нагоре към мен, с преbledняло лице. Опитва да се усмихне.

— Не можа да ми го отнеме, Ед — изпъшка тя, а после извърна глава и избухна в сълзи.

— Какво става тук? — прозвуча глас на прага на апартамента.

Погледнах през рамо. Двама полицаи стояха там, единият от тях държеше пистолет в ръка.

— Нищо особено — отговорих аз и се помъчих да се задържа на крака. — Този тук нахълта вътре и имахме малък боксов мач. Аз съм Ед Досън от „Уестърн Телеграм“. Лейтенант Карлоти ме познава.

При споменаването на Карлоти лицата на полицаите просветнаха.

— Искате ли да арестуваме този човек?

— Много държа на това. Изведете го оттук, веднага. Малко ще почистят и после ще слеза до участъка.

Един от полицаите се наведе над Карло. Улови го за яката и го изправи на крака.

Вече знаех колко е опасно да се приближаваш плътно до Карло и изкрещях предупредително към полицаия.

Карло се съживи. Десният му юмрук се стрелна и удари челюстта на полицаия, който се стовари с все сила върху другия полицай.

Карло се изправи на крака. Шляпна ме с горната част на ръката си през лицето, от който удар се намерих проснат върху леглото, и побягна от стаята.

Полицаят с пистолета се изправи на крака, изви се, вдигна пистолета и стреля.

Видях как Карло залитна, но стигна входната врата, когато полицаят отново стреля.

Карло падна на ръце и колене. Извърна глава и лицето му напомняше дивашка маска на болка и ярост. Успя да се изправи на крака и направи три несигурни стъпки на площадката, а после застана залитащ до стълбите.

Полицаят бавно го доближи.

Карло гледаше покрай него към мен. Лицето му се сгърчи в ужасяващ опит да се ухили, а после отърколи очи и коленете му се

подкосиха. Политна назад по стълбите и падна на долната площадка с
трясък, който разтърси цялата сграда.

IV

Четирийсет минути по-късно бях отново у дома и се заех да лекувам контузиите си. Бях оставил Джина в квартирата ѝ и телефонирах на Максвел да задържа всякаква информация, докато намеря време да се свържа повторно с него. Полицията ми беше съобщила, че Карло е още жив, но няма надежда да оцелее. Казаха, че ще умре след около час. Бяха го откарали спешно в болница.

Току-що бях лепнал мушамичка върху кръвяща рана над окото си, когато извън звънецът на входната врата. Беше Карлоти.

— Манкини иска да говори с вас — каза той. — Бързо си отива. Колата ми чака отвън. Ще дойдете ли?

Последвах го до мястото, където чакаше полицейската кола. По пътя за болницата Карлоти рече:

— Изглежда сте имали вълнуващо преживяване. Гранди ми телефонира, че сте го насочили към скривалището на Сети.

— Да, твърде вълнуващо беше.

Той ме изгледа замислено.

— След като говорите с Манкини, искам и аз да поговорим.

„Ето, започва“, помислих си аз и отговорих, че съм на негово разположение. Повече нищо не си казахме. Когато стигнахме болницата, Карлоти отново се обади:

— Надявам се да е още жив. Но като го оставих, беше в тежко състояние.

Веднага ни отведоха в едно изолирано отделение, където лежеше Карло, охраняван от двама детективи. Той беше още жив и когато влязохме в стаята, отвори очи и ми се ухили криво.

— Здравей, приятел — изрече той с хриплив шепот. — Тебе чаках да дойдеш.

— За какво се отнася? — попитах и се наведох над него.

— Разкарай тези ченгета оттука. Искам да говорим на четири очи.

— Ще говориш и пред мен или изобщо няма да говориш — отсече Карлоти.

Карло го изгледа.

— Стига глупости, ченге. Ако искаш да знаеш как е умряла Хелън Чалмърс, излез оттук и изведи и тези двама. Искам първо да говоря с моя приятел. После ще остане нещо и за теб.

Карлоти се поколеба, а после сви рамене.

— Давам ти пет минути — рече той и като кимна към двамата детективи, излезе. Те го последваха и затвориха вратата.

Карло ме погледна.

— Ти си мъжко момче, приятел. Харесва ми как се биеш. И искам да си наясно. Ще ти призная, че аз убих Хелън. Вече не могат нищо да ми направят. Не ми остава много. Ако им кажа, че аз съм го направил, ще ми обещаеш ли една услуга?

— Стига да мога.

— Унищожи онзи филм, приятел. — Спазми на болка го пронизаха в този миг и той затвори очи. Когато ги отвори, се ухили диво. — Взех да омеквам — добави. — Ще ми дадеш ли дума да не показваш на никого филма? Защото е важно за мен, приятел.

— Едва ли ще зависи от мен — отговорих аз. — Полицията ще иска да провери дали няма връзка със смъртта на Хелън.

— Ще кажа на ченгетата, че аз съм я убил. И случаят ще приключи — рече Карло. Всяка изречена дума го караше да се поти. — Ти сам прегледай филма. И като го прегледаш, ще разбереш какво съм имал предвид. Той не е доказателство. А след като го видиш, унищожи го. Ще направиш ли, както ти казвам?

— Окей. Ако се убедя, че не е улика, ще го унищожа.

— Даваш ли ми думата си?

— Да, но трябва да съм сигурен, че не е доказателство.

Карло успя да се ухили.

— Окей, вкарай ги сега ония вътре. Ще им се изповядам... от игла до конец.

— Сбогом, Карло — казах аз и му стиснах ръката.

— Сбогом, приятел. Сглупих, че те забърках в това. Не предполагах, че чактисваш така тънко работите. Вкарай ония тука и бягай.

Излязох и казах на Карлоти, че Манкини го вика. Той и двамата детективи влязоха в стаята и затвориха вратата. Тръгнах по коридора към фойето. Останах там да чакам Карлоти.

След двадесет минути той се появи.

— Манкини свърши — изрече хладнокръвно. — Да отидем ли до вашия апартамент? Искам да говоря с вас.

Е, все пак не ми предложи да отидем в полицейския участък. Потеглихме в мълчание към моята квартира.

— Искате ли нещо за пиене? — попитах, щом се озовахме във всекидневната ми.

— Ще пийна едно кампари — отвърна Карлоти.

Тъй като знаех, че той никога не пие, когато е служебно ангажиран, се поуспокоих. Приготвих му кампарито, а за мен уиски със сода и седнахме.

— Да си дойдем сега на думата — рече той. — Манкини ми направи признание и се подписа, че той е убил синьорина Чалмърс. Имам основание да вярвам, че вие също сте били във вилата, когато е настъпила смъртта ѝ. Бяхте идентифициран от двама свидетели. Бих искал да чуя вашето обяснение.

Не се поколебах. Разказах му цялата история, без да скрия нещо. Единственото, което не му казах, беше, че Джун Чалмърс е наела Сарти да следи Хелън. Казах, че според мен клиентът на Сарти е бил самият Чалмърс.

Карлоти ме изслуша, без да ме прекъсва. Когато най-сетне свърших, той ме изгледа продължително и после каза:

— Мисля, че сте постъпили много глупаво, синьор.

Спадът на напрежението ми беше така главоломен, че се усмигнах.

— Признавам, че наистина постъпих глупаво, но ако вие бяхте на мое място, щяхте да направите същото. Не се съмнявам, че изгубих новата си длъжност. Всичко това ще излезе наяве по време на следствието.

Карлоти се потърка по носа.

— Не е задължително — рече. — Манкини каза, че той е бил човекът, с когото синьорината е смятала да прекара един месец във вилата. Не виждам защо да не приема тази версия. В края на краищата вие ни дадохте сведенията за Сети и винаги сте били полезен досега. Доволен съм, че това, което ми разказахте, е вярно. Не виждам основания за търсене на наказателна отговорност. Манкини каза, че е хванал синьорината да снима вилата на Сети. Очевидно Сети е бил

тогава на терасата. Манкини съобразил, че този филм би могъл да се използва за шантаж срещу Сети. Той отнел камерата на синьорината и отскубнал филма. За да я поучи да не върши такива неща, както призна той, ѝ ударил плесница. Тя политнала назад и паднала от скалата. Това обяснение ще задоволи съдия-следователя, ако аз заявя, че полицията го приема. Не мисля, че трябва да пострадате заради такава жена. И ви съветвам да не казвате нищо, което да предизвика разрыв между вас и синьор Чалмърс.

— Това не е толкова просто — отговорих аз. — Манкини е мъртъв и сега нищо няма да възпре Сарти да се опита да ме шантажира отново. Той би могъл де съобщи на Чалмърс.

Карлоти се усмихна.

— Не се страхувайте от Сарти. Манкини ми даде достатъчно доказателства, които ще елиминират Сарти за дълги ГОДИНИ. Той вече е арестуван.

Внезапно осъзнах, че съм във от всякаква опасност. Бях се измъкнал от крайно опасното положение, от което не вярвах, че е възможно да се отърва.

— Благодаря ви, лейтенанте — казах. — Добре. Няма да съобщавам нищо на Чалмърс. Занапред няма да ви създавам тревоги. Ако имам късмет, ще замина за Ню Йорк.

Той стана.

— Не ми създавате никакви тревоги, синьор. Има моменти, в които е добре да се помогне на приятел.

Когато той си отиде, извадих от джоба си кутията с филма и я затъркалях в ръка. Какво ли съдържаше? Недоумявах. Защо Карло толкова държеше да му обещава, че няма да предам филма на полицията? Дълго размишлявах. После, като си спомних, че Джузепе Френци има шестнайсетмилиметров прожекционен апарат, му се обадох и го помолих да ми услужи с него за един час.

— Той е нагласен в апартамента ми, Ед — обясни Джузепе. — Иди в дома ми и го ползвай. Портiererът ще те пусне. Аз съм затънал до гуша в работа и няма да мога да се освободя до късно, но ако се наложи, ще намина да ти покажа как работи апаратът.

— Мога да се справя сам — отвърнах аз. — Благодаря ти, Джузепе. — И затворих телефона.

Половин час по-късно бях в апартамента на Френци и филмът на Хелън беше поставен в прожекционния апарат. Изгасих светлините и го пуснах.

Хелън положително е знаела как се снимат филми. Изгледите от Соренто, които се появиха на екрана, бяха превъзходно заснети. От оживената пиаца кадрите се пренесоха във вилата, а оттам към гледката от върха на скалата. Седях приведен напред, с разтуптяно сърце, впил напрегнат поглед в екрана. После изведнъж започна продължителен кадър от вилата на Сети. Различих двама мъже на терасата. След това сцената се промени — премина в едър план, заснет с мощния телеобектив на Хелън. Ясно видях Сети, който разговаряше с Карло, а миг по-късно към тях се присъедини Майра. Значи Карло бе казал на Карлоти истината. Изглежда е забелязал Хелън горе на скалата, когато е снимала тези кадри, издебнал я е, грабнал е камерата от ръката ѝ и ѝ е ударил плесница, при което тя е паднала от скалата. Но защо тогава Карло толкова държеше да не показвам този филм на никого, след като вече бе разказал на Карлоти какво е станало?

Следващият кадър ми даде отговора. От терасата на вилата сцената отново се пренесе към върха на скалата. Карло стоеше с гръб към камерата и гледаше към морето. Той ненадейно се обърна и мургавото му грубо лице се оживи. Камерата се насочи от него към посоката, накъдето гледаше.

По пътеката приближаваше млада жена. Тя махна на Карло. Той тръгна да я посрещне, прегърна я, притегли я към себе си и я целуна.

Кадърът продължи около дваисет секунди. Бях станал прав, опулен в екрана, и просто не вярвах на очите си.

Жената в обятията на Карло беше Джун Чалмърс!

V

Шъруин Чалмърс и жена му пристигнаха в хотел „Везувий“ в петък следобед преди понеделника, определен за следствието.

Имах двучасов разговор с шефа. Разказах му историята за миналото на Хелън и живота ѝ в Рим. Дадох му да прочете някои от сведенията на Сарти, но бях извадил предварително материала, отнасящ се за мен. Казах му, че Карло Манкини е човекът, известен като Дъглас Шерард.

Чалмърс ме изслуша, прочете и сведенията, през всичкото време с пура между зъбите и безизразно лице. Когато свърших, метна папката на Сарти върху масата, стана и отиде до прозореца.

— Добра работа си свършил, Досън. Това беше голям удар за мен, както можеш да си представиш. Не можех да допусна, че дъщеря ми е имала подобно поведение. Получила е неизбежната участ за такива като нея. Необходимо е обаче да се опитаме да скрием всичко това от вестниците.

Знаех, че подобна задача е неизпълнима, но не го разубедих.

— Ще отида да поговоря с онзи съдия. Може да се съгласи да смекчи малко картината. Ще говоря и с шефа на полицията. Изгори тези сведения. Ти приключи вече със задълженията си тук. Готов ли си да дойдеш с мен в Ню Йорк, когато приключи следствието?

— Преди това трябва да уредя някои неща, мистър Чалмърс — отговорих аз. — Ще мога да дойда в Ню Йорк по-идуция понеделник.

— Така да бъде. — Отдръпна се от прозореца. — Доволен съм от теб, Досън. Добре е, че онзи мръсник умря. Сега отивам при съдията.

Не му предложих да го придружа. Само слязох долу до ролса, който го чакаше, и останах, докато той потегли, а после отидох на рецепцията и помолих дежурния администратор да уведоми мисис Чалмърс, че я чакам за разговор. Той се обади и ми предаде да се кача в стаята ѝ.

Джун Чалмърс седеше до прозореца и гледаше към пристанището. Обърна глава към мен, когато влязох в малката дневна, и ме изгледа продължително.

— Мистър Чалмърс току-що ми каза, че е доволен от мен — започнах аз, като затворих вратата и отидох при нея. — Той иска да се върна в Ню Йорк и там да поема колкото може по-скоро Международния отдел.

— Моите поздравления, мистър Досън — отвърна тя. — Но защо ми съобщавате това?

— Защото ми е нужно вашето одобрение.

Тя повдигна вежди.

— Защо аз трябва да ви одобрявам?

— Поради явната причина, че ако не ме одобрявате, можете да попречите да заема новата си длъжност.

Тя извърна очи, отвори чантата си, извади цигара и преди да успее да ѝ поднесе запалката си, вече беше щракнала своята.

— Не ви разбирам, мистър Досън. Никога не се меся в работата на моя съпруг.

— Тъй като знаете, че аз съм Дъглас Шерард, нетърпелив съм да узная дали възнамерявате да ме издадете на мистър Чалмърс.

Видях как ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Аз си гледам своята работа, мистър Досън. Хелън не означаваше нищо за мен. Не се интересувам от любовниците ѝ.

— Аз не съм бил неин любовник. Това означава ли, че няма да ме издадете?

— Да.

Извадих кутията с филма от джоба си.

— Ще искате да се унищожи това.

Тя се извърна бързо. Лицето ѝ изгуби цвят.

— Какво искате да кажете? Защо ще искам да го унищожа?

— Ако вие не го унищожите, аз ще го сторя. Карло ме помоли да се отърва от този филм, но аз реших, че ще бъдете по-доволна, ако сама го направите.

Тя пое дълбоко дъх.

— Значи малката кучка е направила друг филм. — Стана и се заразхожда из стаята. — Видяхте ли какво е заснето?

— Да. Карло ми заръча да го гледам.

Джун Чалмърс обърна отново лицето си към мен — то беше с цвета на слонова кост, но тя все пак успя да се усмихне.

— Ето че всеки от нас двамата знае по нещичко за другия, мистър Досън. Аз няма да ви издам. А вие как смятате да постъпите спрямо мен?

Отново ѝ предложих филма.

— Трудно ще успеете да го унищожите. Той е мъчно запалим. На ваше място бих го нарязал на парченца, които после ще хвърля в някой канал.

Тя взе кутията.

— Благодаря. Много съм ви признателна. — Отново седна. — Чух от моя мъж, че Карло е признал, че той е убил Хелън.

— Така е.

— Никой не я е убил. Той е казал това само за да спре понататъшното разследване на полицията. Предполагам, вие се досещате, че аз и Карло бяхме в любовни отношения. — Тя ме погледна. — Искам да знаете това. Той беше единственият на света, който се отнасяше към мен по човешки. Познавахме се още от Ню Йорк, когато пеех в клуб „Палм Гроув“. Много преди да се запозная със съпруга си. Зная, че Карло беше груб, жесток и опасен, но имаше и добрите си страни. Той значеше много за мен. Бях луда по него. Пишех му глупави писма, които той пазеше. Помните ли как Меноти се отърва от Сети? Карло ми каза, че трябва да се върне в Рим със Сети. Не вярвах, че ще се видим пак с него. Тогава Шъруин Чалмърс се влюби в мен. Омъжих се за него, защото ми бе омръзнало до гуша да пея в долнопробен нощен бар и вечно да не ми стигат парите. Оттогава съжалявам за постъпката си, но това си е моя грижа и то няма никаква връзка със случая. — Усмихна се горчиво. — Както казват: „Работата е гадна, но парите са добри“. Аз съм от онези слаби, нещастни хора, които не могат да бъдат щастливи, ако не разполагат с много пари, затова в момента съпругът ми е от голямо значение за мен. — Млъкна, сетне додаде. — Надявам се, че това не ви отвращава. Защото мен често ме отвращава.

Нищо не казах.

— Както знаете, Хелън беше любовница на Меноти — продължи Джун Чалмърс. — Карло разбрал, че е наркоманка. Казал на Сети, че може да се добере до Меноти чрез Хелън. Сети го прати обратно в Ню Йорк. От чиста глупост не можах да скъсам с него. Хелън ни видя заедно. Когато Карло ѝ предложил да предаде Меноти, Хелън приела.

Отишла в апартамента на Карло, за да се спазарят за цената. Не зная как е успяла, но четири от моите писма до него се озоваха у нея. Установихме това много по-късно. За две хиляди долара пуснала Карло в апартамента на Меноти. Искам да ми вярвате, че не знаех нищо за това до деня, в който срещнах Карло седмици по-късно на върха на скалата, откъдето Хелън падна и умря. Самата тя ми каза.

— Не беше нужно да ми разказвате всичко това, мисис Чалмърс. Единственото, което исках да зная, беше как Хелън е намерила смъртта си.

— То си губи смисъла без мръсните подробности — отвърна тя. — Хелън започна да ме шантажира. Каза, че притежава четири мои писма до Карло, и ако не ѝ плащам по сто долара на седмица, ще ги даде на баща си. Можех да си позволя този седмичен разход, затова се съгласих. Бях сигурна, че Хелън води неморален живот, и ми хрумна, че ако успея и аз да я улича в нещо, ще мога да я принудя да ми върне писмата. Когато отиде в Рим, аз възложих на едно Бюро за издирване да я следи и да праща съобщенията си до мен. Като научих, че е наела вила на името на мисис Дъглас Шерард и се готви да живее там с някакъв мъж, реших, че това е моят шанс. Намислих да отида там, да се изправя лице в лице с нея и да я заплаша, че ще кажа на баща ѝ, ако тя не ми върне писмата. А на мъжа си казах, че искам да пазарувам в Париж. Той мрази да обикаля магазините, а и беше много зает. Каза, че ще се присъедини към мен по-късно. Отидох в Париж, оттам в Соренто и във вилата, но Хелън я нямаше. Докато я чаках, тръгнах на разходка покрай върха на скалата и попаднах на Карло. Хелън трябва да е била също горе, без да я забележа, с нейната камера. Сигурно е заснела нашата среща. Това ли показва този филм?

— Има дващестсекунден кадър от вашата среща — отговорих аз. — И тъй като е заснет на последните няколко метра от филма, предполагам, че тя е отишла до вилата, сложила е нов филм и е пуснала завършения в пощенската кутия пред вилата. После се е върнала на върха на скалата с надеждата да заснеме нови кадри с вас двамата.

— Да, навярно така е станало. Карло чу, че моторът на камерата работи. И хвана Хелън. Започна ужасна сцена. Тя ми каза, че Карло е убил Меноти. Заплаши, че ще съобщи на полицията. Каза, че е заснела Сети на терасата на вилата под върха на скалата и че той ще трябва да

плати за филма, ако не иска той да попадне в ръцете на полицията. Приличаше на малоумна, крещеше и буйстваше. Карло я удари през лицето. Опитваше се да я накара да млъкне. Тя изпусна камерата. Обърна се и побягна. Беше ужасно. Продължи да тича и тогава падна от скалата. Не искаше да се самоубие. Просто не гледаше къде стъпва. Както казах, приличаше на малоумна. Карло не я уби. Трябва да ми вярвате.

Прокарах пръсти през косата си.

— Да, вярвам ви. Карло е извадил филма от камерата, но не се е сетил да погледне в пощенската кутия.

— И двамата не помислихме за това. Като се върнах в Неапол, не ми излизаше от главата мисълта, че тя може да е заснела и други филми с нас двамата и да ги е скрила някъде. Когато Карло ми се обади по телефона по-късно вечерта, аз му казах да отиде до вилата и да унищожи всички филми, които намери, за да не би да ни е снимала и друг път. Смятам, че точно тогава вие сте били там. Той е бил и в апартамента ѝ. Намерил четирите писма, които бях му писала, и ги унищожил. Искам да ми вярвате, че не съм допускала, че Карло ще се опита да хвърли върху вас вината за смъртта на Хелън, мистър Досън. Искам да ми вярвате. Той беше винаги добър към мен, но знаей, че беше престъпник. Не можех да го избавя от тази му наклонност. Лош късмет, че го обичах.

Млъкна и се загледа през прозореца. Настъпи дълга пауза.

— Благодаря, задето ми разказахте всичко това — рекох аз. — Разбирам, че сте били в ужасно положение. Зная как сте се чувствали. Хелън също ме постави в ужасно положение. — Станах от стола. — Унищожете този филм. Не зная какво ще се разкрие на следствието. Съпругът ви се опитва да уреди благоприятно въпроса. Като познавам характера му, навярно ще успее. По отношение на мен обаче не бива да се тревожите, аз няма да ви злепоставя.

Чалмърс наистина успя. Решението на съдия-следователя беше:

„Предумишлено убийство, извършено от Тони Амандо, известен още като Карло Манкени, при неизяснени доказателства относно мотивите за извършване на престъплението“.

Журналистите бяха предупредени да не задълбават много-много в случая. Карлоти беше приветлив и уклончив. Всичко около тази афера се превърна в облак илюзорен дим.

Не видях повече Джун Чалмърс, докато беше в Неапол. Двамата с Чалмърс заминаха веднага след приключване на следствието, а аз се върнах в Рим. Отидох право в службата. Джина беше сама.

— Всичко приключи и аз съм вън от всяка опасност — казах й аз. — Отлитам за Ню Йорк в неделя.

Тя се насили да се усмихне.

— Точно това искаше, нали? — попита.

— Да, но при условие, че няма да замина сам — отвърнах аз. — Искам да отнеса частица от Рим със себе си.

Очите й заискриха.

— Какво по-точно? — полюбопитства тя.

— Нещо младо, красиво и умно — отговорих аз. — Ще дойдеш ли с мен?

Тя скочи на крака.

— О, да, любими! Да... да... да!

Хвърли се в обятията ми и тъкмо се целувахме, когато влезе Максвел.

— Защо ли не се сетих аз да го сторя? — изрече кисело.

Магнах му да върви в кабинета си.

— Не виждаш ли, че сме заети? — казах аз и придърпах Джина по-плътно към себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.